

Demokrasi Devrimle Gelecek

Halk İçin Devrimci Demokrasi

15 Günlük Siyasi Gazete

Yıl: 6 • Sayı: 133 • 20-31 Mayıs 2008 • Fiyatı: 1 YTL

e-mail:devrimcidemokras@superonline.com

ONLAR GELECEĞİ KAZANMANIN ADIDIR

İnsanlık tarihi, ezenler ile ezilenlerin amansız bir mücadele içerisinde olduğu, zorun zor ile alt edildiği, ezilenlerin ezenlere karşı özgürlük ve kurtuluş mücadelesi verdiği, insanlığın değiştirme ve ilerleme pratiğiyle örülü yüzyılları kapsar. Bu tarih, sınıflı toplumlar tarihidir, halkların mücadele ile yarattığı bir tarihtir. Bugün için verdiğimiz yeni demokrasi, sosyalizm ve nihayetinde komünizm mücadelesi, bu tarihin ve sınıf savaşının bir parçasıdır ve bize rehber olan da bu bilinçtir. Sınıf mücadelesinde yer alarak yaşamını yitiren devrimci ve komünistlerin bu savaşta yer alması ve müca-

deledeki ısrarları basit bir ahlak veya tercih sorunu değildir. İnsanlığın kurtuluş mücadelesini şart koşan devrim ve iktidarlaşma mücadelesi; bu tarihsel zorunluluğu bilince çıkaran bilimsel ideoloji belirleyendir. Şehitlerimiz bu gerçekliği mücadelelerine rehber edinerek, tarihin pratiğinden süzerek bizlere öğretmişlerdir. Bizlere devrettikleri bu hazine hiç kuşkusuz ki bugüne kadar olduğu gibi bundan sonra da mücadelemizin rehberi, devrimimizin teminatı olacaktır. Bu bilinçle ölümsüzleşen, tarih sayfalarına kazınan halkımızın ölümsüz oğulları ve kızları, her türlü zorluğa rağmen iktidar

perspektifiyle cüretin, siyasi iktidarın zaptedilmesinde ısrarın, kararlılığın, sebat etmenin adı olmuşlardır. Geleceğimizin, halkın kendi iktidarının teminatı olan şehitlerimiz, ışıldayan kutup yıldızlarımızdır. Devrim ve komünizm mücadelesinde toprağa düşenlerimiz, o toprakta tohum oldular; bizler bu tohumla kök saldık, yeşerdik, boy verdik. Tarihimizden ve mücadelemizden süzdüğümüz bilinç ve bu bilincin yön verdiği cüretle köklerimize sarılacağız; boy verecek, dal salacağız; iktidarlaşma hedefini ilerleterek, devrim ve komünizm mücadelesinde ısrarın, kararlılığın adı olacaktır.

Onları anmak, sadece onların olumluluklarından bahsetmekle sınırlandırılmaz. Evet, tarihimize sarılarak onlardan öğreneceğiz. Ancak bu sonsuz öğrenme, öğrenileni pratikleştirme serüveninin merkezine, siyasi iktidarın zaptını, Türkiye-Kuzey Kürdistan gerçekliğinde bunun biricik yolu olan Halk Savaşı'nı ve bu mücadelenin pratisyenleri olma görevini koyarak, 'biz kazanacağız', 'halk kazanacak'ta ifadesini bulan halkın iktidarını, köylük alanlardan parça parça kopartarak gerçekliğe dönüştürebiliriz.

'Örgüt propagandası yaptı' iddiasıyla Temel Demirer hakkında dava açıldı.

Temel Demirer 'yargılayanları' yargılıyor

Temel Demirer hakkında, bir konuşmasında komünist önder İbrahim Kaypakkaya ve Dersim Mercan'da katledilen Ökkeş Karaoğlu'na yer verdiği için örgüt propagandası yapmaktan dava açıldı. Dava ile ilgili Malatya 3. Ağır Ceza Mahkemesi'nde ifade veren Demirer ayrıca, Ankara 2. Asliye Ceza Mahkemesi'nde de 301. Madde'den dolayı 'sanık' sandalyesindeydi. Demirer Malatya'da "Konuşmam cimbrizlanmıştır", Ankara'da ise "Adalet Bakanı'nın şefaatine ihtiyacım yok" diyerek şunları söyledi: 'Ne Türkiye Komünist Partisi (Marksist-Leninist), ne de Maoist Komünist Partisi üyesiyim. Üyesi olmadığım bir örgütün propagandasını yaptığım "iddiası", 'Tetik'in (Savcı) zorlama "yorumu"ndan ibarettir; öznel, mesnetsizdir; hukuki bir dayanaktan yoksundur... Sakladığım yok; hem niye saklayacağım? Ben bir komünistim; coğrafyamızda Mustafa Suphiler'den Nâzım Hikmet Ranlar'a uzanan bir geleneğin savunucusu, takipçisiyim... Evet, evet saklayacak değilim; ben sınıfsız-sömürsüz-sınırsız bir dünya ütopyasını savunan bir komünistim. Ve nihayet Mercan'da katledilen kişiler arasında bulunan Ökkeş Karaoğlu, benim manevi oğlumdur. Kendisinin ve arkadaşlarının mahkemece sübut bulmuş herhangi bir suçu olmadıkları hâlde bir operasyon sonucu öldürülmüş ve sonra da suçlu ilan edilmişlerdir. Ökkeş'in de aralarında bulunduğu 17 kişinin öldürülmesi, yargısız infazdır.'

SAYFA 14

KOMÜNİZMİN SÖNMEYEN MEŞALESİ

Siz ki canınızı verdiniz halkımız için

Siz ki herşeyinizi verdiniz bu kavgaya uğruna

Göğsünüzde onurla dalgalanan kavganın bayrağına Siz ki al rengini verdiniz

Ey, yüce oğulları halkımızın

Gururla ve sabırla dinlenin şimdi

Kavganızı sürdürüyor yoldaşlarınız...

İ. KAYPAKKAYA

YENİ DEMOKRASİ ŞEHİTLERİ ANILDI

Enternasyonal proletaryanın Türkiye-Kuzey Kürdistan temsilcisi komünist önder İbrahim Kaypakkaya ve yeni demokrasi şehitleri etkinliklerle anıldı. Ülkemiz devrim tarihine büyük bir miras bırakan, komünist mücadelenin yeniden dirilişini sağlayan ve adı hala söylendiğinde suç sayılan Kaypakkaya ve yeni demokrasi şehitleri için, Türkiye-Kuzey Kürdistan'ın yanı sıra yurtdışında da çeşitli eylem ve etkinlikler düzenlendi. SAYFA 16

PERSPEKTİF

18 MAYIS

SAYFA 8

Rıza Çiçek katliamı anlattı

Geçtiğimiz yıl Eylül ayında Dersim'in Hozat ilçesi kırsalında bir asker timi tarafından iki kişi silahlı saldırıya uğramış, Genelkurmay da olayı 'iki terörist etkisiz hale getirildi' diye duyurmuştu. 'Terörist' denilen bu iki kişiden biri okurumuz Bülent Karataş, diğeri de akrabası Rıza Çiçek'ti ve orada kışık odun ihtiyaçlarını karşılamak için bulunuyorlardı. Karataş olay yerinde askerler tarafından infaz edilirken, Çiçek ağır yaralı kurtulmuş ve 'silahlı çatışmaya girmek' iddiasıyla tutuklanmıştı. Olaydan 8 ay sonra, Mayıs'ta tahliye edilen Çiçek, gazetemizin sorularını yanıtlayarak, uğradıkları saldırıyı ve Bülent Karataş'ın nasıl katledildiğini anlattı... "8 kişilik bir tim grubu gelip kimlikleri aldı. Sonra bize 'üstünüzü soyun, kazakları çıkarın, 15-20 metre ileri gidip kökün' dediler. Biz de onların dediğini yapmaktan zorunda kaldık. Kazakları çıkarıp, 15-20 metre ileri gidip çıktık. Jandarma timlerinin bizi infaz edeceklerini ben biliyordum. Bülent de, 'bunlar bizi yargısız infaz edecekler' dedi. Yani tahmin etmiştik. Ancak yapılacak bir şey yoktu. 15 metre ileri gittik, çömeldik..." SAYFA 2

NEPAL <BHATTARAI, GELİŞMELERİ DEĞERLENDİRDİ> SAYFA 13

KORKUT BORATAV <İNSANLAR MI, OTOMOBİLLER Mİ?> SAYFA 16

"Tuzla'da facia yok, ölümleri abartmayın"

Tersanelerde yaşanan iş cinayetlerini durdurmak için hiçbir çalışmada bulunmayan hükümet, ölüm rakamlarının da "normal" olduğunu savunuyor. İş Sağlığı ve Güvenliği (İSGÜM) Genel Müdürü Kasım Özer, tersanelerde yaşanan iş cinayetlerine yönelik yaptığı açıklamada ölümlerin temel sebebini işçilerin "köylü" olmalarına dayandırdı. Özer açıklamasında; "Köyden hiç ayrılmamış insanlar,

nayi işlerine girdiğinde üzüntü verici kazalar oluyor" diyerek, yaşanan kazaların sorumluluğunu tamamen işçilerin üzerine attı. Ölümlerin tersane koşullarının kötülüğünden değil, işçilerin solumsuzluğundan kaynaklandığını ifade eden Özer, maden ocakları gibi iş alanları ile kıyaslandığında tersanelerde yaşanan ölümlerin 'gayet normal' olduğunu dile getirirerek, 'facia varmış gibi gösterilmeye çalışıldığını, ölümlerin abartılmaması gerektiğini' söyledi. SAYFA 6

Büyük Ortadoğu Projesi'nin dumanı Lübnan'da tütüyor

Geçen yıldan bu yana cumhurbaşkanı seçemeyen ve siyasi bir kriz yaşayan Lübnan'da bu kez ordu ile muhalefetteki Hizbullah güçleri arasında silahlı çatışmalar yaşandı. Krizin içinden çıkılmaz bir hal aldığı bir süreçte yaşanan bu çatışmalar, bir kez daha iç savaş olasılığını gündeme getirdi. Beyrut'ta 3 gün süren çatışmalar sonucunda 11 kişi öldü. Yaşanan çatışmalar üzerine İktidardaki çoğunlu-

ğun lideri Saad Hariri, Hizbullah'a çatışmalara son vermesi için uzlaşma çağrısında bulundu. Hizbullah, hükümet tarafından görevinden alınan Beyrut Havalimanı güvenlik şefinin görevden alınması kararının geri alınması, Hizbullah'ın İsrail'e karşı mücadele için kurduğu haberleşme ve kamera sisteminin kaldırılmasının durdurulması üzerine güçlerini geri çekerek, çatışmalara son verdi. Aldığı ka-

rarları geri çekmesi, hükümetin Hizbullah'ın gücünü resmen tanıdığı yönünde değerlendirilmeye neden oldu. Buna rağmen hükümet ve Hizbullah taraftarları arasında çatışmalar Beyrut'un dışındaki kentlere de sıçramıştı. Hizbullah ve Dürziler arasında yaşanan çatışmalarla birlikte çatışmalarda toplam 81 kişi ölümler yüzlerce kişi yaralandı, birçok bina ateşe verildi. SAYFA 10

Devlet, terörünü gizlemeye çalışıyor

sf 15

A. ERKAN: 'İTHALAT CENNETİ BİR ÜLKE'

SAYFA 13

Rıza Çiçek yargısız infazı anlattı

Geçtiğimiz yıl Eylül ayında Der-sim'in Hozat ilçesi kırsalında bir asker timi tarafından iki kişi silahlı saldırıya uğramış, Genelkurmay da olayı 'iki terörist etkisiz hale getirildi' diye duyurmuştu. 'Terörist' denilen bu iki kişiden biri okurumuz Bülent Karataş, diğeri de akrabası Rıza Çiçek'ti ve orada kışlık odun ihtiyaçlarını karşılamak için bulunuyorlardı. Karataş olay yerinde askerler tarafından infaz edilirken, Çiçek ağır yaralı kurtulmuş ve 'silahlı çatışmaya girmek' iddiasıyla tutuklanmıştı. Olaydan 8 ay sonra, Mayıs'ta tahliye edilen Çiçek, gazetemizin sorularını yanıtlayarak, uğradıkları saldırını ve Bülent Karataş'ın nasıl katledildiğini bir kez daha anlattı

Tahliye edilen Çiçek: Bizi kurşuna dizdiler

Dersim'in Hozat İlçesi'ne bağlı Kurukaymak Köyü'ne odun toplamaya giden Bülent Karataş ve Rıza Çiçek'e, özel timler tarafından ateş açılmıştı. Bülent Karataş olay yerinde yaşamını yitirirken, Rıza Çiçek ise ağır yaralı olarak hastaneye kaldırılmıştı.

Olaydan sonra Genelkurmay'ın resmi internet sitesinde yapılan açıklamada, Karataş ve Çiçek gerilla gibi lanse edilmiş ve "iki terörist etkisiz hale getirildi" denilmişti.

Olaydan ağır yaralı olarak kurtulan Rıza Çiçek adlı köylü, hakkında 'örgüte üye olmak ve devletin bölünmez bütünlüğünü bozmak' iddiasıyla dava açılınca sırasıyla Dicle Üniversitesi Tıp Fakültesi Hastanesi tutuklu koğuşuna, Elazığ E Tipi Hapishanesi'ne ve Tunceli Hapishanesi'ne götürülmüştü. Çiçek son olarak yaraları iyileşmediği halde, Hozat Sulh Ceza Mahkemesi'nin kararı ile 'örgüt üyesi olmak' ve 'örgüt adına faaliyette bulunmak' iddiasıyla tutuklanarak, Malatya E Tipi Kapalı Hapishanesi'ne gönderilmişti. Malatya Cumhuriyet Başsavcılığı, 7 aylık bir beklemenin ardından 31 Mart'ta, tutuklu yargılanan Çiçek ile ilgili iddianameyi hazırladı. İddianamede, Çiçek ve Karataş ile ilgili 'örgüt üyesi olmak' iddialarının aksine Çiçek'in 'örgüte bilerek ve isteyerek yardım ettiği' iddia edildi ama bu iddiayı destekleyen delil bulunamayınca Malatya 3. Ağır Ceza Mahkemesi, çelişkilerle dolu iddianameyi, "Suçlamalara ilişkin delil yok" diyerek Cumhuriyet Savcılığı'na iade etti. Savcı da, iddianamenin redine itiraz ederek mahkemeden tekrar iddianamenin incelenmesini istedi. Dosya Malatya Cumhuriyet Savcılığı tarafından tekrar 3. Ağır Ceza Mahkemesi'ne gönderildi. Mahkeme

Rıza Çiçek

'yardım yataklık suçu işlendiğine dair yeterli bir delil olmadığını' belirterek, Rıza Çiçek hakkında tahliye kararı verdi.

Tahliye edilmesinin ardından Hozat'a dönen Çiçek, sorularımızı yanıtlayarak, nasıl saldırıya uğradıklarını ve Bülent Karataş'ın nasıl katledildiğini anlattı.

Askerlerle nasıl karşılaştınız, size doğrudan ateş mi ettiler?

Rıza Çiçek: Daha önce birçok basında çıkmıştı. Benle halamın oğlu Bülent köye oduna gitmiştik. Orada bir iki tane anı kovani gördük. O anı kovanlarını kestik. Ondan sonra yukarıda motosikleti park ettiğimiz yere doğru gittik. Jandarma timlerinin orada olduklarını biliyorduk. Oraya pusu atıklarını biliyorduk. Biz de artık çıkmak zorunda kaldık ve motosikletin olduğu yere doğru çıktık. Jandarma timleri geldier, kimlikleri istediler. Biz de kimlikleri verdik. Ondan sonra bize 'buradan gidin' dediler. Biz de hemen toplanıp malzemelerimizi alıp gidiyoruz dedik. Orada 15-20 dakika geçtikten sonra yine 8 kişilik bir tim grubu gelip kimlikleri aldı. Sonra bize 'üstünüzü soyun, kazakları çıkarın, 15-20 metre ileri gidip çökün' dediler. Biz de onların dediğini yapmak zorunda kaldık. Kazakları çıkarıp, 15-20 metre ileri gidip çöktük. Jandarma timlerinin bizi infaz edeceklerini ben biliyordum. Bülent de, 'bunlar bizi yargısız infaz edecekler' dedi. Yani tahmin etmiştik. Ancak yapılacak birşey yoktu. 15 metre ileri gittik, çömeldik. Jandarma timinin mekanizmayı çekip ateş etmesi ile o an kendimi sol tarafa attım. Ve 6 metre aşağıya yuvarlandım. Zaten ağır yaralanmıştım. Jandarma timleri tekrar başıma geldi. Ondan sonra infaz timinden biri sürekli üst rütbelisini arayıp konuşuyor. Benden sonra halamın oğlu

Bülent'i 4-5 el ateş edip direk öldürüyorlar. Ben de orada ağır yaralı bir şekilde yerde kaldım. Ramazan'ın 15. günü olduğu için, uzun boylu bir tim komutanı geldi, kendi üstünü arayıp "zaten ölüyor, ben bunu öldürürsem vicdan azabı çekerim" dedi. Bu şekilde konuşmasının ardından, diğer infaz timi silahını indirdi. Sonra ben zaten kendimde değildim.

Hastane ve sonrası gelişmelerde neler yaşadınız?

Beni helikoptere atıp Elazığ'a kaldırmışlar. Bülent Karataş da orada hayatını kaybetmişti. Beni Elazığ Hastanesi'nden kısa bir süre sonra Diyarbakır Dicle Üniversitesi Hastanesi'ne kaldırdılar. Orada beni hastaneden çıkardılar. Ondan sonra Diyarbakır'da öyle tahmin ediyorum ki, artık hapishane odası mıydı, neydi bilemiyorum, tam olarak hatırlayamıyorum. Orada 1 gün tek odalı yerde tuttular. Oradan da Elazığ Hapishanesi'ne getirdiler. Bir hafta orada kaldım. Sonra Tunceli Hapishanesinde 45 gün kaldım. Daha sonra Malatya hapishanesine götürdüler. Oрдada 6-7 ay yattıktan sonra mahkemeye çıkıp tahliye oldum. Kısacası hapishane sürecim bu şekilde geçti. Olaydan hemen sonra Tunceli Valiliği bizimle ilgili, Hozat'ta 2 "teröristin" vurulduğunu, birinin ölü, diğerinin ise yaralı olarak "ele geçirildi"ğini açıklamıştı. Kara Kuvvetleri Komutanlığı da kendi internet sitesinde bir başlık geçmişti. Ama sonuç itibarıyla geldiğimiz noktada mahkeme bunu yalanlamıştır. Mahkeme bizim "terörist" olmadığımızı, sıradan bir vatandaş olduğumuzu kanıtlamıştır. Ve Kara Kuvvetleri Komutanlığı'nın yaptığı açıklamayı resmen yalanlamıştır.

Bundan sonra ne yapılabilir?

Bizim güçlü bir duyarlılık göstermemiz lazım toplum olarak. Bu devlet terörünün önüne ancak bu şekilde geçebiliriz. Toplumumuz örgütlendirilmeli, bilinçlendirilmeli ve tek yürek olup, birlik olunmalıdır. Tabii ki bu ilk olay değildir. Ben Malatya Hapishanesi'ndeyken sürekli gözüm dışarıdaydı, ne kadar ağır yaralı olsam da bana bilgi veriliyordu. Dersim'de, İstanbul'da ve çeşitli illerde demokratik kitle örgütlerinin bizleri sahiplenmeleri, bizlerle ilgili yaptıkları basın açıklamaları gerçekten benim için çok büyük moral kaynağı olup ve onurlandıracıydı. Tabii ki demokratik kitle örgütlerine düşen en güzel görev de, bu vb durumlarda halkın yanında olup sisteme karşı durabilmektir. Bu suça karşı koymak için halkın vereceği en güzel tepki Bülent Karataş'ın cenaze törenindeki binlerce insanın tek yürek olması gibi daha da çoğalarak her zaman böylesi örgütlü bir duruş sergilemesidir. Devrimci Demokrasi Gazetesi aracılığıyla buradan bizi sahiplenen tüm kurumlarımıza ve halkımıza teşekkürlerimi sunarım. Yani bize yakışan en güzel duruş da budur.

-Biz teşekkür ederiz...

PKK Aktütün Karakolu'nu bastı

Türk Genelkurmay'ının Kandil Dağı'nın bombalanması ile birlikte yaptığı "sürpriz gelişmeler olabilir" açıklamasının üzerinden çok az bir zaman geçmişti ki, Hakkari'ye bağlı sınırda-ki Aktütün Karakolu PKK gerillaları tarafından basıldı. Genelkurmay'ın sürprizi, aylardır yoğun bir şekilde yalan haberlerle sürdürülen psikolojik propagandanın bir parçası olarak PKK yöneticilerinden birinin öldürülmüş olabileceği ve yüzlerce PKK gerillasının moral bozukluğuyla silah bırakacağıydı. Ancak bu açıklamayı tekzip edercesine yapılan karakol baskını, durumu tam tersine çevirdi. Son sınırötesi operasyonu ile birlikte Türk Genelkurmay'ı Güney Kürdistan'ın kuzey bölgeleri için "Artık BBG (Biri Bizi Gözetliyor) evi gibi" yorumu yapmıştı.

Aktütün Karakolu'nun basılması eylemine yüzlerce gerillanın katılması ve Türk ordusunun bu hareketliliği önceden haber alamaması, Genelkurmay'ın yalanını ortaya çıkardı.

Hakim mevzilerden etkili silahlarla vurulan karakolun bir bölümü imha edilirken, Genelkurmay'ın saklanıyor dediği HPG Genel Komutanı Bahoz Erdal, baskın sırasında birçok askeri malzemenin ellerine geçtiğini ve Türk askerinin kaybının büyük olduğunu açıkladı. HPG açıklamasına göre baskında 29 asker ölürken, gerillanın kaybı 2 oldu. Türk Genelkurmay'ı ise yaptığı açıklamada psikolojik savaş gereği, gerillaların köydeki evleri ve camiyi de vurduklarını, askerın 6, gerillanın 19 kayıp verdiğini öne sürmüştü.

Devrimci Demokrasi'den

Türkiye-Kuzey Kürdistan'da, bağımsız, tutarlı bir komünist duruşa sahip olabilmek için Kaypakkaya'laşmak gerekiyor. Onun fikirleriyle, çizgisiyle ancak 70'li yıllarda tanışan ülkemizde, artık devrim ve komünizm mücadelesinin eski biçimiyle sürdürülmesi bir geriliğe te-kabül ediyordu.

Emperyalistlerin topraklarımızı fiili bir işgale giriştiği 1920'li yıllarda, sosyalizm için büyük bir deneyim olan Rusya'daki Ekim Devrimi (1917) gerçekleşmişti. O tarihte tüm ülkelerdeki komünist partilerinin tabii olduğu Komüntern'de, Sovyetler'in çıkarlarının savunulması ve tüm ülkelerdeki komünist partilerin buna göre konumlanması fikri öne çıkıyordu. Sovyetler'in çıkarlarının korunması için, emperyalistlerin Rusya etrafındaki ülkelerde etkinlik kazanmaları önlenmeye çalışılıyordu ve Komüntern bu maksatla bu ülkelerde burjuvazi ile komünistler arasında bir çatışmadan yana değildi. SSCB'nin güvenliği esas alıyordu. Batı ülkelerinin burjuva devrimlerini tamamlamaları ile birlikte ulusal karakterli sorunlar buralarda çözülmüş, ancak Doğu henüz bu sorunlarla boğuşmakta ve bir taraftan da emperyalist batı ülkelerinin saldırılarıyla uğraşmaktaydı. Emperyalizm gerçekliği nedeniyle, doğu ülkelerindeki ulusal kurtuluş savaşlarının önderliğini ele geçiren komprador burjuvazi, bir yandan Rusya'daki sosyalist rejimle ittifaklarını geliştirirken, öte yandan emperyalistlere olan bağımlılığını pekiştiriyordu.

1920'li yıllarda ülkemizde emperyalist işgal hareketına karşı Türk komprador burjuvazisini, toprak ağalarını ve tefecileri temsil eden İttihat ve Terakki hareketi önderliğinde bir savaş verildi ve o tarihte Sovyetler'in de desteği alınıyordu. Ancak daha çok Batı'da, Ege'de yoğunlaşan savaşın içerisinde bir taraftan da emperyalist ülkelerle bağımlılık ilişkileri geliştiriliyordu. Birinci Emperyalist Paylaşım Savaşı'na Almanya'nın yanında giren İttihat ve Terakki, savaşın sonuna doğru da dümeni İngiliz ve Fransız emperyalistlerinden yana kırmıştı. Bu ittifaklar, Kaypakkaya'nın da işaret ettiği gibi, 1920'lerde verilen işgal karşıtı mücadeleyi "güdük"leştirmişti. Bunun adı anti-emperyalizm olamazdı.

Ege'de İttihat ve Terakki hareketi yanlısı olarak işgale karşı büyük bir direniş sergileyen ve feodal ağaların işgalci güçler tarafından kıskırtılan isyanlarını kendisine bağlı seyyar birlikleriyle (Kuva-yı Seyyare) bastıran Çerkez Ethem bile, iktidar ile ilgili sorunlar nedeniyle İttihat ve Terakki hareketi ile ters düşmüş ve bu kesimin saldırısına uğramıştı. Çerkes Ethem'in komutasındaki Kuva-yı Seyyare ile savaşan İsmet İnönü emrindeki uçaklardan bombalarla birlikte şu bildiriler atılıyordu: "Ey Kuva-yı Seyyare'ye mensup kahraman ve fedakar efrat! Size ordumuzun başkomutanından neferine kadar hepsinin hürmet ve sevgileri var. Ordumuzun hedefi, sizin itaatinizi kötiye kullanan ve kendi özel emellerine alet etmek isteyen Çerkes Ethem ve kardeşleridir. Bunlar zararlı insan olmak üzeredirler. Bu hainlerin emriyle kardeş ordunuza silah atmayınız. Bize geliniz, hürmet göreceksiniz, sizin için sorumluluk yoktur." Bu gelişmeler 1920 yılının sonları ile 1921 başlarında gerçekleşiyordu.

Bu yıllarda meydana gelen başka bir olay ise Türkiye-Kuzey Kürdistan devrim ve komünizm mücadelesi için son derece önem taşıyordu. Ve malesef 1972'de Kaypakkaya'nın komünist başkaldırını gerçekleştirmesine kadar bunun önemi kavranamadı. Birinci Emperyalist Paylaşım Savaşı'nın ön yıllarında 1908'deki 'ikinci meşrutiyet' ile Osmanlı'ya hakim olan İttihat ve Terakki mensubu Mustafa Suphi, zamanla bu hareketten ayrı düşmüş 1913 yılının sonlarında ise sürgüne gönderilmişti. Daha sonra Rusya'ya geçen Suphi, Bolşeviklerin mücadelesine katılmış ve devrimden sonra 1920 yılında TKP'yi kurmuştu. Bu tarihte ülkemizde hala savaş sürüyordu ve Sovyetler ile ittifak halinde olan Kemalistler daha önce sürgüne gönderdikleri Mustafa Suphi'yi bu kez ülkeye davet ediyorlardı. TKP'nin amacı ise topraklarımızda Bolşevik bir devrimi gerçekleştirmekti ve Kemalistler bunun farkındaydı. 1921 Ocak'ında Mustafa Kemal'in çağrılısı olarak Ankara'ya doğru yola çıkan Suphi ve yoldaşları, Kars ve Erzurum'da linç girişimlerine uğradılar. 1921 yılının 28 Ocak'ını 29'a bağlayan gecesi Suphi ve 15 yoldaşı Trabzon'dan Sovyetler'e geri gönderilmek için bindirildikleri teknede Kayıkçılar Kahyası Yahya'nın adamları tarafından öldürülürler. Olayı soran Sovyetler'e, "deniz kazası" şeklinde cevap alırlar. Komüntern, 'Sovyet anayurdu'nun çıkarları için verdiği desteği sürdürür ve Kemalistlerin gerçekleştirdiği katliamlar karşısında sessiz kalmak bir yana, açıklamalarla destek verilir. 1938'de gerçekleştirilen Dersim katliamının öncesinde, 29 Temmuz 1937 tarihli Komüntern'in yayın organı "Rundschau" şöyle yazıyor:

"İki ayı aşkın bir zamandan beri Ankara Hükümeti, Dersim bölgesindeki Kürt aşiretlerinin yeni bir gerici ayaklanmasını bastırmakla uğraşiyor. Feodal unsurlar, Kemalist parti tarafından gerçekleştirilen reformlara rağmen, bugüne kadar ülkenin bu sapa bölgesindeki barınmayı başarmışlardır. Bu bölgeye geçtiğimiz yıl TUNCELL adı verilmiştir. Dersim'in hakim katmanları, yürürlükteki yasalara rağmen, kendi yasadışı ayrıcalıklarını koruyabilişlerdir... Dersim'de devlet otoritesi sadece kağıt üzerine kalyordu. Feodal aşiret reisleri her fırsatta devleti hiçe sayarlardı...

Bugün, Kemalist Hükümet'in enerjik reformları yüzünden kendi iktidarlarını tehdit altında hisseden feodal unsurların ümitsiz bir direnişi ile karşı karşıya bulunuyoruz." (Komintern Belgeleri'nde Kürt Sorunu, Kemalizm, Erdal Yeşil, Tohum Yayınları, sf. 185)

Mustafa Suphi'nin ardından TKP de Kemalistlerin etkisi altına girdi ve Komüntern'in yukarıda aktardığımız tutumunu benimsedi. Revizyonistleşen TKP, şoven bir çizgi izlemeyi sürdürüyordu. Bu çizgi aynı zamanda dünya çapında devrim ve komünizm mücadelesinin karşısında da ciddi bir tehlike olarak duruyordu. Çin'deki Büyük Proleter Kültür Devrimi (BPKD)'nin çıkışı ve dünyayı sarmasına kadar da böyleydi durum. Ülkemizde ise BPKD'nin etkisi ile komünist önder İbrahim Kaypakkaya önderliğinde 1972 yılının Nisan'ında komünist bir başkaldırı tarihe kayıt düşüyordu. Bu çıkış ile Maoist komünistler, eli yıl süren revizyonist, şovenist çizgisi tarihin çöplüğüne gönderecek komünist manifesto ile mücadeleye koyuldular. 'Devrim ve komünizm mücadelesini anma haftası' dolayısıyla bu mücadelenin ölümsüz evlatlarını saygı ile anıyoruz. Onlar sınıfsız ve sömürsüz bir dünya mücadelemizde, komünizm ısrarında yolumuzu aydınlatan birer meşale oldular.

Askerler tarafından katledilen Bülent Karataş binlerce kişinin katılımıyla defnedilmişti

YURTIÇİ HESAP NO:
Ertaş ÖZTÜRK
Yapı Kredi Bankası İst. Aksaray Şubesi: 0094208-6
İş Bankası İst. Aksaray Şubesi: 1002 30000 1153314

YURTDİŞİ HESAP NO:
Ertaş ÖZTÜRK
Yapı Kredi Bankası İst. Aksaray Şubesi: (Euro) 3013710-9
İş Bankası İst. Aksaray Şubesi: (Euro) 1002 301000 1107308
Emlak Bankası İst. Atatürk Bulvarı Şubesi: (FRF) 00235699

ABONE OL - ABONE BUL
OKU - OKUT

Abonelik Süresi	Yurtiçi	Yurtdışı
6 AYLIK	12 YTL	35 EURO
1 YILLIK	24. YTL	70 EURO

BOP'a karşı, devrim bayrağını yükseltelim

Dünyadaki gelişmeler Ortadoğu duvarına çarpmadan edemiyor, tüm dikkatler bu bölge üzerinde odaklanıyor. Dünyanın kalbinin attığı ve dünya siyaset arenasına şekil veren Ortadoğu, yeni yeni gelişmelerle daha da bir hareketlilik kazanıyor. Öyle ki bu gelişmeler ABD öncülüğündeki emperyalistlerin planlarının, yönelimlerinin nasıl bir yol aldığı, nasıl bir boyut kazanacağını şekil ve şemalini çiziyor.

Bütün Ortadoğu'nun ABD emperyalizminin stratejik çıkarları doğrultusunda yeniden şekillendirilmesinin ve Ortadoğu'da ABD hegemonyasının sağlanmasının projesi olan Büyük Ortadoğu Projesi (BOP), yeni hamlelerle ve türlü saldırılarla uygulanmaya çalışılıyor. Bu hedef doğrultusunda, ne belirlenmişse tek tek hayata geçiriliyor. Suriye-İsrail-Filistin arasında gerçekleşen yoğun pazarlıklar, ABD'nin son bir ay içerisindeki yoğun Ortadoğu ziyaretleri, Lübnan'da gerginliğin tırmandırılması vesilesiyle patlak veren Lübnan hükümeti-Hizbullah çatışmaları, İran'a yönelik sıkıştırma politikaları ve tabii ki Türk devletinin Kürt ulusal hareketine yönelik imha saldırılarını yoğunlaştırması ve Kürt bölgesel yönetimiyle giriştiği yoğun diplomasi, sürecin parametreleridir. Kuşkusuz bu parametreler önümüzdeki sürecin olası gelişmelerine işaret ediyor.

Saldırı havasının giderek sertleştiği, bunun için bir bekle-yiş içerisinde olunduğu açıkça kendisini gösteriyor. ABD, AB ve İsrail yanlısı Lübnan hükümetiyle İran-Suriye yanlısı Hizbullah arasında patlak veren ve 100'e yakın kişinin öldüğü

çatışmalar, emperyalistler tarafından saldırının zemini yapılmak isteniyor. Zira aylar öncesine dayanan ve Lübnan, Suriye, Hamas üzerinden uygulanmak istenen saldırı planı yavaşsallaştırılmak isteniyor. Lübnan'da yaratılacak iç savaşla (özellikle Şii-Sünni çatışması) bölgenin cehenneme çevrilmesi herhalde ABD açısından en çok arzu edilen gelişmedir.

Geçtiğimiz günleri hatırlayalım. ABD denetimindeki Ab-baslı Filistin üzerinden Hamas sıkıştırılmak, düşürülmek isteniyor. 2006'da İsrail'in Lübnan'a saldırısı ve Hizbullah'ın güç kazanması sonrasında Lübnan ikiye bölünmüş, siyasi bir krize sürüklenmişti. Bunun faturası her fırsatta hedefteki Hizbullah'a kesilmeye çalışılıyor. Türk devletine misyon biçilerek Suriye ve İsrail arasındaki ihtilafın çözülmesi için yoğun mesai harcanyor. İsrail tarafından 1967'de işgal edilen Golan Tepeleri üzerinden "Ortadoğu'da kalıcı barış" kisesi altında pazarlık yapılıyor. İsrail gerekirse Golan'ı iade edebileceğini açıklıyor. Şüphesiz bunun için masaya sürülen şartları var: Suriye'nin Lübnan gerçekliğini göz ardı etmemesi, İran'dan her şekilde uzak durması, Hizbullah ve Hamas'a olan desteğini derhal kesmesi, kısacası emperyalistlerin elini rahatlatacak adımları süratle atması. Yapılmaya çalışılan, ABD, İsrail, İngiltere, Fransa ve Almanya eliyle Suriye'yi İran'ın başını çektiği işbirliğinden ayırmak ve İran, Filistin, Lübnan arasındaki bağı böylece koparmak, bölgede olan ve olası Arap direnişlerinden uzaklaşmasını sağlamak. Bunlarla birlikte hedefteki İran'a karşı önemli kozları ele geçirmek, İran'ı yalnızlaştırmak ve İran'a hareket alanı bırakmamak. Bunlar, Ortadoğu üzerinde çizilen senaryonun hayat bulması için ABD açısından hayati bir önem taşıyor. Bu planların ilerleyen süreçte Ortadoğu'da yeni ABD saldırılarını bağında taşıdığı açıktır.

Emperyalistlerin "Filistin sorununun kalıcı bir barışla çözülmesi, Ortadoğu'da kalıcı ve istikrarlı barışın sağlanması" beyanatlarından anlaşılması gereken, Ortadoğu'nun emperyalistlerin stratejik çıkarları doğrultusunda yeni bir şekle sokulmak istendiği, bölgede tam bir hegemonya kurulmak istendiğidir. Suriye, İran'dan ayrıştırılırsa, Hamas'a olan desteği kesilirse Filistin, İsrail'in denetiminde olur. Hizbullah'a olan İran ve Suriye desteği kesilir ve Hizbullah yalnızlaştırılırsa Lübnan emperyalistlerin istediği 'istikrara' kavuşabilir. Ortadoğu halklarının olan ve olası direnişleri engellenebilirse, Ortadoğu, ABD ve AB emperyalistlerinin ekonomik düzenine ekmelelenebilir. Bu çerçevede geçtiğimiz ay NATO'nun yeniden yapılandırılması adı altında güvenlik, genişleme, stratejik, jeopolitik anlamda kararlar almasının, Doğu Akdeniz'de NATO savaş donanması oluşturulma sürecine girilmesinin, Basra Körfezi'ne ve Doğu Akdeniz'e başta ABD olmak üzere donanmaların-filo-ların doluşturulmasının, Lübnan karasularında ABD 6. Filo'sunun gücünün mart ayında artırılmasının, İsrail'in

geçtiğimiz ay içinde "Dönüm Noktası" adıyla tarihinin en büyük tatbikatını yapmasının başka bir izahatı var mıdır? Ya da bunun izahatı Ortadoğu'da girişilecek saldırılara, İran, Suriye, Hizbullah ve Hamas'a karşı girişilecek savaşa, öte yandan bu saldırıların karşısında Ortadoğu halklarının göstereceği direnişlere karşı stratejik hazırlık ve önlemler olabilir mi? Önümüzdeki günler, bunu, bize tüm çıplaklığıyla gösterecektir.

Cheney'in Ankara ziyareti ve şifreleri

ABD Başkan Yardımcısı Dick Cheney'in nisan ayında Türk devletini de içine alan geniş kapsamlı Ortadoğu ziyareti ABD'nin yeni dönem için Ortadoğu'da izleyeceği siyasetin işaretleriyle yüklüydü. Zira bu görüşmelerde, Irak'ta yapılanma, Filistin, Suriye, Lübnan, enerji kaynakları vb. konular konuşulmuş, planların hayata geçirilmesi süreci başlatılmıştı. Bu ziyaretin en dikkat çeken yönü ise Cheney-Türk devleti görüşmesi olmuştur. Bu ziyareti önemli kılan ise Türk devletinin Irak ve Kürt bölgesel yönetimi politikasının bundan sonra ne olacağını büyük ölçüde belirlenmiş olmasıdır. Nitekim Cheney'in Türk devletine "yakınlaşın" talimatından sonra Kürt bölgesel yönetimiyle yoğun bir diplomasi trafiği yaşandı, PKK'ye yönelik imha saldırıları aniden yoğunlaştırıldı, buna paralel olarak AKP, Kürt sorununun "çözümü" safatasını güncelleştirdi.

TC, Barzani, Talabani: Alan memnun, satan memnun

ABD'nin Ortadoğu'da hegemonya kurması açısından Irak'ın yeni döneme göre yapılandırılması, İran'ın etkisizleştirilmesi, Kürt ulusal sorunun bir şekilde 'halledilmesi' zorunlu görülmektedir. Daha önce de ifade ettiğimiz gibi yaşanan gelişmeler gelip Kürt ulusal sorunu kapısına dayanmaktadır. Dolayısıyla Kürt ulusal sorununun "çözümü" kilit bir durum oluşturmaktadır. ABD'nin bölgede izlediği siyaset, haliyle Stratejik uşağı Türk devletini içine almakta, iç siyasete etki etmektedir. Oluşturulmak istenen denkleme Kürt sorunu ve Bölgesel Kürt Yönetimi'nin yer alması, karşılıklı tavizlerin yaşandığı denge gözetme siyasetine neden olabilmektedir.

Gelinen aşamada Türk devletinin Bölgesel Kürt Yönetimi ve Kürt sorununun "çözümü" siyaseti tam da ABD'nin istediği rotaya çekilmiş durumdadır. Hatta şu an için somutlaşmış olan bu politika son MGK toplantısında resmileştirilmiştir. Nitekim MGK toplantısının ardından Kürt bölgesel yönetimiyle temaslar üst düzeyde yoğunlaşmış, memnuniyetlerin ifade edildiği karşılıklı iyi niyet mesajları gönderilmiştir. Kısacası bu ilişkinin siyasi alt yapısı nihayete erdirilmek istenmektedir. Barzani'nin, Türk devletiyle olan ilişkiden memnun olduklarını, "Kürtlerin artık silahlı mücadele ile kat edecekleri bir mesafe olmadığını" söylemesi manidardır.

AKP'nin ipi ABD'nin elinde

Kapatılmayla yüz yüze olan AKP'nin geleceğini ABD ve onun Ortadoğu'daki politikalarının belirleyeceğini söylemek yanlış olmayacaktır. Dolayısıyla Ortadoğu'daki gelişmeler ve ABD'nin yeni planları (İran siyaseti dahil) ülkenin iç siyasetine doğrudan etki etmekte.

AKP ise kendisini buna göre hazırlama, daha doğrusu kendisini kurtarma siyaseti içerisine girmiş durumda. Türban, yeni anayasa, Ergenekon ve buna benzer meselelerde geri adım atarak hem uzlaşma çağrısı yapmakta, hem de "iyi çocuk" olduğunu, uzlaşabileceğini göstermeye çalışmaktadır. Öte yandan AKP, AB ve ABD'nin desteğini almaya çalışarak bu desteği koz olarak kullanmanın uğraşı içerisinde. Nitekim geçtiğimiz günlerde de gördüğümüz üzere AB, AKP'ye olan desteğini açıktan ifade etmiş vaziyette, hatta bu destek ordunun, yargının, CHP'nin, MHP'nin vb tepkilerine neden olmuştu. Keza bu tepki TÜSİAD, uşak medya gruplarının ve daha önce AKP destekçisi olan kesimlerin muhalefetine evirilmiş durumda. Bu tablo aslında yeni gelişmelere ayak uyduracak yeni bir siyasal oluşumun zemininin yaratılmasına girişildiğinin ya da mevcut siyasal kulvarın yapılandırılması adına olanakların yaratılmasına çalışıldığının işaretidir. Daha açık bir ifadeyle yoklama, nabız ölçme ve AKP'yi sıkıştırma manevrası anlamına gelmektedir. Dediğimiz gibi bunu Ortadoğu'daki gelişmeler belirleyecektir ve sonucu önümüzdeki günlerde göreceğiz.

AKP'nin gerek ABD, gerekse de Türk hakim sınıflar tarafından gözden çıkarıldığı gibi bir hava yaratılmış olsa da, böyle bir sonuca gitmek için henüz erken. ABD ise kısık sesle desteklerini sunan mesajlar göndermekle birlikte henüz son sözü söylememiştir. Bunun için beklemeyi tercih etmektedir. Kürt ulusal hareketine dönük imha saldırılarının yoğunlaşmasına onay veren ve Kürt Bölgesel Yönetimi'yle diplomatik ilişkiler kuran AKP, elini güçlendirmeye çalışmaktadır.

Kürt ulusundan itaat etmesi isteniyor

Türk devleti bir yandan PKK'ye karşı imha saldırılarını had sayfaya taşırken, öte yandan daha önce yaptığı gibi "Kürt sorununun çözümü" için атаğa kalkarak çözümünden kast ettiğinin Kürt ulusal hareketinin imhası olduğunu bir kez daha göstermektedir. Kuşkusuz bu imha saldırıları ve "çözüm" safatası aylar öncesinde ABD tarafından çizilmiş yol haritası doğrultusunda icra edilmektedir ve Türk devletin bunda büyük ölçüde mutabık olduğu son gelişmelerle sabittir. Öncesinden planlandığı gibi yoğun saldırılar PKK'yi sıkıştırmak ve imha etmek, böylece ABD ve Türk devletinin anlaştığı "çözüm" yöntemine zorlamak şeklinde yol almaktadır. Elbette ki başından beri Türk devletinin Bölgesel Kürt Yönetimi'ni tanıması, işbirliği içerisine girmesi için çaba sarf edilmişti. Nitekim bu yakınlaşma ve işbirliği büyük ölçüde sağlamıştır. Türk devleti en azından bu tanıma ve işbirliğini PKK'yi imha etmede kullanabileceğini görmüştür. PKK'nin sıkıştırılması, imha edilmesi ve Kürt so-

rununda inisiyatifin ele geçirilmesi adına Türk devleti Bölgesel Kürt Yönetimi'ni tanıdığını söylemiş, resmi ilişkiler geliştirilmiş, nihayetinde bu ilişki Kürt ulusunun imha konseptine büründürülmüştür.

ABD icazeti, AKP'nin de üzerinde ısrarla durduğu, ordunun da kabul ettiği bu ilişki, Bölgesel Kürt Yönetimi'nce memnuniyetle kabul edildi. Barzani'nin Türk devletine işbirliğinin geliştirilmesi yönündeki "sıcak" mesajları, PKK'ye silah bırakma çağrılarında bulunması, Türk ordusuna Güney Kürdistan'daki PKK kampları ve yerleşkelerini tespit etmesi noktasında tolerans göstermesi, bu işbirliğinin boyutunu göstermektedir. Kürt yönetimi PKK'yi silah bırakması noktasında sıkıştırmak, hareket alanının daraltılmasını sağlamak, Türk devletini "çözüm" yoluna zorlamak gibi bir misyon yüklediği görülüyor. Zaten sağlanan mutabakat bu şekliyle pazarlık edilmesini sağlamıştı. Pekli bu işbirliği çerçevesinde Kürt Bölgesel Yönetimi ne elde etmiş olacaktı? Kuşkusuz her ulusal hareketin ve ona önderlik eden burjuvazinin karakteristik özelliği olan tanınma, ulusal ve uluslararası bir takım imtiyazlar elde etmesini... Yani Bölgesel Kürt Yönetimi, Türk devleti tarafından tanınacak, tehdit edilmeyecek, hatta korunacak, ekonomik yapılanmaya katkı sağlanacak, ABD emperyalizmi tarafından korunacak, bir takım imtiyazlara kavuşacak... Güney Kürdistan Kürt liderleri bunun için ABD emperyalizmine ve uşağı Türk devletine sırtını yaslamakta bir sakınca görmemektedir. Bölgesel Kürt Yönetimi'nin izlediği siyaset bunu göstermektedir.

Türk devletinin saldırılarını yoğunlaştırması, Güney Kürdistan'la işbirliği içerisine girmesi ve Kürt sorununun "çözümü"nü dillendirmesi karşısında; "demokratik çözüm" çerçevesinde atak yapan DTP'nin Bölgesel Kürt Yönetimi'yle görüşme gerçekleştirmesi dikkate değerdir. Dikkate değer başka bir şey de Barzani'nin DTP'lilerle görüşmemesidir. Zira Barzani'nin DTP ile görüşmemesi, Türk devletiyle sağladığı mutabakata halel getirmek istemeyişiyse izah edilebilir. Neticede ABD emperyalizminin stratejik çıkarları için karşılıklı tavizler verilmektedir.

PKK'ye karşı Türk ordusunun ABD icazeti ve yardımıyla gerçekleştirdiği yoğun imha saldırılarına İran'ın da katılım sağlaması (PJAK'a karşı) şaşırtıcı bir durum olarak görülmelidir. Bilindiği üzere PKK ve PJAK'a karşı Türk devleti ve İran'ın ortak hareket ettiği ve ortak operasyonlara giriştiği medyaya yansımış, devletin bunu doğrulayan açıklamaları olmuştu. İran'ın ABD faktörüne karşı böyleli bir atak içerisine girmesi çelişik bir durum değildir. Zira çıkarlar ve kaygılar gereği karşılıklı tavizler, ödünler, hatta jestler olabilmektedir. Her şeyden önce İran, ABD'nin Türk devletini kendisine karşı kullanmak istemesinden dolayı ciddi kaygılar içerisinde. Ortak hareket noktalarına çekerek, İran, kendisine karşı Türk devletini tarafsızlaştırmaya çalışmaktadır.

Ortadoğu halkları direniş bayrağını yükseltmelidir

Emperyalistler Ortadoğu'da hegemonya kurmak için yeniden şekillendirme politikalarını adım adım hayata sokmaktadır. Tüm Ortadoğu'yu kapsayan saldırıların gerçekleştirmenin arifesinde olan ABD öncülüğündeki emperyalistler, yeni dengeler oluşturmaktadır. Kendisine engel oluşturan güçleri sıkıştırmakta, denetimi altına almaya çalışmaktadır. Stratejik uşağı Türk devletini istediği yönde sürece dahil etmeye çalışmaktadır. Irak'taki dengeleri oturarak kontrol bölgesi yaratmanın çabası içerisinde. ABD, Kürt ulusal sorununun imhası "çözüm"ünü dayatarak Türk hakim sınıflarının rotasını belirlemektedir. Ve bu rota doğrultusunda ilerleyiş sağlanmaktadır. Türk devletine istediğini yaptırmak için özellikle Kürt sorununun çözümünde tavizler vermede bir sakınca görmemektedir. Nihayetinde Kürt ulusal hareketinin imhasına dönük saldırılara destek sunarak Türk devletinin saldırılarına ortak olmakta, olmakla kalmamakta fikir babalığını yapmaktadır. Türk devletinin iki yüzlüce dillendirdiği "Kürt sorununun çözümü" baştan sona ABD patentlidir. Zira Türk devletinin ABD'ye hayır diyecek bir gerçekliği söz konusu değildir, çözüm önerileriyle, her şeyiyle efendisine muhtaçtır.

Kürt ulusal sorununun emperyalist yöntemlerle, burjuva feodal Türk devlet sistemi içerisinde ya da ezilen ulusun burjuvazisi önderliğinde çözüme kavuşması mümkün değildir. Medet umulan emperyalizm bugün ulusal hareketlerin baş düşmanıdır, bu hareketleri boğmak, kendisine yedeklemek istemektedir. Kimlikse ve kültürel hak talebine imha ve inkar siyasetiyle cevap veren Türk hakim sınıflarının Kürt sorunundaki "çözüm"ü yine imha ve inkardan başka bir şey olmayacaktır ve kendi çıkarları doğrultusunda bir "çözüm" dayatacaklardır. Kürt ulusal sorununun gerçek çözümü Demokratik Halk Devrimi perspektifli, Halk Savaşı stratejili devrimci bir mücadeleyle mümkündür. Yeni Demokratik Cumhuriyet Programı ve Demokratik Halk İktidarı ile mümkündür. Önümüzdeki günler emperyalistlerin kararlık senaryolarının hayata geçirilmesine, Ortadoğu halklarına dönük topyekün saldırılara ve işgallere sahne olacaktır. Emperyalistlerin bu kararlık oyunları ancak ve ancak, bölge halklarının kitlesel, güçlü, gerçek anlamda bir anti-emperyalist mücadele etrafında örgütlenmeleriyle, emperyalizme ve uşak iktidarlarına karşı halkların kardeşliği ve birliği şiarıyla mücadelelerini yükseltilmeleriyle bozulabilir. Ezilen halkların ve ulusların buna her zamankinden daha fazla ihtiyacı var.

SINIF TAVRI

İsmail UÇAR

Yazarımızın yazısı elimize ulaşmadığı için yayımlayamıyoruz.

BU ÇELİK ALDIĞI SUYU

Türkiye-Kuzey Kürdistan'ın sancılı devrim tarihinde çeyrek as- n aşan bir sayfa açan Maoist hareket, 36. yılını geride bıraktığı ba- ğımsızlık, yeni demokrasi, sosyalizm ve komünizm mücadelesin- de çeliğe su veren yüzlerce şehidiyle yola devam ediyor. Devrimin bilinçli neferleriyle canlı bir organizma olan öncü, kendisini bu- günlere taşıyan şehitlerini bundan böyle mayısın üçüncü haftasın- da anmayı kararlaştırdı. Türkiye-Kuzey Kürdistan'da komünist mücadelenin öncüsü MKP'nin kurucu önderi İbrahim Kaypakka- ya da mayısın 18'inde Amed zindanlarında ölümsüzleşmişti.

Tarih 24 Nisan 1972'yi gösterdiğinde Malatya'nın Kürecik dağlarında kendini bir vücuda kavuşturmuştu Maoist öncü. Dün- ya çapında emperyalizme ve modern revizyonizme büyük bir dar- be vuran Başkan Mao önderliğindeki Büyük Proleter Kültür Dev- rimi'nin coğrafyamıza sıçraması ile bu bayrağı devralan komünist önder İbrahim Kaypakmaya ve yoldaşları, Doğu Perinçek önderli- ğindeki revizyonizmden kopmuş, Türkiye-Kuzey Kürdistan'da devrimci ve komünist mücadeleye aksetmiş olan Kemalizm hasta- lığına meydan okumuş, bunu teşhir etmiş ve ondan köklü kopuşu sağlamış, dünya çapındaki çelişkilerde de Rus sosyal emperyaliz- mini teşhir ederek emperyalizmin, revizyonizmin her türüsüne meydan okumuştur.

Kaypakmaya, yıllar önce emperyalizmin Türkiye-Kuzey Kür- distan coğrafyasını işgali sırasında çeşitli millet ve milliyetlerden halkımızın işgal karşıtı mücadelesine önderlik etmek isterken, ya- pılan yanlış teşpitler nedeniyle Kemalist gericilikle hesaplaşama- mış olan TKP'nin yanlışlarından ders çıkarmıştı. Bu yanlışlar, o ta- rihte komünist mücadeleyi çöküntüye sürüklemiş ve TKP'nin ön- deri Mustafa Suphi ile 14 yoldaşının Karadeniz'de Kemalistler ta- rafından katledilmesine sebep olmuştu.

Trabzonlu Kahya Yahya çetesi Suphi'yi Karadeniz'de katlet- tikten sonra, olayı soran Sovyetler Birliği'ne 'deniz kazası' şek- linde açıklama yapılmış, Sovyetler Birliği de Türk devleti ile iliş- kilerini bozmamak adına olaya sessiz kalmış ve "Sovyet anava- tanı"nın çıkarları için Mustafalar'dan Suphi olanını değil Kemal olanını tercih etmişti.

Bu olay emperyalizmin yarı sömürgesi olan Türk devletinin komünist mücadeleye karşı giriştiği ilk büyük katliam olmuştu. 15'leri yitiren TKP, Sovyetlerin dış politikadaki pragmatist yaklaşı- mının da etkisiyle bundan sonra Kemalizmin tesiri altına girmiş ve revizyonist, şoven bir politika izlemeye başlamıştı. Ve hatta Kema- listlerin Kürt halkına karşı gerçekleştirdiği katliamları feodalizm tasfiye ediyor diye destekliyordu.

Devrimci, komünist mücadele için elli yıl boyunca bu minval- de süren sessizlik ortamı, Çin'deki Büyük Proleter Kültür Devri- mi'nin de etkisiyle 60'lı yılların sonuna doğru parçalanmaya baş- lamıştı. Bu parçalanma 71'deki silahlı devrimci çıkış ile rotasını bulmaya başladı ve nihayetinde, komünist önder Kaypakmaya ön- derliğinde feodalizme, komprador kapitalizme, emperyalizme, modern revizyonizme karşı komünist bir başkaldırıya dönüştü.

Kaypakmaya ve MKP, bu çıkış ile Türkiye-Kuzey Kürdistan ta- rihiinde yeni bir dönemi açtı. Mustafa Suphilerden bu yana devrim- ci-komünist mücadelenin içine düştüğü Türk şovenizmini, Kema- lizmi teşhir ederek, ezilen ulus ve azınlıkların maruz kaldığı milli zulme dikkat çekti. Bu konudaki tespitiyle de Ulusların Kendi Ka- derini Tayin Hakkı'nı kayıtsız şartsız savunarak Türk şovenizminin etkisindeki devrimci hareketlerin önünü açtı. Kemalizmin sınıf ka- rakterini ve Türk devletinin sosyo ekonomik yapısını analiz eden Kaypakmaya, Başkan Mao'nun yarı feodal-yarı sömürge ülkeler için geliştirdiği Demokratik Halk Devrimi'ni ülkemize uyarlamaya koyuldu ve bu maksatla MKP/HKO'nun önceli olan TKP(ML) TİKKO'yu kurdu. 1972'de kurulan TKP(ML), bugün MKP ve TKP/ML olarak iki ayrı parti şeklinde örgütsel varlığını sürdürüyor. MKP ve TKP/ML, bugüne kadar kurucu önder İbrahim Kaypakka- ya'dan sonra beş genel sekreterini yitirdi. Bunlar; Süleyman Ci-

Vartınik'ten Mercan'a Bu Tarih Bizim

Süleyman Cihan

Kaypakmaya'dan sonra MKP'nin şehit düşen ikinci ge- nel sekreteri Süleyman Cihan oldu. Komünist önder Süleyman Cihan, askeri faşist darbe koşullarında ger- çekleştirilen, Şubat 1981'deki MKP 2. Konferansı'nda parti Genel Sekreterliği görevini üstlenmişti. Süleyman Cihan konferans'tan beş ay sonra tutsak düşmüş, İstan- bul Gayrettepe'de işkenceden geçmiş ve "işkencehane- lerde kızıl direnme ruhunu yaşatarak" şehit düşmüştü.

Kazım Çelik

MKP'nin şehit düşen üçüncü genel sekreteri olan komü- nist önder Kazım Çelik, 1974 yılından sonra mücadele içerisinde aktif olarak yer aldı. 12 Eylül askeri faşist cun- tası döneminde yurtdışına iltica edenlerin tersine o da ül- kede kalıp mücadele etmeyi tercih etmiş ve soluğunu dağlarda almıştı. 2. Konferans'ta MK üyeliğine seçilen Kazım Çelik, MK üyelerinin çoğunun yakalanması ile Si- yasi Büro üyeliği, Askeri Komisyon Sekreterliği, daha sonra da Genel Sekreterlik görevini üstlendi. 20 Mayıs 1987'de Elazığ Palu'da ihbar sonucu düşman çemberine düşen komünist önder Kazım Çelik, gerilla grubu ile çatışmaya girmişti. Çatışmanın sonunda Kazım Çelik ile birlikte Hıdır Aykır, Cihan Taş, Müslüm Emre ve Ali Ka- yadoğan şehit düştü.

Cüneyt Kahraman

MKP'nin şehit düşen dördüncü genel sekreteri komü- nist önder Cüneyt Kahraman, Maoist hareketin tarihin-

deki çok önemli tarihsel dönemlerden birinde, genç ya- şına rağmen üstlendiği rolle tarihe önemli bir kayıt düş- tü. Partiye sızan karşı devrimci hücre elemanlarının açığa çıkartıldığı 96'daki Kardelen Harekatı ile "at izi ve it izinin birbirine karıştığı" sürece nokta koyulmuştu. Partinin ilkelerinin dejenere edilmek istendiği, saflarda bozgunluk yaratılmak istendiği bu süreçte, partiye önemli zararlar veren karşı devrimci hücre "proletarya- nın kızıl çekici" ile ezilerek, "dün bizimdi, gün bizimdir, zafer de bizim olacak" şianıyla süreç parti için tarihsel bir kazanıma dönüştürüldü. Bu tarihsel sürece önderlik eden, komünist önder Cüneyt Kahraman oldu. O, geril- lada ateş çemberleri içerisindeyken, hapishaneye, şeh- re, fabrikaya, amfilere, yaşamın her alanına köprü ku- ran bir önderdi.

Komünist önder Cüneyt Kahraman 14 Mart 1997'de Çe- mişgezek'te ihbar sonucu gerilla grubuyla birlikte düş- manın pususuna düştü. Saatlerce süren çatışmada, 7 gerilla şehit düşerken, Cüneyt Kahraman aldığı ağır ya- ralarla birlikte çatışma alanının dışına çıkartıldı. Komü- nist önder Cüneyt Kahraman, 24 Mart'ta şehit düştü.

Cafer Cangöz

TKP(ML)'nin MKP'ye evrildiği süreçle birlikte geride bıraktığı 30 yıllık tarihte, Maoizm'in en ileri seviyede savunulduğu dönemin önderi oldu komünist önder Ca- fer Cangöz. Parti tarihinde bir ilk olarak 2002 yılında gerçekleştirilen parti 1. Kongresi ile önderliğe damgası- nı vuran çizginin başını çeken komünist önder Cafer Cangöz, "TKP(ML)'den MKP'ye bu tarih bizim" şianı ile

parti tarihinin muhasebe edilmesinde, geçmiş hatalar- dan ders çıkartılarak stratejik önderliğin tesis edilmesi ve Halk Savaşı'nın berrak bir kavrayışla somut örgüt- lenmesi hedeflerinin belirlenmesinde önemli bir rol üstlenmişti. Cafer Cangöz, uluslararası komünist hare- ketin merkezinin inşa edilmesine de büyük katkılarda bulunmuştu.

48 yıllık ömrünün 30 yılını mücadele içerisinde geçir- mişti. 12 Eylül askeri faşist darbesi yıllarında esir düştü- ğünde, Ankara DAL'da ve Amed zindanlarında düşma- nını acizleştirmişti. İşkence tezgahlarında, zindanlarda direnen devrim ve komünizm savaşçıları karşısında kor- ku ve aczin kudurganlığıyla düşman; "Caferleşmeyin" diyerek saldırmaya artık. 96 yılındaki zindan direnişle- rinde "Zafere mahkum edilenler ölümü küçülterek ye- nerler" şianıyla zaferi kazanma azminin bayraktarlığını yapıyordu o. Hapishaneleri, devrimciliğin, komünistli- ğin yeniden kalıba döküldüğü birer okula çevirmişti Ca- ferler.

Munzurlar'da 1. Kongre çizgisi ile yakalanan ideolojik berraklık, Halk Savaşı'nın somut örgütlenmesi, ilerletil- mesi, stratejik önderliğin tesis edilmesi çabasıyla 2. Kongre ile taçlandırılmak istenirken, düşman da bu yö- nelimin telaşı içine düşmüştü. "Bir özgürlük düşü uzan- dı Amed zindanlarından Mercanlara. Öyle bir düş ki o; direnişin, bilincin, iyimserliğin, umudun, önderliğin, koskoca bir tarihin içinde parl parl parlayan bir kutup yıldızı... Komünist önder Cafer Cangöz, 16-17 Hazi- ran'da Mercanlar'da, 16 kızıl meşalenin aydınlığını ar- dina alarak, yarınlara uzanan kızıl bir bayrak oldu".

yısıyla, mayıs ayının üçüncü haftası, 2007 yılında ikinci kongre- sini gerçekleştiren MKP tarafından 'Parti ve Devrim Şehitlerini Anma Haftası' ilan edildi.

Bu tarihi yaratılan anlatmaya gazetenin sayfaları yetmez el- bette. İlmek ilmek, şehitlerle, halkla birlikte yaratılan bu tarihin yaratıcılarından süreçleriyle birlikte öne çıkmış olanlarını aktara- biliyoruz ancak.

"O duvar, duvarımız, vız gelir bize vız"

Mehmet Zeki Şerit- 1977 yılının son sayfasında "O duvar, duva- rınız, vız gelir bize vız" sözleriyle zindan duvarlarını aşan Mehmet Zeki Şerit kayıt düştü tarihe. Tarihimizdeki ilk firar eylemiydi bu. 1968-1971 döneminde mücadele içerisinde yer alan Mehmet Ze- ki, 12 Mart darbesi yıllarında bir ihbar sonucu son mermisine ka- dar çatışarak tutsak düşmüş, ancak sorguda olumsuz bir tutum içerisine girmişti. Daha sonra konulduğu zindanda kendisi ile he- saplaşan, yenilgisinden öğrenen Mehmet Zeki, 1977'de Ankara Ulucanlar Hapishanesi'nin duvarlarına "O duvar, duvarınız, vız ge- lir bize vız" diye yazarak firar etmişti. Kasım 1977'de ise İstan- bul'da kaldığı ev açığa çıkmış ve polis tarafından sarılmıştı. Polis- le çatışan ve ağır yaralı olarak tutsak düşen Mehmet Zeki, işken- celi sorgularda gerçek kimliğini açıklamamış, kendisini teşhis eden babasını dahi tanımayarak, işkencecileri çaresiz bırakmıştı. İşkenceciler çareyi onu katletmekte buldular.

Namlunun önüne atılma çüreti; Bedenim yoldaşlarıma siper olsun

Sırma Boyoğlu- 14 Eylül 1978'de, gerçek yoldaşlık sıcaklığının gücü kazanıyordu tarihe. Bu gün, Halk Savaşçısı Sırma Boyoğ- lu'nun pratiğiyle, yoldaşını düşman kurşunlarından korumak için kendisini feda edişiyile ve düşman kurşunlarına hedef olup ölümsüzleşmesiyle somutlanıyordu. Böylesi bir çürete ilk kez sahne oluyordu tarihimiz. Sırma Boyoğlu ve abisi/yoldaşı Ali Ri- za Boyoğlu, İstanbul Tuzla'da bildiri dağıtan faşist gruba müda- hale etmişlerdi. Hazırlıklı olan faşistler silahla saldırıda bulundu ve silahlar Ali Rıza Boyoğlu'na çevrildiğinde, Sırma, Ali Rıza'nın önüne kendisini siper ederek şehit düştü.

Kanla Yazılan Tarih Silinmez

İlk şehitler kadın partizanlardan

Meral Yakar- Maoist hareketin ilk şehididir Meral Yakar. Yirmi üç yaşında, kararlı, atik ve hareketin en ileri kadın üyesi olarak öne çıkıyor. Meral Yakar, İstanbul Ümraniye'de İbrahim Kaypak- kaya'nın el yazısıyla kaleme aldığı tezleri daktiloya geçtiği ev- de, o dönemde yoldaşı olan Aslan Kılıç'ın boş sandığı silahlı ateş- lemesiyle yaralanıyor. Aslan Kılıç'ın hemen Haydarpaşa Numu- ne Hastanesi'ne götürüldüğü Meral, burada işkenceciler tarafın- dan katlediliyor. Tarih Ocak 73'tü, Maoist hareketin ilk şehidi ve aynı zamanda ilk kadın şehidi olarak tarihe yazıldı adı. **Aycan Tato-** TKP(ML)'nin 2002'deki 1. Kongresi ile MKP'ye evril- mesi süreci ile birlikte ilk şehidi de Halk Savaşçısı Aycan Tato oldu. Aycan Tato Mayıs 2003'te Dersim'de Türk ordusunun pu- susunda şehit düştü.

Son mermisi tükendiğinde silahını kırdı, vermedi

Ahmet Muharrem Çiçek- Tarihini bu ilk sayfaları İstanbul'dan yazılmaya devam etti ve silah sesleri Şehrini'den yükseldi. Bunlar HKO'nun İstanbul bölgesi komutanı Ahmet Muharrem Çi- çek'in düşmanın üstüne yağdırdığı kızıl kurşunlardı. Mart 1973'te toplantı yapmak için gittiği evde karakol kuran polislin

tuzağına düşmüştü Muharrem Çiçek ve yoldaşları. Muharrem'in üzerindeki silahı alınarak kelepçelenmişti. Polislerin boş bulun- duğu bir fırsatın yararlanılan Muharrem Çiçek, aramada üzerin- de bulamadıkları diğer bir silahla hamle yaparak çatışmaya baş- ladı. Uzun süren çatışma sonunda etrafı ablukaya alan polisler, otomatik silahlarla taradıkları ve bombalar atılan eve girmiş- lerd. Muharrem Çiçek ise silahını teslim etmemek için kırmıştı. Yaralı olarak teslim alınan Muharrem Çiçek, dışarıda konulduğu polis arabasında kafasına sıkılan kurşunla infaz edildi.

Babası cunta generali iken o, halkın kurtuluş mücadelesinin önderi oldu

Cemil Oka- MKP'nin aldığı darbelerle 1974'ten itibaren içine girdiği bölgesel dönemde, henüz merkezleşme sağlanama- mışken, konferans hazırlıkları içerisindeki hareketin Kaypakka- ya çizgisinde ısrar eden önder kadrolarından Cemil Oka, İstan- bul'da HKO komutanlığı görevini sürdürüyordu. 12 Mart 1971 darbesinde generallik yapan babası Nazif Oka'ya rağmen Cemil Oka gerici düzene ve onun bekçilerine yönelen MKP saflarında mücadele etmeyi tercih etmiş ve ailesinin tüm baskılarına al- dırış etmeden mücadelesini onlardan ayrılarak sürdürmüştü. Partinin ihtiyaçlarının karşılanması amacıyla 1977 yılının Ağus- tos'unda İstanbul Okmeydanı'ndaki bir banka kamulaştırma

eyleminde polisle girdiği çatışmada yaralanan ve kaldığı Göz- tepedeki evi tespit edilen Cemil Oka, evin etrafının sarılması- la burada da çatışmayı sürdürür, daha ağır yaralar alır ve an- cak son mermisinden sonra eve girebilen infaz timi tarafından katledilir. Göztepe'de Cemil Oka'yı katleden polislerin başında- ki Uğur Gür, çatışma sırasında Cemil'in kurşunuyla yaralanır. Birçok devrimci ve komünistin şehit düşmesinden sorumlu olan Uğur Gür faşisti daha sonra MKP'nin 2. Genel Sekreteri Sü- leyman Cihan'ın işkencede katledilmesinde de yer aldı.

2 Eylül, 1 Mayıs Mahallesi direnişi

Mehmet Kocadağ- 1976'da İstanbul'daki 1 Mayıs kutlamasının ardından kontrgerilla tarafından kaçırılarak katledilen Mehmet Kocadağ MKP'nin ve ülkemizin ilk 1 Mayıs şehidi olarak tarihe kaydedildi.

Ümraniye şehitleri- Bir sonraki yıl, yani 1977 kanlı 1 Mayıs'ının yaşandığı tarihte sayfalara not düşülen diğer olay da Ümraniye direnişi olmuştu. Taksim'deki 1 Mayıs katliamı dolayısıyla Ümra- niye'de MKP'nin öncülüğünde inşa edilen geçekonda mahallesi- ne "1 Mayıs Mahallesi" adı konulmuştu. 2 Eylül 1977'de devlet, binlerce polis, panzer ve iş makinalarıyla yıkım için mahalleyi kuşattı. Halkın karşı koymasıyla çatışma yaşandı ve aralarında MKP ileri sempatizanı 5 kişinin de bulunduğu 12 kişi katledildi.

UNUTMAYACAK

"Vartınik'ten Mercan'a, feda olsun canımız Halk Savaşı'na"

17'ler- 15 Eylül 2002 tarihinde 1. Kongresi-ni gerçekleştirerek çeyrek asrı aşan tarihinde yeni bir sürece adım attı MKP. Kurucu komünist önder İbrahim Kaypakkaya'dan bu yana bir türlü gerçekleştirilemeyen Kongre ile tarih masaya yatırıldı. Hataların özeleştirisi verilerek, sorunların ideolojik arka planının bilimsel bir şekilde sorgulanmasına önem verildi. MKP 1. Kongresi, Maoist hareketin tarihinde MLM bilimsel ideolojisinin daha ileri bir seviyede kavranılmasında bir sıçrama noktası oldu.

Maoist komünistlerin gerçekleştirdiği Kongre, reformizmin, revizyonizmin kol gezdiği günümüz dünyasında ideolojik ve politik olarak Maoizm'in zaferi ile sonuçlandı. Maoist hareketin tarihinde yakalanan bu ilerleme, MKP 2. Kongresi ile taçlandırılma sürecine girmişti artık. Bu durum düşmanı tedirgin etmeye yetmişti. 2. Kongre için şehirlerden ve yurtdışından delegelerin ulaştığı Dersim'de, 16-17 Haziran 2005 günlerindeki çatışmada MKP'nin önder

kadrolarından komünist önder **Cafer Cangöz**, **Aydın Hanbayat**, **Okan Ünsal**, **Ali Rıza Sabur**, **Alaattin Atas**, **Cemal Çakmak**, **Berna Saygılı Ünsal**, **Ökkeş Karaoğlu**, **Kenan Çakıcı**, **Taylan Yıldız**, **Binalı Güler**, **İbrahim Akdeniz**, **Dursun Turgut**, **Ersin Kantar**, **Gül-naz Yıldız**, **Ahmet Perktas** ve **Çağdaş Can** şehit düştü. Her biri bir koca tarih, anlatmaya say-falar yetmez. 17'lerin tek tek mücadele içerisindeki duruşları incelendiğinde, mücadelenin her alanında ideolojik-siyasal-örgütsel konumlanış-larında iktidar bilinci ile yoğrulan bir yaşam pratiği dikkat çekmektedir.

"Ardlarında Nisan güneşi, omuzlarında Eylül ateşiyle çarpraz ateş altında, bozkırlara kıvılcım olan Kaypakkaya'dır onlar. Bir haziran gecesinde alev alev yanan bedenleri bize teslim edip de yoldaşlarımızın şarkılarını yarım bıraktıklarını sananlara cevabımızdır... Canımız Halk Savaşı'na feda olsun"

Kırlardaki ilk şehit; Ali Haydar Yıldız Savaşı savaşarak öğreten komutan

MKP/HKO'nun önceli TKP(ML) TİKKO'nun kurulmasıyla birlikte ilk gerilla savaşı özel olarak tercih edilen Dersim dağlarında başlatılmak isteniyor. Komünist önder Kaypakkaya, **Ali Haydar Yıldız** ve daha birkaç kadronun bulunduğu Dersim'de, MKP/HKO'nun gerçekleştirdiği bazı askeri eylemler ve köylerde yaptığı propaganda düşmanın dikkatini buraya yoğunlaştırıyor. 1973'ün Ocak'ında, "eli kanlı köpek" üstöğmen Fehmi Altınbilek tarafından Vartınik'teki köme yapılan baskında MKP/HKO'nun ilk komutanı Ali Haydar Yıldız şehit düşüyor. Ali Haydar, kömdeki İbrahim ve yoldaşlarını uyarmaya fırsat bulamadığından, onların kaçabilmesi için el yapımı bombayı düşmanın üzerine fırlatıyor ve çatışma ile birlikte diğerleri kömden uzaklaşmaya çalışırken, Ali Haydar geride kalıp düşmanı oyalamaya çalışıyordu. En sonunda geri çekilirken yaralanan Ali Haydar, düşman tarafından yaralı olduğu halde askeri aracın arkasında, karların üzerinde sürüklene sürüklene götürülürken şehit düşüyor.

Nakış nakış birliğini işledi halkların Armenak

"*Rahat uyu ihtilalin oğlu, yarın, sensiz ama mutlak, Karakoçan Kızılcıoğan olacak...*" Bu dizelerin anlattığı partizan, gittiği her bölgede halkın sevgisini kazanmış **Armenak Bakırcıyan (Orhan Bakır)**. Ermeni ulusuna mensup olan Orhan Bakır, İzmir'de bir ev baskının-da yaralı yakalandıktan sonra Buca Hapishanesi'ne konulmuştu. Buradan dış ağsını gerekçeyle Ege Üniversitesi'ne sevk edilmiş ve oradan da parti tarafından kaçırılmıştı. Hapishane firarından sonra Dersim, Elazığ, Bingöl bölgelerinde faaliyet yürüten Orhan Bakır, halkın büyük sevgisini kazanmıştı. Ermeni ulusunun maruz kaldığı soykırımdan sonra bu bölgede gerçek kimliklerini gizleyerek yaşam-larını sürdüren Ermeniler onu bağrına basmıştı. Türk devleti her se-ferinde onun etnik kimliğine dikkat çekerek mücadelesini karala-maya çalışsa da, bölgede çocuklarına Orhan adını veren halk gerçe-ğin farkındaydı. Hrant Dink'in O'nun arkasından yazdığı gibi; "O terhemiz, bembeyaz bir sayfaya halkların kardeşliğini yazdı." Orhan Bakır, Mayıs 1980'de Elazığ Karakoçan'da bir eylem sonra-sı çıkan çatışmada ölümsüzleşti.

Tarihimizde komünist önder Kaypakkaya ile başlayan "ser verip sır vermeme" geleneği, bugünlere büyük direnişler ve kavgalarla taşındı. 12 Mart 1971 cuntası ile Amed zindanla-rında tırmanan işkence ve katliamlar, komünist önder Kay-pakkaya'nın öğrettiği direniş ve mücadele ruhu ile yenilgi-ye uğrattılırken, acizleşen düşman tutsaklara daha fazla sal-dırmaya başlamıştı. 80'deki askeri faşist cuntada da Amed zindanları bu saldırılarla ünlenmişti ve devrimci, komünist tutsaklar bir kez daha onu yenilgiye uğratmanın savaşını veriyorlardı.

Cunta koşullarında Amed zindanlarında ilk şehit- Ali Sanbal, Maoist hareketin 1980 sürecinde hapishanede şehit düşen ilk savaşçısı oldu. O komünist önder Kaypakkaya'nın mirasını bu vahşet ortamında, bırakın devrimciliği, in-sanlığın bitirilmeye çalışıldığı bir süreçte koruyor ve gelece-ğe onurla teslim ediyordu. Ekim 1981'de Amed Hapishane-sinde 3. koğuş sorumlusu olan Ali Sanbal, bir kaç hainin ih-barı sonucunda ölesiye dövülüyor ve diğer tutsaklara 'ör-nek' olması için teslimiyete çağrılıyordu. Başını dik tutan Ali Sanbal, işkenceler sonucunda kaldırıldığı hastanede Kasım 1981'de şehit düştü.

"Zafere mahkum edilenler ölümü küçülterek yene-ler"- Sınıf mücadelesinin bu zorlu alanında yenilginin böyle-sini ilk defa tadamaktı düşman. Dağlarda gerilla savaşı karşı-sında acizleşen Türk devleti, şehirlerde de yine silahlı müca-delenin ve halkın kitlesel eylemlerinin karşısında acizleşerek

Ateşte sınanan yürek; Behzat Firik

1981'in Eylül'ünde, tıpkı önderi Kaypakkaya gibi, **Behzat Firik** de "ser verip sır vermeme geleneğini" devam ettirenlerin arasına katıl-dı. Dersim'in Ovacık ilçesinde MKP/HKO milisi olan Behzat, 20 ki-şilik gerilla grubunun yerini öğrenmek isteyen düşmana, ateşlerle dağlanan bedeninden yükselen onurla cevap verdi. Davaya bağlı-lık ve yoldaşlarını koruma kararlılığı, faşist orduyu çaresiz bırak-mıştı. Bölgede "Kulaksız" lakabıyla bilinen yüzbaşı Aytekin İçmez, halkın üzerinde terör estiriyordu. MKP/HKO gerillalarının yerini öğrenmeye çalışan Türk ordusu, Behzat'ı köyünden alarak sorgula-mak için ormana götürmüştü. "Kulaksız"ın başında bulunduğu sor-guda, Behzat bir ağaca bağlanmış, karşısındaki bir ağaca da abisi bağlanmıştı. Abisinin karşısında işkence yapılan Behzat'ı, yakınlar-daki üslenme alanından gerillalar da görebiliyorlardı. Manzara kar-sısında saldırıya geçmek isteyen gerillalar durduran ise, arazinin uygunsuzluğu nedeniyle grubun imha tehlikesi ile karşı karşıya kalmasıydı. Gerillaların yerlerini bilen Behzat'tan cevap alamayan "Kulaksız", onu ateşle işkence yaparak katletti.

9'lar, 10'lar, 11'ler, 13'ler

Ağustos 86'da Topuzlu çatışmasında 9'lar, Kasım 1986'da Hürmek çatışmasında aralarında 3. Konferans delegesi 7 partizanın da bu-lunduğu 9'lar, Şubat 1990'da Düzgünbaba çatışmasında 9'lar, Ara-lık 1994'te Kirzi köyü çatışmasında 10'lar...

Xıran çatışmasında 13'ler- Ağustos 1995'te, **Komutan Mete (Cemgil Budak)** komutasındaki gerilla birliği, Mazgirt'e bağlı Xıran bölgesinde konaklarken, bir ihbar sonucunda Türk ordusunun ku-şatmasında kaldı. Kuşatmayı geç fark eden partizanlar çatışarak şehit düştüler. Çatışma sırasında Komutan Mete, çatışmadan çıka-ma ihtimali kalmayınca ana birliğe telsizle durumu rapor etmiş ve son mermisi tükendiğinde yanında şehit düşen yoldaşınıki ile bir-likte kendi silahını kırmış, üzerindeki kütüklüğü de düşmanın eli-ne geçmemesi amacıyla çıkartıp uzağa fırlatmıştı.

"Savaş gibi çatışma"

MKP'nin 1987'deki 3. Konferansı'nın ardından Parti yönetimine se-çilen **Seyfi Batar**'ın da arasında olduğu 3 kişilik gerilla birimi, 1 Mart 1988'de Elazığ'ın Palu ilçesinde Türk ordusu ile çatışmaya girer. Çatışma Amed'in Lice ilçesine kadar kayarak 6 Mart günü sona erer. 104 saat süren destansı çatışma hakkında burjuva basını bile "Sa-vaş gibi çatışma" manşeti atmak durumunda kalmıştı. Çatışma es-na-sında dönemin OHAL valisi Hayri Kozakçıoğlu bölgeye gelmek istediğinde partizanların kurşunlarına hedef olarak bölgeden ayrıl-mak zorunda kalmıştı. Faşist ordu son çare olarak, gerillaların mev-zilendiği mağrayı 500 kilo TNT ile patlatarak, partizanları katletti.

tışma Amed'in Lice ilçesine kadar kayarak 6 Mart günü sona erer. 104 saat süren destansı çatışma hakkında burjuva basını bile "Sa-vaş gibi çatışma" manşeti atmak durumunda kalmıştı. Çatışma es-na-sında dönemin OHAL valisi Hayri Kozakçıoğlu bölgeye gelmek istediğinde partizanların kurşunlarına hedef olarak bölgeden ayrıl-mak zorunda kalmıştı. Faşist ordu son çare olarak, gerillaların mev-zilendiği mağrayı 500 kilo TNT ile patlatarak, partizanları katletti.

Yel Dağı'ndan Munzurlara uzanan destansı yürüyüş

"*Bahara gebe dağların lanet okunası kışında / 47 candık Yel Da-ğı'nda / 47 can, 47 partizan...*" MKP/HKO gerillalarının Dersim'in Pülümür ilçesi kırsalındaki kiş üslenme bannağı Türk ordu güçleri tarafından tespit edilince, kalabalık olan gerilla grubu, çetin kış şartları altında bu alanı terk etmek zorunda kalmıştı. Düşmanın kendisine yaklaştırmayan partizanlar, çemberi yarıp çıkarken, Yel Dağı'ndan Munzurlara uzanan zorlu bir yürüyüş başlatıldılar. Kar fırtınaları eşliğinde ilerleyen partizanlar, düşmanın 'buradan sağ çı-kamazlar' diye düşünerek peşinden gidemediği koşullarda, karlı dağların koynunda ilerleyerek Birman'a vardılar. Ocak 1993'teki bu zorlu yürüyüşte partizanlardan **Ali Demirdağ**, **Zeki Peker**, **Erkan Fener**, **Barbara Anna Kisler**, **Ali İhsan Yalçın** ve **Ali Ekber Batasul**, donma ve kan zehirlenmesi nedeniyle şehit düştü.

Enternasyonalin kızı Barbara- Yel Dağı'ndan Munzurlara uza-nan zorlu yürüyüşte kan zehirlenmesi nedeniyle şehit düşen parti-zanlardan biriydi o. İsviçre'nin Alplerinden Munzurlara uzanan bir yaşamdı onunki.

"Bence Türkiye'deki Halk Savaşı'na omuz vermek, enternasyonal proletaryaya hizmet vermek demektir" diyen Barbara, Türkiye-Ku-zey Kürdistan'a gelerek mücadeleye başladığında, bir dönem tut-sak düşmüş, işkencedeki duruşuyla düşmanın yenmiş ve mahke-medede de "Beni ancak enternasyonal proletarya yargılar, siz değil" diyerek onları bir kez daha şaşkına çevirmişti.

Bir Dersim yetmez, hedef bin Dersim olmalı

"*Bir Dersim yetmez, hedef bin Dersim olmalı*" diyen **Baba Erdoğan**, Maoist hareketin tarihinde önemli izler bırakmış önder kadrolar-dandır.

1985 yılında gerillaya katılan Baba Erdoğan, bir yandan askeri yönüyle sivrilirken, diğer taraftan siyasi olarak da hızla gelişti. 1987'deki Hozat Hapishanesi baskını, Çemişgezek Askerlik Şu-besi baskını, seçim sandıklarının imha edilmesi gibi eylemlere imza atmıştı.

1987'nin sonunda gittiği Marmara Bölgesinde, gerçekleştirdiği Kandıra alay baskını eylemi ile tarihe kayıt düştü. Ocak 1988'de Kandıra 196. Piyade Alayı'na yapılan bu baskında yanlarında silah olarak yalnızca bir tabanca bulunduruyordu partizanlar. Gece giri-len alayda asker ve subaylar teslim alınarak silahlarına el konulup, bir grup partizan bu silahları uzaklaştırken, zaman kazanmak için geride kalan Baba Erdoğan ve yanındaki partizanlar askerlere kötü davranmadan, onlara birkaç saat boyunca devrim ve parti propagandası yaparlar.

Kandıra baskınından sonra tutsak düşen Baba Erdoğan, işkence-hanelerde komünist tutum takınarak düşmanın bir kez daha yenil-giye uğratmıştı. Hapishaneyeye girer girmez firar çalışmalarına başla-yan Baba Erdoğan, başarısızlıkla sonuçlanan birkaç tünel girişi-minden sonra idare tarafından gardiyanlara zimmetlenmişti. Ama nafile, Mayıs 1990'da, Dev-Sol örgütünün 4 önderi ile birlikte Bay-rampaşa Hapishanesi'nden firar etmeyi başarmıştı. Devlet daha onun firar ettiğinden habersizken, o Dersim'de yoldaşlarına ulaşa-rak, Haziran 1990'da Ovacık'ın Çalbaş Köyü'nde, bir yüzbaşı ko-mutasındaki askeri birliğin köy içinde kuşatılması eylemine komu-ta ediyordu.

Çalbaş kuşatması- Bu kuşatmada devlet güçleri öyle acizleşmişler-di ki, gün boyunca köylüleri kendilerine siper ederek, sığındıkları ev-lerden dışarı çıkamadılar. Devlet güçlerini kıstıran HKO gerillalarının içinde bulunan **Hasım Gözoğlu** bu köyden ve yüzbaşının sığındığı ev de ailesine aitti. Evde rehin tutulan ailesine rağmen, eyleme geç-meyi savunsa da, halktan insanların zarar görebileceği tehlikesi ne-deniyile birliğin siyasi komiseri İsmail Bulut buna engel olur ve kuşat-mayı kaldırarak geri çekilme karar verir. Gerillalar geri çekilirken gi-rilen çatışmada ise Hasım Gözoğlu şehit düşer.

Baba Erdoğan, Dersim köylüleri tarafından öylesine çok seviliyordu ki, hapishane firarı sonrası gittiği 42 köyde kurban kesilerek karşı-lanmıştı. Daha hapishanedeyken altyapı çalışmalarına başladığı Karadeniz bölgesine geçme pratiğini yaşama geçirecekti bu kez de. Karadeniz'e gerilla birliği çıkartarak, MKP tarihinde bir ilke imza atar. Karadeniz bölgesinde gerillanın silahlanma sorununu çözmek amacıyla Eylül 1990'da Tokat'ın Almus ilçesine bağlı Gümelönü Köyü Karakolu'nu basar. Baskında askerleri rehin alan Baba Erdo-ğan, karşı devrimci hücre elamanlarının başı Laz Nihat tarafından sırtından kurşunlanarak ağır yaralanır. Gerillalar tarafından kara-koldan çıkartılan Baba Erdoğan, kan kaybı sonucu şehit düşer.

Partizan kaniyla kızılallaşan Karadeniz- Baba Erdoğan'ın MKP tarihinde ilk defa 1990 yılında önderlik yaptığı Karadeniz açılımı-nın ardından MKP/HKO tarafından defalarca bu alana çıkarma ya-pılarak, Karadeniz partizan kaniyla kızılallaştırıldı.

Baba Erdoğan'ın şehit düşmesinin ardından, Karadeniz bölgesinde bu kez **Aydın Yıldırım** ve **Hasan Toy** önderliğinde Karadeniz'in kı-zıllaştırılması çabası sürüyordu. Bu iki önder kadro 1991 yılında Tokat Almus'ta şehit düştüler. Bundan sonra bölgede görev alan önder kadrolardan MK üyesi **İsmail Bulut** ile **Doğan Karadağ** ise Haziran 1992'de Artvin'de şehit düştüler. Kavga devam ediyordu. Yarım kalmış sözleri tamamlamak için, nöbeti devralan sürdürdü kavgayı. Sırada MKP MK üyesi **Tuncay Çankıoğlu** vardı. MGB önceli TMLGB'nin kurucuları arasında bulunan Çankıoğlu, Ka-sım 1992'de Tokat Almus'ta şehit düşer.

Dağların kartalı **Kazım Ekici (Cebo)**, Babaların, Aydınların, Hasan-ların, İsmaillerin, Tuncayların yarım bırakmak zorunda kaldığı söz-leri tamamlamak için 1993'te Tokat dağlarındaki faaliyetine başla-dı. 1981'de gerillaya katılan Cebo, şehit düştüğü Eylül 1994 tarihi-ne kadar birçok çemberi yarıp çıkmıştı.

1990'lı yılların başındaki bu Karadeniz pratiğinin ardından, 2002 yılında yapılan parti 1. Kongresi ile yeniden bu bölgeye açılım ya-pıldı. Bölgeye çıkartılan gerilla grubuna komuta eden **Pala İsmail (Zeynel Aslan)**, Kandıra alay baskınından, Yel Dağı destanından, sayısız muharebeden geçerek ustalaşmıştı. MKP'nin önder kadro-larından Zeynel Aslan ve **Cemal Keser**'in de aralarından bulundu-ğu 6 Halk Savaşçısının 2003 yılında birbirine yakın çeşitli tarihler-de şehit düşmesiyle Karadeniz bir kez daha kızılallaştı.

Canımız Halk Savaşı'na feda olsun

saldırıyordu. Saldırlar aynı zamanda hapishanelerdeki devrimci ve komünist tutsaklara yönelmiş, buralardan dışanda-ki mücadele de sindirilmek isteniyordu.

Faşist katil Mehmet Ağar'ın Adalet Bakanlığı koltuğuna otur-tulması ve onun da büyük mücadeleler sonucu kapatılan Es-kişehir tabutluğunu açma, 6-8-10 Mayıs tarihli yayınladığı genelgelerle devrimci, komünist tutsaklara teslimiyeti ve ihaneti dayatma saldırısı, devletin sınıf mücadelesinin bu ayağındaki mücadeleye yoğunlaştığını gösteriyordu.

Bu saldırılar tutsakların yanıtı net oldu. Komünist ve devrim-ci hareketin mücadele tarihi boyunca ilk kez 7 komünist, devrimci örgüt ve parti, 159 savaşçısı ile ölüm orucunu başla-tıyordu. 20 Mayıs'ta Süresiz Açlık Grevi olarak başlayan dire-niş, 3 Temmuz'da ölüm orucu direnişine evrildi ve 27 Tem-muz'da 12 devrimci komünist tutsağın ölümsüzleşmesiyle sonlandı. "Bunlar yiyorlar" diyerek ölüm orucu direnişinin karşısındaki acizliğiyle saldıran düşmana ilk tokadı "Bizde bu yoldaşlık sıcaklığı, bu yürek olduğu sürece başaramayacağı-mız hiçbir şey yoktur" diyen MKP tutsağı **Aygün Uğur** vurdu. **Daha sonra sırasıyla Altan Berdan Kerimgiller, İlgin Öz-keskin, Ali Ayata (MKP), Hüseyin Demircioğlu, Müjdat Yanat, Ayçe İdil Erkmen, Tahsin Yılmaz, Hicabi Küçük,**

Yemliha Kaya ve **Osman Akgün** ölümsüzleşerek birer bay-rak oldular. Ve zafer halayının sonunda MKP tutsağı **Hayati Can** yer aldı... Devlet uğradığı yenilgiyi kabul ederek, geri adım atmak zorunda kaldı.

Uluçanlar katliamı- Türk devleti daha önce Eskişehir ta-butluğu ile dayattığı hücre tipi hapishane saldırısını, daha kapsamlı olarak dayatmaya hazırlanıyordu. F Tipi hapishane-lerin hayata geçirilmesinin tutsaklar cephesinde büyük bir direnişe yol açacağını tarihteki pratiklerden de görmüştü Türk devleti. Bunun hazırlığı içerisindeyken Ankara'da Ulu-çanlar Hapishanesi'nde saldırının provaları yapılıyordu. "Ko-ğuşu işgal ettiler" bahanesiyle saldırın Türk devleti, bir kez daha tutsaklar üzerinden bütün topluma teslim olmayı, sal-dırlar karşısında sessiz kalmayı dayatıyordu. Eylül 99'da Ulu-çanlar'da her türlü teknik donanımla gerçekleştirilen saldırı-ya karşı devrimci ve komünist tutsaklar bilinçlerini ve be-denlerini birer silaha dönüştürdüler. Saldırıya birlikte yanıt veren devrimci ve komünist tutsaklardan aralarında MKP tutsağı **Mahir Emsalsız** ve **Önder Gençaslan**'ın da bulun-duğu 10 tutsak işkence edilerek katledildi.

19 Aralık ve F Tipi saldırısı- "Örgütler içeriden yönetili-yor" diyerek hapishanelere saldırıların sürdüren Türk devlet-i, hücre tipi hapishane saldırısını hayata geçirmek için bu kez ülke tarihindeki en büyük katliamı gerçekleştirdi. Katli-amdan önce uşak medya aracılığı ile saldırıların sürdürerek katliama zemin oluşturmaya çalışan Türk devleti, 19 Aralık 2000 günü F Tipi hapishane saldırısına karşı ölüm orucu dire-nişini sürdüren tutsaklara saldırdı. 20 hapishanede eş za-manlı olarak gerçekleştirilen bu saldırıda devrimci ve komü-nist tutsaklar da tıpkı 1996'daki gibi birlikte büyük bir dire-niş sergilediler. 19 Aralık katliamında 28 devrimci, komünist tutsak şehit düştü. Ancak devlet direnişi bitirmeyi başara-madı. F Tipi hapishanelerde süren direniş sonucunda, 19 Ara-lık'ta katledilenler de dahil 122 devrimci, komünist tutsak şe-hit düştü.

F Tipi saldırısına karşı 20 Ekim'de açlık grevi olarak başlayan ve daha sonra ölüm orucu eylemine dönüştürülen direnişin ilk örgütleyicileri arasında yer alan MKP, "Canımız Halk Sava-şı'na feda olsun" şiarıyla sürdürdüğü ölüm orucu eylemini sonlandırdığı 28 Mayıs 2001 tarihine kadar **Ali İhsan Özkan, Adil Kaplan, Endercan Yıldız, Cafer Tayyar Bektaş, Celal Alpay, Yeter Güzel** ve **Zeynel Karataş**'ı şehit verdi.

“Tuzla’da facia yok, ölümleri abartmayın”

Devletin görmezden geldiği, yaşanan ölümleri “normal” gördüğü İstanbul’daki Tuzla Tersaneleri, yeni canlar almayı sürdürürken, yetkililer “abartılacak bir durumun” olmadığını öne sürüyorlar.

"Tuzla'da facia yok ölümleri abartmayın"

Tersanelerde yaşanan iş cinayetlerini durdurmak için hiçbir çalışmada bulunmayan hükümet, ölüm rakamlarının da “normal” olduğunu savunuyor. İş Sağlığı ve Güvenliği (İSGÜM) Genel Müdürü Kasım Özer tersanelerde yaşanan iş cinayetlerine yönelik yaptığı açıklamada ölümlerin temel sebebini işçilerin “köylü” olmalarına dayandırdı. Özer açıklamasında; “Köyden hiç ayrılmamış insanlar, sanayi işlerine girdiğinde üzüntü verici kazalar oluyor” diyerek yaşanan kazaların sorumluluğunu tamamen işçilerin üzerine attı. Ölümlerin tersane koşullarının kö-tülüğünden değil, işçilerin sorumsuzluğundan kaynaklandığınıdidda eden Özer, maden ocakları gibi iş alanları ile kıyaslandığında tersanelerde yaşanan ölümlerin ‘gayet normal’ olduğunu dile getirdi. Son süreçte peş peşe yaşanan iş cinayetleri ile gündeme gelen Tuzla tersaneleri gerçeğinin ise; “facia varmış gibi gösterilmeye çalışıldığı”nı belirterek ölümlerin bu kadar abartılmaması gerektiğini öne sürdü!

Tuzla’dan kanlı tekzip

İş Sağlığı ve Güvenliği (İSGÜM) Genel Müdürü Kasım Özer’in “Tuzla tersanelerindeki ölümler abartılıyor” sözlerine aynı gün Tuzla tersanelerinden kanlı tekzip geldi. Kasım Özer Meclis’te, tersanelerdeki ölümlerin normal olduğunu öne sürdüğü gün, Selah Tersanesi’nde yaşanan patlamada 1 işçi öldü, 6 işçi de yaralandı. İş erken bitsin diye işçilere kaynak ve boya işlerinin aynı anda yaptırılması sonucu yaşanan patlamanın ardından Selah Tersanesi patronu, yerdeki kan izlerini betonla kapatarak çalışmaları sürdürdü.

Başbakan ölüm tersanesinde açılış yaptı!

Tuzla tersanelerinde yaşanan iş cinayetlerini görmezden gelen Tayyip Erdoğan, sonunda tersanelerden birine ayakbastı. İşçilerin birbirinin peşi sıra iş cinayetlerinde yaşamlarını yitirdikleri tersaneleri bugüne kadar ‘ziyaret’ dahi etmeyen Erdoğan, Koç Grubu’na ait RMK ve Dearsan tersanelerinde ordu için üretilecek 4 arama kurtarma gemisi ile 16 adet yeni tip karakol botunun ilk kaynağını bizzat kendisi yaptı. Ordunun 16 bot siparişi verdiği ve proje açılışını bizzat Başbakan Tayyip Erdoğan’ın yaptığı Dearsan Tersanesi, ‘iş güvenliği için gerekli önlemleri almadığı’ ve ‘işçi ölümlerinde payı’ olduğu gerekçesi ile kapatma cezası almış bir işçi mezarlığı. Bu gerçekliğe karşın Başbakan’ın ve ordunun bu tersane ile olan ‘güçlü’ ilişkileri, devletin ordusu ve hükümetiyle kimden yana olduğunu da çarpıcı bir göstergesi!

İşçilere ölüm senedi imzalatılıyor

Tuzla tersanelerinde yaşanan ölümler ve artan tepkilerin ardından Meclis tarafından Tuzla’ya gönderilen araştırma komisyonu, işçilere zorla imzalatılan bir sözleşmeyi ortaya çıkardı. İşçi işe alınırken imzalatılan sözleşmede, kaza durumunda şirket yerine işçi sorumlu tutuluyor.

Son ölümlü iş kazasının yaşandığı tersaneyi incelemeye giden TBMM Tuzla Araştırma Komisyonu, işçi ile işveren arasında ilginç bir taahhütnameyi ortaya çıkardı. İşe alımda işçiye imzalatılan sözleşmede; koruyucu malzemeleri kullanmama halinde meydana gelecek kazalardan şirket yerine işçinin sorumlu olacağı ve maddi manevi tazminat talep etmeyeceği taahhüt altına alınıyor. Oysa tersanelerde çalışan işçiler, ısrarla kendilerine iş güvenliği için hiçbir malzemenin verilmediğini, baret ve güvenlik kemerlerinin dahi olmadığını söylüyorlar.

İş cinayetine tepkiler sürüyor

Tuzla’daki Selah Tersanesi’nin makine daireesinde gerçekleşen patlamada bir işçinin daha hayatını kaybetmesi Limter-İş üyeleri tarafından protesto edildi. Yaşanan iş cinayetini protesto etmek için Tuzla’da toplanan Limter-İş sendikası üyeleri, Gemi İnşa Sanayicileri Birliği (GİSBR)’ne yürüdü. “Artık ölmek istemiyoruz” şeklinde slogan atarak yürüyüşe geçen işçiler, Tuzla tersanelerinde hayatını kaybeden işçilerin fotoğrafları ve çeşitli dövizler taşıdı. İşçilerin yürümesine izin vermek istemeyen polis ve sendika üyelerinin arasında kısa süreli bir arbede yaşandı. GİSBR binası önüne gelen işçiler adına yetkililer ile görüşmek isteyen Cem Dinç’in bu talebi kabul edilmeyince burada bir basın açıklaması yapıldı. Yaşanan son olayda ölen tersane işçisi ile, tersanelerde ölenlerin sayısının 94’e yükseldiğine dikkat çekilen açıklamada, “Bu olaylar, ihmalî olan bir tersane patronu yargılanmadan bitmeyecektir” denildi.

Lastik-İş’ten grev kararı

DISK’e bağlı Lastik-İş Sendikası, iş verenle yapılan görüşmelerde bir anlaşmaya varılamaması sonucu grev kararı aldı. 9 Ocak’ta başlayan toplu iş sözleşmeleri için gerçekleştirilen görüşmelerden olumlu bir sonuç alamayan sendika, sektörde çalışan 4 bin üyesini bağlayan grev kararını iş yerlerine astı. Lastik-İş üyeleri; Brisa, Goodyear ve Pirelli fabrikalarının kapılarına alınan grev kararlarını astı. Grev kararını fabrika kapılarına asan Lastik-İş Sendikası Genel Sekreteri Nuri Serim, “En iyi sözleşmeler masada biten sözleşmelerdir, ama grev olacaksa da greve hazırız” dedi.

Sendika yapılan görüşmelerde 1 Ocak 2008’den itibaren 2 yıl geçerli olacak sözleşmenin ilk altı ayında yüzde 12, sonraki altı aylık dönemlerde de enflasyon oranında ücret zammı, haftada iki gün izin gibi taleplerde bulunmuştu.

Süt üreticileri de sokağa çıktı

İzmir, devletin uyguladığı politikalar nedeniyle yok olmanın eşiğine gelen süt üreticilerinin eylemine sahne oldu. 29 Nisan günü Tire İtfaiye Meydanı’nda toplanan yaklaşık 5 bin kişi, devletin tarım politikalarına tepki gösterdi. Girdi maliyetlerinin fazla olduğunu belirten süt üreticileri, sütteki ÖTV ve KDV’nin kaldırılmasını istedi.

Yarım kilo su fiyatının 50 kuruş olmasına karşın, 1 kilo sütün 4.75 kuruşa satıldığına dikkat çeken üreticiler; “Yem ve su bu denli pahalıyken, süt fiyatının bu kadar düşük olması adalet mi?” diyerek tarım ve hayvancılıkla geçinen milyonlarca kişinin yıkımla karşı karşıya olduğunu dile getirdiler. Hükümetin; IMF, Dünya Bankası, AB gibi kurumları bir yana bırakarak yüzünü ülke üreticisine dönmesi gerektiğini belirten süt üreticileri, bu yıkımın sorumlularından hesap soracakları uyarısında bulundular.

Sendikaya tahammül yok

Düzce Organize Sanayi Bölgesi’nde faaliyet gösteren Desa Deri’de çalışan işçiler sendikaya üye oldukları gerekçesiyle işten çıkarılmıştı. Bu durumu protesto etmek ve işten çıkarılan işçilere destek vermek amacıyla 8 mayısta Desa Deri’nin İstanbul Se-faköy’deki merkezi önünde basın açıklaması gerçekleştirildi.

Deri-İş sendikası adına basın açıklamasını okuyan başkan Musa Servi, sendikalaşmanın yasal bir hak olduğunu, Desa Deri’nin sendikalaşma hakkına saygı göstermeyerek işçileri işten çı-

kardığını belirterek, “Düzce’de sadece Desa işçileri işten atılmıştır. Teksif üyesi Venüs işçileri de işten çıkarılmıştır. Düzce işçisi, işçi olduğunu, hakları olduğunu, köle olmadığını göstermek için bu yola çıktı” dedi.

İşten atılan işçilerin eylemine çok sayıda sendika da destek verdi. DISK temsilcisi Ali Rıza Küçükosmanoğlu, Desa’da yaşananların 130 gündür Arçelik ve Yör-san’da sürdüğünü belirterek, “İşçiler anayasal haklarını kullanmıştır. Suç işleyen işçiler değil, Desa işverenidir. İşçilere bu kadar polis, panzer niye? Emri verenleri knıyoruz” dedi. Basın açıklaması ‘Zafer direnen emekçinin olacak’, ‘Yaşasın sınıf dayanışması’, ‘Desa işçisi yalnız değildir’ sloganlarıyla son buldu.

Düzce Organize Sanayi Bölgesi’nde faaliyet gösteren Desa Deri’de çalışan işçiler, Deri-İş sendikasına üye oldukları için işveren tarafından zorla istifaya zorlanmış, bunu kabul etmeyen 40 işçi 29 nisanı işten çıkartılmıştı.

Nüfusun yüzde 74’ü yoksul!

Açlık ve yoksulluk sınırı altındaki nüfus 52.3 milyona ulaştı. Ankara Ticaret Odası (ATO) tarafından yapılan araştırma, ülkemizde açlık sınırının altında bulunan nüfusun 10.9 milyona, yoksulluk sınırının altındaki nüfusun (açlık sınırı altında kalanlar dahil) ise 52.3 milyona ulaştığını ortaya koydu. Bu oran ülke nüfusunun yüzde 74.1’ine denk geliyor.

Nüfusu yüzde 5’lik dilimlere ayıran araştırmaya göre, gelirden en az pay alan birinci yüzde 5’lik dilimdeki ailelerin aylık ortalama geliri 251 YTL, ikinci yüzde 5’lik dilimdeki ailelerin geliri 450 YTL ve üçüncü dilimdekilerin ortalama geliri ise 571 YTL’de kalıyor.

Söz konusu ilk üç dilimin 2007 yılındaki ortalama aylık geliri 664.6 YTL olan açlık sınırının altında kaldı. Başka bir deyişle toplam 2 milyon 595 bin aile, yani 10 milyon 872 bin kişi, 2007 yılında açlık sınırının altında bir gelirle yaşamını sürdürmek zorunda kaldı.

Araştırmaya göre gelir dağılımı sıralamasında dördüncü yüzde 5’lik dilimdeki aileler 2007 yılı ortalama aylık gelirleri olan 667 YTL’yle açlık sınırını güçlekle aştı. Nüfusun yüzde 4.9’unun yaşadığı bu dilimdeki aileler açlık sınırının altına düşme riskini en fazla taşıyan grup olarak öne çıkıyor.

Beşinci dilimdeki ailelerin ortalama geliri 755 YTL, altıncı dilimdekilerin geliri 840 YTL, yedinci dilimdekilerin geliri 931 YTL, sekizinci dilimdekilerin geliri 1.023 YTL, dokuzuncu dilimdekilerin geliri 1.116 YTL, onuncu dilimdekilerin geliri 1.211 YTL, on birinci dilimdekilerin geliri 1.315 YTL, on ikinci dilimdekilerin geliri 1.430 YTL, on üçüncü dilimdekilerin ortalama geliri 1.555 YTL, on dördüncü dilimdekilerin geliri 1.715 YTL ve on beşinci dilimdekilerin geliri ise 1.876 YTL düzeyinde.

Araştırmanın sonuçlarına göre, ülkemizdeki ailelerin sadece yüzde 20’sinin aylık ortalama hane geliri 2 bin 91.5 YTL olan yoksulluk sınırının üzerinde.

EMEĞİN KÜRSÜSÜ

Dursun BAŞTUĞ

Örgütü hareketli kılan iç dinamiklerdir

Sınıfsal mücadele içerisinde, sendikal hareketin ortaya koyacağı reflekslerin, devrimci komünist hareketten bağımsız, istenilen düzeyde olmasını beklemek ya da önderlik misyonunu sendikal güçlere yüklemek, reformizme kan taşmaktan öteye gilmeyecektir. Ülkenin politik gündemleri etrafında yoğunlaşırken, inisiyatifli elden bırakarak, onlardan önderlik etmelerini beklemek ortaya çıkan atıl durumun sonucudur. Bugün açısından gelişmekte olan tasfiyeye karşı, kitleleri arkasına alarak öngörülen hedefe yürüyen güçlü bir pratigimiz olmadıgından, genelde ortaya çıkan zafiyetlerin nesnel zeminini iyi değerlendir-meliyiz.

Uygulanan devlet politikaları karşısında bir başansızlık var ise bunun önemli bölümünün bizlerden kaynaklandığını ve esasta eleştirip sorgulamamız gerekenin kendimiz olduğunu unutmamalıyız. Değişik dönemlerde veya 1 Mayıs sürecinde ortaya çıkan kimi keskin eleştirilere bakıldığında, devrimci hareketin önemli bir kısmının önderlik misyonunu sendikal harekete bırakarak, onlardan medet umar boyutta olduğunu görmekteyiz. Özellikle de reformist kesimlerin tutumlarına bakıldığında, sendikal hareketle olan kimi ilişkilerden dolayı, büyük eylemlerde inisiyatifli sendikalara bıraktıkları alenen ortadadır.

Devrimci mücadelenin şehir ayağında önemli bir yeri teşkil eden sendikal hareketin, bugün önemli zafiyetleri olduğunu bilmekteyiz. Ancak bizlerin bu eksiklikleri görmemize rağmen, yaptığımız kimi eleştirilerin ideolojik mücadele zemininden çıkarak büyük beklentiler içerisine girdiğimiz görülmektedir. Halbuki dışardan yapılacak eleştirilerin etkileme gücüyle içerden değiştirip dönüştürme mücadelesi arasında büyük farklılıklar vardır. Bizlerin yaptığı ve devrimci hareketin büyük bölümünün düştüğü hata da buradadır. Yıllardan beri kimilerimiz sendika ağalarını eleştirip, işçi ve emekçilerin yüzünü bizlere dönmesini beklerken, kimileri de önderlik misyonunu sendika ağalarına yükleyerek daha doğru önderlik yapmaları için eleştirilerde bulundular. Birincisi, kendi içerisinde nispeten daha tutarlı olmakla birlikte söyleden öteye gilmeyen bir duruma dönüşürken, ikincisi ise, önderlik misyonunu başka yere yükleyen ve kendi temel güçlerine dayanmayı esas almayan bir yaklaşımdır. Devrimci mücadele ile sendikal mücadele arasında kurulacak bağın, esasta önderliği bir biçimde etkilediği de görülmektedir. Devrimci komünist hareketin sendikal mücadele içerisinde etkin olması, bu kitlelerin hak ve talepler mücadelesinden ziyade iktidar perspektifini geliştirerek hareket manevrası sağlayacaktır.

Ancak yukarıda bahsini ettiğimiz iki yanlıştan bir doğruyu çıkarmaya çalışmak bir başka hataya götürür. Çünkü, bunların dışında bir doğrunun varolduğunu düşünmek durumundayız. Sendikal hareketi, görev ve sorumlulukları dahilinde bir mücadelede soyunmaya zorlayacak tek gücün iç dinamikleri olduğunu unutmamak gerekir. Bu iç dinamiklerin kendiliğinden oluşmasını beklemek sağ tasfiyeyi geliştirir. Sınıf bilinci sadece dışardan yapılacak etkililerle oluşmayacağı gibi, bu etkinin varsayımına da yadsınamız mümkün değildir. Fakat olguları değerlendirirken, değişim ve dönüşümlerin en sağlıklı kendi içerisinde yaşanacağını düşünmek durumundayız. Bunun içindiri ki; sendikal hareketi değiştirip dönüştürecek ve ona önderlik edecek yegane gücün kendisi, komünist, devrimci hareketin, sendikal hareket içerisinde oluşturacağı iç dinamiklerdir.

Bu anlamda o alanları hak ve talepleri paralelinde harekete geçirecek tutarlı siyaset tarzını bugünden inşa edecek gücü kendimiz dışında aramanın doğru olmayacağına inanmak gerekir. Bu açıdan sorunu başka yerde aramaya çalışmak oportünizmin kendisidir. Söylediklerimizi hayata geçirecek pratik adımları atmadığımızda, bundan sonra da havanda su dövmeye devam edeceğiz demektir. Mevcut örgütlülüğümüzün bir bölümünün hakim güçlerin özgürlükler üzerinde yarattığı baskı sonucu ortaya çıktığını ve emek sömürsünün bilinçlerdeki yerinin zayıf olduğunu görmek gerekir. Ancak bu baskının nedeninin de ekonomik sömürden kaynaklandığını belirtelim. Çünkü hakim güçler bazı demokratik hakları verecekse, onu da ekonomik gelişmeler ışığında yapacaklardır. Sömürünün devamını sağlamaları için özgürlükleri kısıtlayıp, baskı unsurunu geliştirmeleri gerekir. Şu an yaptıkları da odur. Aksi takdirde isyanlar filizlenir ki; bu da sömürünün selameti için tehlikelidir.

Sendikal hareketin devrimci muhtevasını geliştirecek olan, komünist ve devrimci hareketin ideolojik politik önderliğidir. Bir yandan bunları sendikacıdır derken, diğer yandan olduğundan fazla beklentiler içerisine girmek, söylemlerimizle çelişir durumdadır. Tekrar söylemek gerekirse ideolojik mücadele vererek sendika ağalarını etkisi altındaki kitlelere gerçekleri anlatıp, kurtuluşun yolunu göstermek aynı bir şey, dönüp de bizlerin istemleri dahilinde neden hareket etmediklerini söylemek aynı şeydir. Onların sermayeye karşı emekçilerin haklarını savunduklarını söylerken, bürokrasiyle kurulan ilişkileri de görmemiz gerekir ki, beklentilerin sınırlanmış bilelim. Böyle bir ilişki ağının oluştuğu yerde saldırılara cepheden karşı çıkmanın bir gerçekliği yoktur. SSGSS’de gördüğümüz manzara bunu özetler biçimdedir. Yasa karşıtı tabandan yükselen tepkileri merkezin göğüsleme durumu olmadıgından, önce mesafeli dururlarken sonrasında belli ölçülerde işin içerisine girerek, hem gelişmeleri kontrolde tuttular, hem de kendilerine ağır gelen bu durumu yer yer bertaraf ettiler. Herkese Sağlık Güvenli Gelecek Platformu’nun Ankara’da yapmayı kararlaştırdığı iki eylem boşa düşürülerek, tepkilerin sadece yerellerle sınırlı kalması sağlandı.

Ülkemiz topraklarında hak mücadelesinin barışçıl yollarla olacağıını düşünmek büyük yanılgıdır. Hakkın verileceğini savunanlar reformizmden ve parlamentarizmden medet umanlardır. Bu kesimlerin emekten gelen gücü kullanarak alanları zaptetmesi mümkün değildir. Bizlerin yapması gereken, emek sömürsünün yoğun olduğu her yerde örgütlenip, buralardaki mevcut örgütlülükler içerisinde yer alarak doğru önderliği tesis etmektir.

“Medyada cinsiyetçiliğe hayır”

İSTANBUL- Reklamlarda kadın bedeninin öne sürülerek pazarlama aracı haline getirilmesine kaşı çıkan kadınlar, 'Cinsiyetçi reklamlardan bıktık' sloganı ile bir eylem gerçekleştirdi.

Kadınların Medya İzleme Grubu (MEDİZ), Reklamcılar Derneği önünde gerçekleştirdiği basın açıklamasında cinsiyet üzerinden yapılan reklamları protesto etti.

"Gözümüz üzerinizde", "Kızlarımıza Barbie almayacağız", "Reklamlarda cinsiyetçiliğe hayır" dövizleri taşıyan kadınlar adına basın metnini okuyan Bahar Çelik, medyanın geneline egemen olan cinsiyetçi zihniyetin son bulmasını istediklerini ifade etti.

Ürün tanıtımlarında kadın bedenini kullanan medyaya karşı seslerini sonuna kadar yükselteceklerini belirten Çelik, cinsiyet ayrımcılığı yapan ve kadınların zihinsel, bedensel bütünlüğünü ihlal eden tüm reklam filmlerini kınadıklarını ifade etti.

“Medyada Cinsiyetçiliğe Son!”

Medyada kadın bedeninin pazarlama aracı olarak kullanılması son verilmesi adına çalışmalar yürüten 23 kadın örgütünün girişimiyle kurulan Medya İzleme Grubu MEDİZ, 28 Nisan'da başlattığı "Medyada Cinsiyetçiliğe Son!" kampanyası

çerçevesinde, Bilgi Üniversitesi Dolapdere Kampüsü'nde "Cinsiyetçi Olmayan Medya İçin" başlıklı uluslararası bir konferans düzenledi. İki gün süren ve cinsiyetçi olmayan medyanın nasıl mümkün olacağını tartışıldığı konferansa, medya izleme grupları, akademisyenler, kadın gazeteciler, medya yöneticileri ve kadın örgütleri katıldı. Konferansta, medyada kadına yönelik hak ihlalleri, ayrımcılık ve cinsiyetçi kalıpları izleyerek analiz eden iki haftalık medya izleme çalışmasının sonuçları da paylaşıldı.

İki oturumdan oluşan konferansın ilk bölümünde medyada temsil ve cinsiyetçilik tartışıldı. Konferansta 1 Mayıs'ta uygulanan polis terörü de değerlendirildi. Konferans katılımcılarından ABD'li 'Women In Media and News' kuruluşundan Jennifer Pozner, konuşmasında, haberlerde kadınların cinsellik, şiddet, çocuk bakımı ile ilgili konulara itildiğini belirterek, haberlerin "şişirme" olduğunu ve eğlence odaklı bir noktada olduğunu ifade etti. Savaş haberlerinin çarpıtıldığını belirten Pozner, şov programlarında kadınların zeka seviyesinin düşük, zavallı, edilgen bir şekilde ve "büyümüş Barbi bebekler" olarak yansıtıldığını dile getirdi. KA-DER başkanı Hülya Gülbahar ise konuşmasında, 1 Mayıs sonrasında polis saldırılarının tartışıldığı 32. Gün programında, alanlarda şiddete maruz kadınların yansının kadın olmasına karşın, programda tartışılmasının çoğunluğunun erkek olduğunu belirterek yalnızca iki kadın sendikacının olmasını eleştirdi. Gülbahar; "Problem Türkiye'nin 1980'den beri militarizm, milliyetçilik ve muhafazakarlıkla yönetilmesi" dedi. "Medya 'Sektör'ünde İşbölümü ve Cinsiyetçilik" başlıklı ikinci oturumda konuşan Yeni Şafak gazetesi yazarı Ayşe Böhürler de, çok fazla magazin yazarı kadın olduğunu belirterek, Türkiye'de televizyonlarda çalışan kadınlara estetik kaygıların dayatıldığını ifade etti.

Konferansın ikinci gününde ise, medyada kadınlara yönelik hak ihlalleri ile ayrımcılık ve cinsiyetçi kalıpları izleyerek analiz eden iki haftalık medya izleme çalışmasının sonuçları paylaşıldı. Galatasaray Üniversitesi'nden Hülya Uğur Tanrıöver, Özlem Danacı Yüce, Barış Kara, Ceren Sözeri, Ece Vitrinel, Melda Sunar ve Yasemin Temizarabacı tarafından yapılan araştırma kapsamında bazı televizyon, internet siteleri, radyo ve gazetelerdeki kadın haberleri örgüt-eylem nesnesi, anne-lik nesnesi, magazin nesnesi, 3. sayfa nesnesi, cinsel obje nesnesi, fedakar anne-eş nesnesi, araçsalılık nesnesi kategorilerinde değerlendirildi.

Anneler gününde annelere polis saldırısı

İSTANBUL- Anneler gününde bir araya gelerek basın açıklaması yapmak isteyen Barış Anneleri'ne polis saldırdı. Eminönü'nde bulunan AZC Plaza önünde toplanan Barış İnisiyatifi'nden kadınlar, "Çocuklarımızı askere göndermek istemiyoruz" pankartı açarak günün kendileri için anlam ve önemini anlatan bir basın açıklaması yapmak istedi, fakat önce pankarta el koyan polis sonrasında basın açıklamasını yarıda kesti.

Barış Anneleri yaptıkları basın açıklamasında çocuklarını askere göndermek istemediklerine dikkat çekerek; "Evet bugün anneler günü. Bölgemizde savaş devam ettiği için bugün yüreğimiz yanıyor. Dağlarımız bombalanıyor, binlerce ton bomba çocuklarımızın üzerine yağdırılıyor. Biz büyük fedakarlıkla büyüttüğümüz çocuklarımızın ve torunlarımızın bugün bizlere güller vererek günümüzü kutlamalarını isterdik. Fakat bu kirliliğe bizim bu talebimize engel" dediler. Basın metninin okunduğu sırada metinde Abdullah Öcalan için geçen "Kürt halk önderi" ve "Sayın Öcalan" gibi söylemleri gerekçe gösteren polis açıklamayı yarıda keserek inisiyatif üyesi kadınlara saldırdı.

Yaşanan arbedede gözaltına alınan iki kadın, Eminönü Karakolu'na götürüldü. Yaşanan arbedenin ve gözaltıların ardından kadınlar beş dakikalık oturma eylemi yaparak "Em şer naxwazin", "Barış istiyoruz", "Savaşa hayır barış hemen şimdi" sloganları attı. DTP Milletvekili Gülten Kışanak, Bağlar Belediye Başkanı Yurdusev Özsoğmenler ve Yenışehir Belediye Başkanı Fırat Anlı'nın da katıldığı eylem Yenışehir Çocuk Korusu'nun seslendirdiği Türkçe-Kürtçe ezgilerin ardından sona erdi.

ÖNCÜ KADIN

Rojda DEMİR

Sendikaların, meslek örgütlerinin ve DKÖ'lerin muhalefetine karşın taviz verilmeden yasalaşan SSGSS'den sonra İstihdam Paketi, "babalar gibi" meclisten geçirildi. Peki "İstihdam Paketi" neyi öngörüyordu? Paket, zorunlu istihdam yüklerinin hafifletilmesini, nitelikli işgücü ihtiyacının karşılanmasını, istihdamın teşvik edilmesini, işgücü maliyetlerinin düşürülmesini, kayıt dışı istihdamın azaltılmasını, çalışma koşullarının daha da esnekleştirilmesini öngörüyordu. Olan ne?

“İstihdam Paketi” eşitsizliği perçinliyor

İstihdam Paketi olarak bilinen "İş Kanunu ve Bazı Konularda Değişiklik Yapılması Hakkında Kanun Tasansı" SSGSS'den sonra Meclis'ten geçerek yasalaştı. SSGSS'nin devamı olan ve ondan sonraki en kapsamlı saldırı olan "İstihdam Paketi" Dünya Bankası, IMF ve TÜSIAD'ın yoğun baskılarından sonra yasalaştı. Geçtiğimiz aylarda DB, ardından TÜSIAD'ın hazırladıkları raporlarda "Uluslararası rekabette istihdam üzerindeki yükler önemli bir engel olarak görülmektedir. Bu nedenle işsizliğin azaltılması, yatırımların istihdam odaklı artırılması amacıyla sigorta primleri işveren hissesinde 5 puanlık indirime gidilecektir" ifadesi yer alıyordu. Zira SSK primi işveren (biz buna sermaye sahipleri diyelim) payının 5 puan azaltılması, İstihdam Paketinin en önemli maddesini oluşturmuştu.

Sendikaların, meslek örgütlerinin ve DKÖ'lerin muhalefetine karşın taviz verilmeden yasalaşan SSGSS'den sonra İstihdam Paketi, "babalar gibi" meclisten geçirildi. Peki "İstihdam Paketi" neyi öngörüyordu? Paket, zorunlu istihdam yüklerinin hafifletilmesini, nitelikli işgücü ihtiyacının karşılanmasını, istihdamın teşvik edilmesini, işgücü maliyetlerinin düşürülmesini, kayıt dışı istihdamın azaltılmasını, çalışma koşullarının daha da esnekleştirilmesini öngörüyordu. Olan ne? Zorunlu istihdam kaldırılarak, yüzde 6 olan zorunlu çalışma oranı özel sektör için yüzde 3'e indirildi, eski hükümlülerin çalıştırılması yükümlülüğü tümüyle kaldırıldı, engelli çalışanların sigorta primleri patronele alınarak Hazine'ye yüklendi, yani bizlerin sırtına. Sosyal yükümlülüklerin büyük bir kısmı

"Hazine ve İşsizlik Sigortası Fonu"ndan karşılanacak, iş sağlığı ve iş güvenliğinin taşeronlaştırılmasının önu açıklacak. İşyerlerinde hekim bulundurma yükümlülüğü ortadan kalkıyor, özel kuruluşlardan hizmet alımı teşvik edilerek iş sağlığı ve güvenliği sermayenin insafına terk ediliyor. Yani "Tuzlalar" çoğaltılıyor. Önemli bir değişiklik de "İşsizlik Sigorta Fonu"nun sermayeye kaynak aktarma-hibe fonuna dönüştürülmesidir. Fonun yağmalanması ve hükümetin kendi çıkarları doğrultusunda çarçur edilmesi söz konusu. GAP projesi için düşünülen kaynak aktarımının bu fondan sağlanacak olmasında olduğu gibi. Oysaki fonun amacı çalışanların "işsiz" kalmaması sonucunda onları "korumak"tır. Öte yandan fon için verilecek işsizlik ödeneği net asgari ücret üzerinden değil, bundan sonra brüt ücret üzerinden hesaplanacak. Bugüne kadar fonda toplanan ödenek birikintisi 35 milyar YTL civarında. Ve bunun sadece 1.5 milyar işsizlere geri dönmüş durumda. Hükümet, geri kalan miktarı paketlerinin finansmanına aktarmayı düşünüyor. Neticede istihdam yaratılacak yalanıyla yasalaştırılan "İstihdam Paketi"; geniş emekçi kesimlerin haklarının gaspını ve daha fazla sömürüyü hedeflemektedir, sermayenin önündeki engelleri kaldırarak ve destek sunan bir mahiyet taşımaktadır. Patronlara istihdamda kolaylık sağlayan, sermayenin istihdam yükünü kaldıran ve sermayenin önünü açan bir "kıyak" yasasından başka bir şey değildir.

Kadına birtakım haklar verme, kamusal alana ve iş hayatına çıkarma, kadınların istihdam etme vaatleri sunan hükümetin "İstih-

dam Paketi"nin biz emekçi kadınlara getirdiği bir şey yok, ama götürdüğü çok. Bu düzenlemenin kadın istihdamını arttıracak, ev içindeki emeğinin görüleceği tamamıyla yalan ve aldatmacadır. Kadını istihdam etmeyi değil, eve hapsedmeyi amaçlayan bu yasanın böylece foyası meydana çıkmıştır. Kadının ezilmişliğini daha da perçinleyen düzenlemeler bariz bir şekilde görülmektedir. Kadının istihdamının gün geçtikçe azaldığına ve bunun bizzat devletin kurumları tarafından istatistike edildiğine geçtiğimiz yazılarda yer vermiştik. Bir yılda ev kadınlarının sayısında 237 binlik bir artış yaşandı ve bu, gün geçtikçe artıyor. Anlaşıyor ki bu yasa kadını istihdam etmektен, iş yerlerinde eşitlik verecek düzenlemeleri yapmaktan çok, kadınları eve hapsedmeyi hedefliyor.

Türbana "serbestlik" atağıyla AKP hükümetinin kadını özgürleştireceği beklentisinin ne kadar yanılsamalı olduğu açıktır. Hükümetin bekleyişinin, kadını daha da ezme, ikincilleştirme ve haklarını gasp etmeye yönelik fırsat kollama olduğu görüntüyle sabittir. Yasalaşan tasarıyla birlikte kreş ve emzirme odası açma yükümlülüğü taşeron firmalara devrediliyor. Patronun yükümlülüğündeki bazı haklar kaldırılmıştır. Çalışan kadınların hakkı olan bakım hizmetlerinin düzeltilmesi ve yasal güvence altına alınması yerine var olan bakım hakları budanmıştır. Eşit işe eşit ücretin uygulanmaması, işyerlerinde kadının erkeğe göre ikincil sayılması gibi eşitsizlikleri ortadan kaldıracak düzenlemeler yer almıyor. Kadınların işe alınıp istihdam edilmesi için girişimlerin, teşviklerin ismi dahi okunmuyor. Önemli bir eşitsizlik ve

sömürü kaynağı olan kadının ev içi emeğine dair herhangi bir ibare geçmiyor. İş sağlığı ve iş güvenliği ile ilgili eski yasalardaki ifadeler olabildiğince esnetilmiş ve paketle tüzük hükmü olarak sağlanan güvenlik ve sağlık tedbirleri yönetmeliklere bırakılmış. Örneğin; 4857 sayılı İş Yasası'ndaki "sağlık ve güvenlik tüzük ve yönetmelikleri" ile ilgili 78. maddede geçen ve kadına işaret eden cinsiyet kelimesi kaldırılmıştır. Geniş emekçi kesimlerin ekonomik ve sosyal hak gasplarını içeren SSGSS ardından İstihdam Paketi kadınlara "haklar" değil, haliyle "gasplar"ın, eşitsizliğin devamını sunacaktır. Evinin kadını; iyi bir eş ve iyi bir anne "kutsal" ritüeliyle köleliğe mahkumiyet, bunun için kadını emek gücüne, kamusal alana katacak hakların da yok edilmesi...

Hakim sınıflar, emekçi kesimlere olan pervasız saldırılarını SSGSS'nin ardından "İstihdam Paketi" yasasıyla yoğunlaştırmaktadır. Kuşkusuz bu saldırılar önümüzdeki günlerle birlikte daha da yoğunlaşacaktır. Hakim sınıfların yaptığı "düzenlemeler" kadını daha da ezmede, mevcut eşitsizliği daha da derinleştirmektedir. Emek gücüne katılma, iş yerinde gördüğü ayrımcılık, sosyal ve ekonomik hakların bir bir gasp edilmesi karşısında kadınlar kendi cephelerinden güçlü bir yanıt vermemelidir. Hak gaspları çerçevesinde kadın örgütleri birleşik güçlü bir mücadele hattı yaratmalıdır. Bu mücadeleyi, saldırının hedefindeki tüm kesimlerle devrimci bir tarzda birleştirmelidir.

18 MAYIS KAZANMA ÇİZGİSİDİR

18 Mayıs, Türkiye-Kuzey Kürdistan komünist ve devrimci hareketi tarihinde yer edinen büyük bir tarihi günün adıdır. Öyle ki bu tarihi gün; binlerin-on binlerin dilinde parti ve devrim marşları-şarları olarak yıllardır dilden dile, yürekten yüreğe, bilinçten bilince dalga dalga yayılmaktadır, yankılanmaktadır. Bu tarih için yazılmış sözler ve söylenmiş marşlar, bu topraklar komünizmle tanışınca-ya kadar da devam edecektir.

Kuşkusuz ki bu tarihi günün marşlar ve şarlar eşliğinde tarihselleştirilmesinin arka planında politik-toplumsal bir gerçeklik yatmaktadır. Bir başka deyişle, marş ve şarların konusu, bu tarihsel güne anlamını veren Türkiye-Kuzey Kürdistan devrimci ve komünist hareketinin tarihinde komünist fikirleri, teori ve pratiğiyle en seçkin önder olan İbrahim KAYPAKKAYA'nın faşist diktatörlüğün işkenceci cellatları tarafından katledilmesi gerçekliğidir. Dolayısıyladır ki 18 Mayıs tarihi, aynı zamanda büyük bir komünistin, Türkiye-Kuzey Kürdistan devrim tarihi ve yeni devrimci kuşaklar için işkencede komünistçe direnişinin sembolleştiği gündür.

Bilinir ki, bir olayı tarihselleştiren temel olgu ancak o olayın politik ve toplumsal bir içeriğe sahip olup olmamasıyla ilişkilidir. İşte 35. yıldönümünde andığımız bu tarihsel güne (18 Mayıs 1973) niteliğini veren ana olgu KAYPAKKAYACILIK'ta ifadesini bulan ideolojik-siyasi çizginin kendisidir. Daha açık bir ifadeyle, 18 Mayıs ile KAYPAKKAYACILIK birbiriyle özdeşleşmiş kavramlardır.

İbrahim Kaypakkaya neden katledildi? İşte bu tarihle ilişkili olarak, asloian nokta da yaratılan bu tarihin nedenlerini bilmekte yatar. Yoldaş Kaypakkaya'nın devlet tarafından işkencede katledilmesini, sadece "işkencede ser verip sır vermeme" tavrı ile sınırlamak doğru bir yaklaşım olmaz. Onun katledilmesinde işkencedeki direniş tavrının büyük payı var. Ama bu, yoldaş Kaypakkaya'nın öldürülmesi için tek neden değildi. Esas amaç, KAYPAKKAYACI güzergahı yoldaş KAYPAKKAYA şahsında öndersiz bırakmaktı. Çünkü düşmanlarımız, Türkiye-Kuzey Kürdistan devrim güzergahına ışık tutan komünist manifestonun baş mimarını katlederek, O'nun çizdiği yola politik olarak darbe vurmak istiyordu. Çünkü aylarca süren ağır işkencelerde bu komünist güzergahın birinci derecede kuramcısı ve kurucu önderini ideolojik-politik olarak teslim alamayan devlet, çareyi O'nu katletmekte aramaktaydı.

Şüphesiz ki bu kayıp, devrimimiz açısından önemli tarihsel-politik bir darbe oldu. Öyle ki, o gün bugündür Türkiye-Kuzey Kürdistan komünist hareketi Kaypakkaya gibi bir önderi kendi bağrında yetiştiremedi. Bu durum bir kez daha tarihte bireyin rolünün ne kadar önemli olduğunu çok yakıcı bir şekilde ortaya koymaktadır. Bu bağlamda, devrimimiz bu ihtiyacı 35 yıl boyunca oldukça derin bir şekilde hissetti.

Tüm bu olumsuz gelişmelere karşın, ancak bilinmelidir ki Kaypakkaya gibi bir önder, faşist devlet tarafından fiziki olarak katledildi ama Kaypakkayacılık katledilemedi. Sınıf düşmanlarımızın gücü Kaypakkayacı güzergahı hiçbir zaman yok etmeye yetmedi-yetmeyecek de.

KAYPAKKAYACILIK, Kaypakkayacılığın siyasi temsilcileri tarafından bugün kendi içinde bazı eksiklik ve yetersizlikler taşısa da, her geçen gün önemli diyebileceğimiz teorik-pratik birikim ve tecrübelerle daha üst seviyelere doğru ilerletilmektedir.

KAYPAKKAYACILIK, on binlere, yüz binlere nüfuz etti. Bu yüz binler her ne kadar henüz örgütlü güce dönüşememiş veya dönüştürülememiş olsa da, KAYPAKKAYACI çizginin kitlelerle buluştuğunda derin etkiler yarattığının, kök saldığının somut göstergesidir. Yüz binlere varan bu kitlenin örgütlü güce dönüştürülememesi temel zaafiyet çizginin kendisinde değil, bu çizgiyi örgütlü güce dönüştüremeyen önderlik çizgilerindedir. Bu da esas kaynağını I ve II. kongrenin de önemle altını çizdiği gibi sürekliliği sağlanmış istikrarlı bir önderlik çizgisinin bugüne dek kurumsallaştırılamamasından almaktadır.

Sürekliliği sağlanmış stratejik önderlik çizgisinin esasta kurumsallaştırılması demek, kitlelerin parti çizgisiyle, bir başka deyişle KAYPAKKAYACILIK güzergahı etrafında örgütlenmesi demektir.

Sözün özü, 18 Mayıs'ta kaybettiğimiz KAYPAKKAYACILIK değil, tarihte önemli bir rol oynayan ve oynayacak olan Kaypakkaya gibi bir önderi fiziken kaybedişimizdir. Bu anlamda kazanan KAYPAKKAYACILIK, kaybeden ise sınıf düşmanlarımızdır.

Bu kazanımı tek cümle ile ifade edecek olursak bu da, yoldaş KAYPAKKAYA'nın Marksizm-Leninizm-Maoizm'den aldığı güçle Türkiye- Kuzey Kürdistan toplumunun Demokratik Halk Devrimi, sosyalizm ve komünizm hedefine varmak için yükselttiği komünizm bayrağını düşmanın "en güçlü" kalesi durumunda olan işkence tezgahlarında zaferle dalgalandırmış olmasıdır.

Bundandır ki 18 Mayıs ile KAYPAKKAYACILIK bu tarihsel, ideolojik-politik çizgi bütünselliği içerisinde ele alınmak durumundadır. İksisinin diyalektik bağını kopardığımız zaman ne 18 Mayıs'ın altında yatan gerçek ideolojik-politik özü, ne de KAYPAKKAYACILIK'ta ifadesini bulan Türkiye-Kuzey Kürdistan devrim manifestosunun özünü anlayamayız. Bugün açısından, yani yoldaş Kaypakka-

Kaypakkayacılık bir kez daha, hem de elzem bir şekilde şunun çağrısını yapıyor: Maoizm'in ışığında Halk Savaşı'yla ilerlemekte ısrar et! Bunun için de öncelikli örgütlenme görevinin halk ordusu saflarına katılmak olduğunu unutma! Kısacası bu tarihi günün somut-güncel çağrısı budur. Bu görev güncel olduğu kadar stratejiktir de

ya'nın ölümünün 35. yılında bilince çıkartmamız gereken kilit nokta da Kaypakkayacılığın kendisi olmalıdır.

Kaypakkayacılık, Türkiye-Kuzey Kürdistan devriminin komünist manifestosudur derken, bununla Kaypakkaya'ya boş ve soyut övgüler yağdırdığımız sanılmasın. Bu ifadeyi Kaypakkaya'nın sıradan bir önder kadro olmadığını vurgulamak için kullanıyoruz. O büyük insanın ölümüyle olsun, ülke devrimi için ileri sürdüğü ideolojik-siyasi tezler bakımından olsun, tarihin yaratılmasında çok büyük rol oynadığı için ona ilişkin en doğru ve bilimsel tanımlama ancak Maoizm'de ifadesini bulan KAYPAKKAYACILIK olur. Aksi anlayışlarla, KAYPAKKAYA'yı sıradan bir önder kadro derekesine düşürmüş oluruz. Bu bilinçten hareketler ki, yoldaş KAYPAKKAYA ile şehit düşen diğer önder kadrolar arasında birçok bakımdan, hem de önemli nitel farklılıkların olduğunu bilince çıkartmak zorundayız.

Meseleye bu şekilde yaklaştığımızda günümüz açısından esas nokta yoldaş Kaypakkaya'ya yığınlarca metiyeler dizmekten ziyade O'nun devamcıları olarak bizler ne yaptık-ne yapmalıyız sorusunu doğru yanıtlayarak Kaypakkayacılığın komünist özünü anlamak ve onu iktidarlaştırmaktır.

Bu bağlamda önemli birkaç noktanın altını çizmek istiyoruz:

Birincisi, Maoist komünistler olarak 36 yıllık tarihimizde çok büyük diyebileceğimiz devrimci-komünist ve tarihsel politik gelişmelerin altına imza attık. Ancak bu gelişmelerin devrim açısından ne yazık ki yeterli olmadığının da 31 yıllık tarihi muhasebede altını çizdik. Bu sürecin olumlu ve olumsuz yanlarını diyalektik bir bütünsellik içerisinde ele alıp analizini yapmakla bugün daha yüksek bir teorik-politik birikim ve tecrübeye sahip olduğumuzu söyleyebiliriz.

36 yıllık sürecin olumlu ve olumsuz yanlarını birlikte sahiplenerek bu tarih bizimdir derken, bu söylemi öylesine sıradan bir ajitasyon olsun diye söylemedik. Özcesi, bu söylemimiz şanlı tarihimizin kazanımları üzerinden geleceğe daha büyük bir umut ve güvenle baktığımızın teminatı anlamına geliyor.

Bundandır ki, kendisini Kaypakkayacı olarak tanımlayan her insan önce doğru bir tarih bilincine sahip olmalıdır. Bunun için de Tarihi Muhasebe'yi bilimsel ve eleştirel gözle okumak ve incelemek zorundadır. Yoksa onun

Kaypakkayacılığı kuru ve ajitatif bir söylemden öteye geçmeyecektir.

İkincisi, Kaypakkayacıym diyen herkes, yoldaş KAYPAKKAYA'nın programatik tezlerini programa dönüştüren Maoistlerin programını derinden kavramak ve kitlelere taşımak zorundadır. Çünkü özgül siyasetimize yön verecek olan genel siyasetimizin özetlenmiş hali Yeni Demokratik Cumhuriyet Programı'ndadır. Yeni Demokratik Cumhuriyet Programı'nın tartışmasını geniş halk yığınları içerisinde yaygınlaştırmalıyız.

Üçüncüsü, yüzlerce yıllık sınıflar mücadelesinden beslenen tarih bilincimiz Kaypakkayacı genel siyasi çizgiyi savunan her birey ve örgütün tek bir örgüt çatısı altında birleşmesini emretmektedir. Bunun aksini iddia edenler veya aksi pratik duruş sergileyenler Kaypakkayacı bilinçten uzak demektir. Bu bilinçten hareketler ki geniş halk yığınlarını örgütlemek ve onlara nüfuz etmek için önce kendi iç birlik ve bütünlüğümüzü pekiştirmemiz ve bununla koşut olarak ülkedeki tüm Maoistlerin gerçek birliğini sağlamamız şarttır. I. ve II. kongreyle birlikte kendi iç birlik ve bütünlüğümüzü en üst düzeyde sağlamış durumdayız. Geriye ise sınıf mücadelesinin bize dayattığı politik-askeri görevlerin yanısıra ülkedeki Maoist örgüt, grup ve partilerin tek bir parti etrafında örgütsel birliğini sağlamak düşüyor. Bu anlamda Maoist diye nitelendirdiğimiz birey ve akımların ilkel örgütsel birliğini gerçekleştirmek için bilinç, sabır ve inatla hareket etmeliyiz.

Bu tarihi günde Maoistlerin ilkel birlik anlayışından her kim ki uzak duruyor ve onun ruhuna uygun hareket etmiyorsa, o kişi, grup veya partiler gerçek Maoistler değildir diyeceğiz... Bunu başarmayı beceremeyen bir parti geniş halk yığınlarının gerçek birliğini sağlamayı hiç başaramaz. Çünkü, geniş halk yığınlarının bir parti etrafında örgütlenmesinin anahtarı o partinin doğru bir ideolojik-siyasi çizgiye sahip olmasından geçer. Kendisine Maoist diyen her birey, grup ve partinin birleşeceği adres bellidir. O da Kaypakkayacı çizginin kendisidir. Aksi duruşlar devrime değil karşı-devrime hizmet ediyor ve edecektir de. Hatta ve yanlışlarda ısrar etmenin Kaypakkayacı çizgiyle uzaktan yakından ilişkisi yoktur.

Dördüncüsü, Kaypakkayacılık bir kez daha, hem de elzem bir şekilde şunun çağrısını yapıyor: Maoizmin ışığında Halk Savaşı'yla ilerlemekte ısrar et! Bunun için de öncelikli örgütlenme görevinin halk ordusunun saflarına

katılmak olduğunu unutma! Kısacası, bu tarihi günün somut-güncel çağrısı budur. Bu görev güncel olduğu kadar stratejiktir de. Esasta stratejik bir görevdir. Ama güncel olarak halk ordusunun saflarında kenetlenmek bugün açısından oldukça önemlidir. Stratejik görevi ancak güncel olarak doğru taktik politikalarla besleyerek yerine getirebiliriz. Evet biz silahlardan hoşlanmayız. Fakat düşmanlarımız ve mevcut dünya gerçekliği bizi silah kullanmaya mecbur ediyor. İşte bu nesnel gerçeklikten kaynaklı hakim sınıfların Zoru ancak silah zoruyla alt edilebilir. Yoksa bu sömürücü ve zulümkar iktidarlardan kurtulamayız. Bunun için de yüz bin kez silahlanmaya ve ordulaşmaya mecburuz. "İktidar namlunun ucundadır!" Maoist söylemi, bugün ezilen halkların kurutuluşu için daha bir tayin edici önemdedir.

Beşincisi, Kaypakkayacılık, faaliyet yürüttüğümüz her alanda kitlelerle birleşmek için kitlelerin derinliğine inmemizi emrediyor. Bugün açısından mevcut potansiyelin derinliğine inip onları örgütlemek başlıca görevler arasındadır. Azımsanmayacak derecede taban kitlesi mevcuttur. Bunun için de her kim ki kendisine Kaypakkayacıym diyor bu durumda onun birinci görevi de öncülüyle birleşmek için kitleleri örgütlemekten geçer. Aksi anlayış ve tutumlar Kaypakkaya'nın şapkası altına gizlenerek Kaypakkayacılığı sahtekarca sömürmektedir. Çünkü Kaypakkayacılık, sözle eylemin diyalektik birliği olan dürüstlük demektir. Kaypakkayacılık, kuru-sıkı palavra atmak değil, üretmektir. Kaypakkayacılık, devrim için kendini öne taşıma ruhudur.

Kaypakkayacılık, her türlü bencillikten uzak, devrim için direnmek, savaşmak ve yenmek ruhudur.

Kaypakkayacılık, devrim tarihine ve kendi emeğine sahip çıkma ruhudur.

Öyleyse, ya iyi bir Kaypakkayacı olmak için O'nun çizdiği kırmızı güzergahta tüm benliğimizle yürüyeceğiz, ya da O'nun ismini kötü bir şekilde sömürmeyeceğiz.

Bu tarihi günü Kaypakkayacılıkla birleştirmenin başkaca da bir yolu yoktur...

18 Mayıs ve Kaypakkayacılık; başta onun devamcıları ve öğrencileri olmak üzere bizlere yukarıya aktardığımız görevleri yerine getir çağrısını yapmaktadır...

Gün, ona layık olmak için bütün küçük burjuva hayalleri bir kenara atıp sınıf mücadelesinin engin denizine atılma günüdür!..

GENÇ YORUM

Sinan ÇAKIROĞLU

Üniversiteler üzerine genel bir değerlendirme

Üniversitelerde devlet eliyle gerici-faşist saldırıların yoğunlaştığı, neredeyse saldırısız günün geçmediği bir süreç yaşanıyor. Burjuva-feodal medyada o klasik, bir o kadar iki yüz-lü, “üniversitelerde sağcılar ve solcular çatıştı” şeklinde başlayan ve öylece servis edilen haberler eksik olmuyor ve çoğu zaman yaşanan bu olaylar neredeyse kanıksanmış bir vaziyette. Üniversitelerde yaşanan saldırılara dair değerlendirme içerisinde girmekten çok farklı bir yönden kurum olarak üniversitelerin ne hale sokulduğuna yani bakmak faydalı olacaktır. Hatırlanacak olursa üniversitelerde yaşananlara dair daha önce genel hatlarıyla değinmiştik. Üniversitelerde yaşanan saldırılar ve özellikle devrimci-demokrat, kısaca muhalif öğrencilere yapılan saldırılar, birden bire ve basit bir şekilde, karışık görüşlü öğrencilerin birbirine saldırması şeklinde cereyan etmiyor kuşkusuz. Bu saldırılar mevcut sistemin her alana ve kesime uyguladığı saldırıların bir parçasını oluşturmaktadır. Muhalif öğrencilere yapılan saldırılar, kişilere yapılan saldırılar olarak değerlendirilemez, ancak ve ancak bütün içinde bir parça ve kaçınılmaz bir sonuç olarak görülebilir. Saldırıların mevcut sistemin ihtiyaçları ve bunun için uyguladığı politikalar gereği yaşanmaktadır. Üniversitelere, işlevine, niteliğine vb. yapılan saldırılardır.

Üniversiteler bir sistemin, başka bir ifadeyle hakim sınıflar ve devletlerinin sac ayağı oluşturan, hayatı bir önem arz eden kurumlardır. Her şeyden önce sistem, ideolojisini, iktisadi işleyişini, bilim-düşün sistemini, kısacası iktidarı ve sömürsü için ne gerekiyorsa üniversite denilen dinamodan sağlar, koca bir sistemin yapısı bu fabrikadan işlenir ve yaşama sokulur. Dolayısıyla hakim sınıflar her zaman için üniversitelere müdahale etme, denetleme, yapılandırma ihtiyacı hisseder. Bu işlem, beraberinde çelişkinin yasası gereği, çatışmayı, farklı olanın ya da muhalif olanın direnmesini doğurur. Dönem dönem yoğunlaşan-azgınlanan, dönem dönem seyrelen; fakat hiçbir zaman yok olmayan saldırılar, yukarıda ifade etmeye çalıştığımız temelle kopmaz bir bağ oluşturur. Bugün için yaşanmakta olan saldırılar arasında üniversitelerin kapitalist-emperyalist sistemin ihtiyaçları ne ise ona göre hizmet edecek bir hale sokulması için düzenlemeye tabi tutulmasının yarattığı zorunlu bir durumun ürünüdür. Böylelikle mevcut durumda üniversitelerin ne halde olduğuna, doğrusu ne hale sokulduğuna kısaca bakabiliriz. Emperyalizmin ihtiyaçları doğrultusunda ve neo-liberal politikalar adı altında pervasızca yürütülen saldırılar neticesinde üniversiteler “hizmet” üreten; ama sermaye ve uluslararası tekeller için hizmet üreten bir konumdadır ve üniversiteler bu mantık etrafında devamlı yapılandırılmaktadır. Son olarak YÖK başkanının üniversiteleri paralı hale getirme ısrarı şüphe olmasın ki IMF, DB, TÜSİAD’ın raporlarının izini taşımaktadır. YÖK Başkanının “üniversiteler piyasadan epey uzak, onları piyasaya yakınlaştırmak lazım” demesi başka nasıl okunabilir? Bu da ne oluyor; üniversiteler bilimin, bilginin üretildiği yer değil, “meslek-iş kurumu” oluyor. Zaten “iş-piyasa” değeri olmayan bölümlerin hali ortadadır. Eleştirel, toplumcu, toplumun ve toplumsal ilerlemenin dinamosu üniversiteler, bugün salt piyasa işlevi gören, toplumsal gelişme yerine sermayenin gelişmesini önceleyen pragmatist, bilimsel etkinliği sermaye rotasında araçsallaştıran bir “dinamo” haliindedir. Bunu geçtik, bugün üniversiteler bir takım sıfatlar adı altında doğrudan kendisi şirket, işletme, sermaye sahibi, bu sermayeyi amansızca işleten bir kurum olmuştur. Bilgiyi direk pazarlayarak bilimsel etkinliği fabrika etkinliğine dönüştürmüştür. Tersi şekilde, sermaye bugün vakfı altında üniversite kuruyor ve bu sistem devlet tarafından teşvik ediliyor, devlet üniversiteleri ya işlevsizleştiriliyor ya da yeni anlayışa entegre edilmeye çalışılıyor. Her şeyden önemlisi üniversiteler, bilim insanı, toplumsal bir misyonu olan, eleştirel bakan aydınlar yaratamamaktadır. Yaratılan; her şeye yabancılaşmış, donuk beyinli, despot akademisyen, “profesyonel” yetiştir-mektir. Emekten, demokrasiden, gerçeklerden ve ezilenlerden yana misyon yüklenmesi gereken üniversite hocaları-akademisyenler, gözü masasının ötesini göremeyen, dogmalara ve ezbere biat eden kafa yığınlarını oluşturmaktadırlar. Zira bugün üniversite hocaları kendilerini bilim insanı, aydın, toplumun ileri unsuru konumundan çok, bir uzman, profesyonel, meslek elemanı konumunda görüyor. Üniversitelerin ne hale sokulduğu ile üniversitelerde ileri unsurlara yapılan saldırılar arasında nasıl bir ilişki olabilir diye sorulabilir. Zaten mesele-nin temelinde de sistemin ihtiyaçları doğrultusunda yapılandırıl-maya çalışılan üniversitelerin, bunun için bütün engelleri kaldırma ihtiyacının yarattığı saldırılar ile buna karşı direnç gösteren unsurların çelişkisi yatıyor. Üniversite gençliğinin mücadelesi, bu temel kavramak ve bunun üzerinden bir pratik sergilemek zorundadır. Kendi dar çıkarlarına ve cılt talepli pratikğine gömülmemelidir. Üniversiteler sadece öğrenciler-den ibaret görülmemelidir. Üniversiteler, öğrencisiyle, hocala-ryla, diğer çalışanlarıyla bir bütün görülmelidir.

Eğitim ve bilim emekçilerinin 30 Mart 2008 tarihli emekten, demokrasiden, bilimden yana “Yükseköğretim Deklarasyonu” gerek üniversitelere dair geniş ve temelden alan değerlendirilmesi gerekse de nasıl bir üniversite ve nasıl bir eğitim anlayışına dair sunmuş olduğu alternatifleriyle son derece somuttur, önemlidir, bu sese kulak verilebilir. Önemsenmelidir; üniversite gençliğini kitlesel, birleştirici bir mücadele hattı örmeye davet etmesi açısından önemsenmelidir. Tartışmak, tartışmak açısından önemsenmelidir. Bunun üzerinden bir birliktelikle bütünlüklü ve etkileyici pratikler tetiklenebilir. Çağın metninden küçük bir alıntı: “Elbette özünde bir toplumsal hak mücadelesi, yalnızca bilim emekçilerinin parçalanmış çabalarıyla yürütülemez. Kuşkusuz, üniversite tüm bileşenleriyle bir bütündür. Bu nedenle, taşeronlaştırılmış işçilerinden memurlarına, öğretim elemanlarından öğrencilere kadar uzanan geniş bir hattın örülmesi ve kurumsal birlikteliğin yaratılması gereklidir.

Üniversitelerde saldırılar devam ediyor

Üniversitelerde devrimci, demokrat ve yurtsever öğrenciler her gün bir faşist saldırıyla karşı karşıya kalıyor. Saldırıların hedefi aynıyken saldırı-lar değişiyor. Üniversitelerdeki devrimci, demokrat ve yurtsever öğrencilere, polis, idare ve sivil faşistler tarafından ortak bir şekilde gerçekleştirilen saldırılar devam ediyor. Erzincan’da sivil faşistler Kürt öğrencilere saldırdı. Çukurova’da polis tarafından gözaltına alınan öğrenciler birer birer tutuklanıyor. Çanakkale’de öğrenciler sivil faşistlerin saldırılarına uğradıktan sonra bir de üniversite idaresi tarafından “kınama” cezası aldılar

Hak arama talebi olan basın açıklamalarına, 1 Mayıs-lara, Newrozlara katıldıkları ve okul içinde stant açtıkları için öğrencilere sivil faşistler saldırıyor, mahkemeler dava açıyor, okul idaresi tarafından soruşturmalar başlatılıyor. Devrimci demokrat öğrencilerin hak arama mücadelelerine azgınca saldırıan devlet, polisiyle, okul idaresiyle, mahkemeleriyle ve sivil faşistleriyle öğrencileri sindirmeye çalışıyor. İşte son süreçte yaşanan olaylar ve bunlara karşı oluşturulan tepkiler.

ERZINCAN- Erzincan Üniversitesi, Erzincan Eğitim Fakültesi’nde 13 Mayıs günü sivil faşistler bir Kürt öğrenciyi saldırdı. Arkadaşlarının yardımına giden 5 öğrenci de bu saldırıya maruz kalırken içlerinden 1 öğrenci ağır yaralandı. Yaşanan olay üzerine Cumhuriyet Mahallesi’nde bulunan Cemevi önünde bir araya gelen devrimci-demokrat öğrenciler, buradan hastaneye yürüyerek, hem saldırıyı kınadılar hem de arkadaşlarının can güvenliğini almaya çalıştılar. Polis bu eyleme de saldırarak, 23 kişiyi gözaltına aldı.

ESKİŞEHİR- 7 Mayıs günü Adalar Migros önünde bir araya gelen DGH, BDSP, EHP, EMEP, DPG, SDP, SGD, ODAK, TKP ve Gençlik Derneği üyeleri, 1 Mayıs ve sonrasında yaşanan saldırıların protesto etti. Adalar Migros önünde bir araya gelen kurumlar adına okunan basın açıklamasında, ülkenin birçok yerinde polis destekli yaşanan saldırılardan birinin de

Eskişehir’de yaşandığını aktararak, "Akdeniz Üniversite-si’nde devrimci, demokrat, yurtsever güçlere silah sıkımlar Eskişehir’de devrimcilerin üzerine bıçakla, satırla, sopayla saldırmaktadır. 26 Nisan Cumartesi akşamı bir arkadaşımız, 1 Mayıs akşamı ise 2 arkadaşımız MHP ve Ülk Ocakları’ndan sivil faşistlerin sopalı saldırılarına uğramışlardır” denildi. Açıklamada, yaşanan saldırıların ne ilk ne de son olduğu hatırlatılarak, "ne devlet terörü ne de sivil faşist saldırılar biz-leri yıldırmaya yetmeyecektir. Bizler dün olduğu gibi bugün de mücadelemize kararlılıkla devam edeceğiz” denildi.

ADANA- Çukurova Üniversitesi öğrencileri, 7 Mayıs Çarşamba günü Çukurova Üniversitesi’nde son süreçte artarak devam eden gözaltı ve tutuklama terörüne karşı basın açıklaması yaptı. Öğrenciler, “Üniversiteler bilim yuvası mı, polis karakolu mu? Baskılar bizi yıldıramaz” pankartı arkasında toplanarak, “YÖK, polis, medya, bu abluka dağıtılabacak”, “Baskılar bizi yıldıramaz”, “Polis defol, üniversiteler bizimdir” sloganlarını attı. Çukurova Üniversitesi öğrencileri adına okunan basın açıklamasında, “Çukurova Üniversitesi, Çukurova Sıkı Yönetim Komutanlığı’na dönüştürülürken, öğrenciler kışla-lardaki erler gibi itaat etmeye zorlanıyor. Üniversitemizin birer karakola dönüştürülmesine ve faşist zihniyetin kol gez-diği bir yer haline getirilmesine izin vermeyeceğiz” denildi.

EDİRNE- Edirne’de Hrant Dink’in katledilmesinden sonra Trakya Üniversitesi Öğrenci Derneği (TÜÖD)’nin çağrısıyla bir araya gelen sendika, parti ve halkın katılımıyla bir eylem gerçekleştirilmişti. Aradan 1 yıldan fazla bir zaman geçmesi-nin ardından ise 34 öğrenciyi “Kanuna aykırı toplantı ve gösteri yürüyüşleri düzenleme, yönlendirme ve bunların ha-reketine katılma” gerekçesiyle Edirne Asliye Ceza Mahkemesi tarafından dava açıldı. 3. Asliye Ceza Mahkemesinde görülecek davanın ilk duruşması 29 Mayıs’ta gerçekleşecek.

ÇANAKKALE- 18 Mart Üniversitesi’nde 8 Mayıs günü Anafartalar Kampüsü’nde ‘Ortak düşman Amerika’dır’ afişiy-le stant açan öğrencilere rektörlükçe uygulanan engelleme-ler, devlet destekli faşist saldırılarla doruk noktasına çıktı. Kampüs içindeki sivil polislerin de desteğiyle faşistler tara-fından “Burada stant açarsanız kafanızı keseriz” tehditleriyle başlayan saldırılar, 9 Mayıs günü Terzioğlu kampüsünde bir DGH’li öğrencinin tehdit edilmesiyle devam etti. ÇOMÜ’de 1’inci yarı yıldan beri devam eden baskılar, öğrenci yurtla-rında birçok devrimci, demokrat öğrenciyi yönelik saldırı-larla yükselmışti. Rektörlük tarafından sadece “kınanan” olaylar artarak devam etmiş, saldırıya uğrayan devrimci de-mokrat öğrencilere, bir de okul idaresi tarafından kınama cezası verilmişti.

‘GENÇ YÜREKLERLE ÖZGÜR YARINLARA’

AMED- Yenişehir Belediyesi tarafından düzenlenen 3. Gençlik Kültür ve Spor Şenli-ği, “Genç Yüreklele Özgür Yarınlara” sloga-nıyla 8-11 Mayıs tarihleri arasında gerçekle-ştirildi.

Şenliğin açılışı Koşuyolu Parkı’nda 2006 tarihinde bomba patlaması sonucu yaşamını yitiren 10 çocuk anısına dikilen “Eylül Anıtı” önünde yapıldı. Açılış konuşmasını Yenişehir Belediye Başkanı Fırat Anlı yaptı. Açılış konuş-masında Anlı, festivali, “Hayatlarını acılarla, sıkıntılarla sürdüren ve kaderleri sürekli karan-lık tablolarla çizilmek istenen çocuklara ve gençlere” armağan ettiklerini söyledi.

Gençlik sorunlarını tartıştı

Etkinliklerin üçüncü gününde (10 Mayıs) Büyükşehir Belediyesi Tiyatro Salonu’nda gençlik örgütlerinin katıldığı bir panel dü-zenlendi.

“Savaş ve barış ikileminde gençliğin de-mokratik mücadelesi” üst başlığıyla yapılan panele konuşmacı olarak DGH, SDG, SGDF, Emek Gençliği, Yurtsever Demokratik Gençlik (YDG) ve Halil Savda ile Dayanışma İnişiyati-fi’nden birer temsilci katıldı. Gazeteci Hikmet Erdem’in yönettiği panelde ilk sözü Sosyalist Demokrasi Gençliği (SDG) adına Ozan Kaya aldı. Kaya, “68 gençlik önderlerinin ihtilalci, devrimci yönleri bugün de bize rehber oluyor” dedi. Mücadelenin yeni araçlara ihtiyaç duy-duğunu savunan Kaya, “Kürt sorunu Türkiye işçi sınıfının da sorunu değil midir?” diye sor-du. Kaya, hazırlıklan yapılan çatı partisine de değinerek, gençliğin daha etkin şekilde bu olu-şumda yer alması gerektiğini belirtti. Emek Gençliği adına panele katılan Fulya Alikoğ-“68 ve 78’de neden başaramadık” sorusunu da sormak gerektiğini vurguladı. Alikoğ-“Gençlik, halkların savunma kalkanı ve sa-vaşçısıdır” diyerek, burjuvazinin gençliği bun-dan dolayı önemsediniği dile getirdi. Kendisi-ne sosyalist diyen bir örgütün mutlaka Kürt

halkının taleplerini sahiplenmesi gerektiğini vurgulayan Alikoğ, iki halkın eşit ve gönüllü birlikteliğinin garantörü olarak demokratik bir anayasa olması gerektiğini belirtti. SGDF Baş-kanı Göksen Çal ise 68 ve sonraki yıllardaki gençlik hareketi ile gençlik mücadelesinin bu-günkü ihtiyaçlarına değindi. Çal, “Gençliğin toplumsal mücadeledeki rolüne örnek arıyor-sak eğer, bu salona, burada bir araya gelen gençliğe bakmalıyız” dedi. Çal, 68 devrimci gençliğinin tüm halkların ortak mirası oldu-ğu-nu söyleyerek, “68 bir kopuştur. Yeni bir nes-lin, eski tarzdan, eski alışkanlıklardan kopma-sı ve yeni bir tarzı yaratmasıdır. 68, ilk kurşun-dur, yeni bir mücadele evresidir” dedi.

71 kopuşu ve Kaypakkaya

Demokratik Gençlik Hareketi (DGH) adı-na konuşan Öztürk Aladağ, 68 hareketine ili-şkin geliştirilen popülerleştirme ve nostalji ha-li-ne getirilme çabasına karşı, devrimci bir tutum alınması gerektiğini ve 68 hareketinin 71’de meyvesini veren kopuşa ve bu kopuşun öne-mine vurgu yaptı. 71 kazanımının ilerletilebil-mesinin hareketin önderlerinin nostalji yapar-casına anılarak değil devrimci düşüncelerinin tartışılarak olabileceğini belirtti. İbrahim Kay-pakkaya’nın 71 çıkışında ayrı bir yeri oldu-ğu-na değinen Aladağ, Kaypakkaya’nın bir kopuş olduğuna, başta Kemalizm ve ulusal soruna ilişkin getirdiği açılımlarla devrimci saflarda boy veren Kemalizm sevdasına ve sosyal şo-ven etkiye güçlü bir darbe indirdiğine değindi. Konuşmasının devamında ulusal sorunun ta-rihisel gelişimine ve günümüzde vardığı nokta-ya ilişkin genel bir çerçeve sunan Aladağ, so-runun Batı Avrupa’da közlülüş biçimine ve Do-ğu Avrupa ve Asya ülkelerinde sıkıştığı alana işaret etti. Tek kutuplu dünya gerçeği içerisin-de ulusal kurtuluş hareketlerinin dayanacak ilercici bir güç bulmakta zorlandığına ve yalpa-lamaya başladığına değinen Aladağ, çözümün iktidara yönelmekten geçtiğini söyledi. Nihai

çözüm olan “ulusal bölgesel özerkliğin” ancak Demokratik Halk İktidarıyla mümkün oldu-ğu-nu, aksi bütün “çözüm” önerilerinin gerçek anlamda sorunu çözemeyeceğine değinen Aladağ, bu anlamıyla panel üst başlığı olarak seçilen “savaş barış ikilemi”nin doğru anlaşıl-ması gerektiğini, her türlü savaşa karşı olma-nın yanlış olacağını ve savaş konusundaki ay-rımın “haklı savaş” “haksız savaş” şeklinde yapılmasını ve haklı savaşların sonuna kadar desteklenmesi gerektiğini söyledi. Emek Genç-liği temsilcisinin üniversitede yapılan sınır ötesi hareket karşıtı kampanyaya Atatürkçü Düşünce Derneği’nin de katıldığına değinme-si üzerine, DGH temsilcisi konuşmasında so-lun Kemalizm’de ilerici yön arama sevdası-n-da olduğunu, ancak bunun gereksiz bir çaba olduğuna değindi. Solun Kemalizm’le hesap-laşamamasının köklerinin derin olduğuna ve bu yüzden geçmişin nostalji olmaktan çıkar-lıp teorik açmazlarla hesaplaşılması gerekti-ğini savundu. Halil Savda (vicdani retçi) ile Dayanışma İnişiyafi’nden konuşmacının “3. yoluz, devlet için de devrim için de dökecek kanımız yok, savaşın ne o tarafında ne de bu tarafındayız” sözlerine panelistlerden her-hangi bir tepki gelmezken, DGH temsilcisi “Sosyal demokratlar da kapitalizm ve sosya-lizm arasındaki mücadelede 3. yoluz iddi-asında bulundular, ancak tarihsel olarak ka-pitalizmin koltuk değneği olmanın ötesine gi-demediler. Biz, haklı olan her savaşın arka-sındayız, tarafız” dedi.

Panelin genelinde örgüt temsilcileri Kürt ulusal hareketinin batıda nasıl destek sağla-ya-acağına, bu noktada “Türk sosyalistlerinin” gö-revlerinin ne olduğuna kafa yorarken, Kürt coğrafyasındaki mücadeleyi kendi dışlarında-ki güçlere havale ettikleri gözlemdi. Ulusal ha-reketin çözümünde nihai hedeften uzak, ulu-sal hareketin gölgesinde bir tablo çizen katı-lımcıların, “Çatı partisi” fikrine sarılarak “çö-züm” aradıkları dikkatlerden kaçmadı.

‘DEVİRİM’ SELAMLANDI

ANKARA- ODTÜ stadyu-muna 68 gençliği tara-fından yazılan ‘DEV-RİM’ yazısı, her sene gerçekleştirilen bahar şenlikleri kapsamında yine devrimci demok-rat öğrencilerin yürü-yüşü ile selamlandı.

ODTÜ’de bahar şenlikleri kapsamında gelenek-selleşmiş “devrim” gü-nü, her sene bahar şenliğinin son günün-de yapılırken, bu sene sahne alacak müzik grubundan kaynaklı şenliğin ilk günü ya-pıldı. Demokratik Gençlik Hareketi (DGH) de etkinlikte stant açtı. DGH’nin kendi korteyiyle katıl-dığı “DEVİRİM” yürü-yüşü öncesinde, 6 Mayıs şehitleri şah-sında bütün devrim şehitleri saygı duru-şuyla anıldı. Her sene olduğu gibi bu sene de coşkulu bir yürüyüşün ardından ODTÜ Devrim Stadi’na gelin-di. Sevinç Eratalay’ın verdiği dinletin ardından ODTÜ öğren-cileri geleneksel “DEVİRİM” yazısını, mumları yakarak yaz-dı. İnti-İlhami’nin sahne almasıyla et-kinlik son buldu.

YÖNELİM

Kazım CİHAN

Mayıs ve yarınları kazanmak

Mustafa Suphi ve yoldaşlarının katledilmelerinden sonra TKP'de sosyal şoven, pasifist, sınıf uzlaşmacılığının egemenliği pekişti. Dersim isyanının bastırılmasıyla Türkiye-Kuzey Kürdistan coğrafyasında deyim yerindeyse onlarca yıl bir ölüm sessizliği hüküm sürdü. Böylesi tarihsel koşullar içinde anti-emperyalist, anti-faşist 71 devrimci çıkışı, son derece önemlidir ve egemenlerin zulmünü, sömürüsünü devrimle aşma cüretidir. İdeoloji-genel siyasal çizgi-program konularında komünist bir çizgi tesis edememiş olsalar da, Denizler, Mahirler egemenlerin şimdi onları azizleştirmek, Kemalist düzen hayranları olarak göstermek istedikleri gibi, Kemalist-Türk ordusu'cu-darbeci değillerdi. Aksine, gerici devlet cihazını devrimle yıkmak için devrimci savaşı çağrışydılar. Çizgi hataları bu önderlerin sosyalist niteliklerini görmeyi karartmamalı, düzenin gösterdiği gibi algılamaya götüremelidir.

Herkesin gözlemlediği gibi televizyon, gazete gibi burjuva medyada sunulan tarih anlatımlarında Kaypakkaya'nın adı bile geçmez. Zira yükselttiği komünist çizgide egemenlerin üzerinde oynayabilecekleri, kitleleri yanılsamaya sürükleyebilecekleri yönlere yoktur. Kemalist resmi ideoloji ve tarihte ezilen Kürt ulusu, azınlıklar ve ezilen inanç gruplarının düşmanı, "tek devlet, tek bayrak" sloganı, inkarcı-katliamcı faşist diktatörlüğe bu köklü meydan okuyuş, Türkiye-Kuzey Kürdistan'da dünya devrimi için adeta bir kızıl güneş gibi parlayan kızıl bayrak dün de, bugün de karşı-devrimin bir numaralı stratejik düşmanı olmuştur. Bundan sonra da öyle olacaktır.

Kaypakkaya, halkın ilerici tarihi mirasından ne inkarcı bir kopuş ve ne de doğruyu-yanlış ayırtırmayan rutin bir tekrar denemesidir. Tecrübelerden öğrenme, pratik içinde bilgiyi geliştirme, bu temelde nitel ilerlemelerle gerçekleri doğru yorumlayarak dönüştürmede nitel yenilenme yürüyüşüdür. Bir lafızlar yığını kesinlikle değildir. Her şey gibi bir çelişki olan toplum ve partiyi anlamak, iki çizgi mücadelesi yoluyla keyfi olmayan gerçeklerin kanunlarına vakıf olarak değiştirip bilgi seviyesiyle donanmak yerine eski seviyeyi yeni gelişmelere rağmen bir marifetmiş gibi tekrar etmek, Kaypakkaya'nın yaşıyan, yaşayacak olan özünü, diyalektik tarihsel materyalist metodunu katletmek, lafız düzeyine düşürmektir. 1. Kongre bu anlayışla uluslararası komünist hareketin hatalarından rahatsızlık duyan, farklı görüşleri haktan gizleyen, iki çizgi mücadelesini kör ve sağır lar dünyası kapalı duvarlar arasına hap-seden anlayışlarla ele alınamaz. 2. Kongre'nin yaptığı tüzük değişikliği uluslararası komünist hareket tarihi açısından bu anlamda son derece yeni bir açılmıdır. Birin ikiye bölünmediği tek her şey tanımayan komünist ideolojinin gereğidir bu. Her bir parti kolu ve birey, komünist birlik temelini baltalamayacak biçimde, yoldaşlar ve halkla birlik ruhuyla hareket ederken, eski birlik seviyesini de sürekli nitel ilerleten bir yürüyüş içinde olmak durumundadır. 2. Kongre'nin ruhu budur. Ve bu, büyütülmesi gereken bir ışıktır. Her bir tarihsel dönemin koşullarını doğru anlayan, hakikati ve nasıl değiştirileceğini doğru ifade eden, pratiğe geçiren bilgi bile o tarihsel koşulların sınırlamaları içerisinde ele alınmalıdır. Doğa ve toplum statik kavranmayacaksa, her bilgi gelişmelere bağlı olarak ilerlemelidir. Kaypakkaya ilerletmişti, bizim de takip etmemiz gereken yol budur. Her gerçek, her bir gelişmenin aşamasında aynı kalmaz, kalamaz. Hayat gelişiyor, çünkü gelişme aşamasını doğru özetleyen bir bilgi, yeni gelişmelerin ortaya çıktığı başka bir durumda olduğu gibi tekrar edilirse, bu, diyalektik bir tutum olamaz. Her bir dönemi doğru kavrayan, doğru değiştirme pratiğine giren komünizmin her bir ustası için de bu yaklaşım geçerlidir.

2. Kongre, uluslararası komünist hareketin mirasını tarihsel koşullar içerisinde ele alıp müdafaa ederken, tekrarla yetinmedi. Eski uygulamaları kutsayarak değiştirilemez ayetler olarak sunmadı. 1. Kongre'nin ruhu da oydu. Sosyalizm, devlet, demokrasi konularında pratikten öğrenerek yeni olan ne söyledi meselesi böyle bir kısa makalenin çerçevesinde izah edilemez. Bunlar elbette başlı başına ele alınacaktır. 2. Kongre, Türkiye-Kuzey Kürdistan gerçeğinde, meselenin özgüllükleri yadsınmadan genel programa bağlı ele alınmasına dikkat çekti. Sosyo-ekonomik yapı ve program meselesini tartışmaya açtı. Çeşitli ideolojik kampanyalarla bir proleter kültür hareketi görevi verdi. Dünyanın içerikte olmasa da, eskisi gibi tasavvur edilemeyeceğini, eski dünyanın bugünkü koşullarda kavranması gereken bazı yeni olgularla yürütülmek istendiğinin altını çizdi. Doktriner yaklaşımlarla bunun aşılamayacağını, gelişmelere bağlı olarak emperyalist-kapitalist sistemin eskinin kaba tekrarı olmayan birikim modelinin ve bu temelde yükselen stratejilerinin anlaşılması, devrimci alternatif stratejinin bu özgünlükleri hesaba katarak geliştirilebileceğini vurguladı. Özde değil, tarihsel koşullara bağlı olarak gündeme gelen bu değişiklikler devrimci bir ilerleme sağlanmadan yol alamayacağını söyledi. Kısacası, dünya, Türkiye-Kuzey Kürdistan; bir 70'ler, 80'ler ortamında değil. Değiştirmek için önceliklik kavra ve yine elzem olan devrimi temsil et dedi. İbrahim'i savunmak, buna cevap olabilmektir. Dünün bilgisi üzerine bir taş eklemekten yatakmak, tekrar dinsel bir farz gibi ifade etmek yarınları kazanamamaktır. Komünistler; ideolojik, siyasal, örgütsel bağımsızlıklarını korurken, bir tarikat fikriyle de hareket edemezler. Görevleri devrimi örgütlemektir. Devrim kitlelerin eseriye, kitlelerin devrime seferber edilmesinin araçlarını yaratmak zorundalar. Kendilerine benzemiyorlar diye sosyalistleri, kitleleri hiçe sayan değil, kendi renklerini karartmadan devrim için kiminle, nerede, nasıl birleşilecekse sorumluluğu üstlenmek durumundadırlar...

Büyük Ortadoğu Projesi'nin dumanı Lübnan'da tütüyor

Geçen yıldan bu yana cumhurbaşkanı seçemeyen ve siyasi bir kriz yaşıyan Lübnan'da bu kez ordu ile muhalefetteki Hizbullah güçleri arasında silahlı çatışmalar yaşandı. Krizin içinden çıkılamaz bir hal aldığı bir süreçte yaşanan bu çatışmalar, bir kez daha iç savaşı olasılığını gündeme getirdi.

2005'te Hariri suikastıyla tırmanan gerginlik sonrasında iç savaş alevlenmiş, 2006 yazında da İsrail, Hizbullah'ın denetimindeki yerlere kapsamlı bir şekilde saldırmıştı. Beklenmedik bir direnişe karşılaşan İsrail geri çekilmek zorunda kalmıştı. Çekilmenin sonucunda Suriye, güvenlik amacıyla Lübnan'da konuşlandırdığı ordu güçlerini ABD ve AB'nin baskıları sonucunda geri çekmişti. Böylece Lübnan, hükümette çoğunluğu elinde bulunduran ABD ve AB yanlısı 8 Martçılarla Şii Hizbullah'ın önderlik ettiği İran ve Suriye yanlısı 8 Martçılar şeklinde ikiye bölünmüştü. Cumhurbaşkanının görev süresinin sona ermesiyle birlikte yeni cumhurbaşkanı 19 kez gerçekleştirilen seçimlere rağmen hala seçilebilmiş değil. Lübnan'daki bu durum ABD-İsrail'in bölgedeki diğer Arap ülkeleriyle yoğun diplomatik görüşmelerine ve Hizbullah'ın sıkıştırılması ve yalnızlaştırılması hamlelerine sahne olmuş, ABD ve İsrail'i fırsat kollamaya sevk etmişti.

Dürzi lider Velid Canbolat'ın, Hizbullah'ın, 2006 savaşındaki zaferinin en önemli unsurlarından biri olan, bağımsız haberleşme, istihbarat ağıının, havaalanı çevresindeki fiberoptik kablo sisteminin, kapalı devre televizyon kameralarını bahane ederek sökülmesini ve İran elçisinin sınır dışı edilmesini talep etmesi, hükümet havaalanı güvenliğinden sorumlu General Mişel Süleyman'ı ise görevinden alması çatışmaları alevlendirdi. Zira Hizbullah bu hamleyi bir savaş ilanı olarak kabul ettiğini açıkladı. Bu gerginlik içerisinde Hizbullah, ülkede gerçekleşen, aşgari ücrete tepki genel grevine destek verdi. Ordunun yolları kapatmasıyla birlikte Şii ve Sünni milisler arasında çatışmalar yaşandı. Beyrut'ta 3 gün süren çatışmalar sonucunda 11 kişi öldü. Yaşanan çatışma-

lar üzerine iktidardaki çoğunluğun lideri Saad Hariri, Hizbullah'a çatışmalara son vermesi için uzlaşma çağrısında bulundu. Hizbullah, hükümet tarafından görevinden alınan Beyrut Havalimanı güvenlik şefinin görevden alınması kararının geri alınması, Hizbullah'ın İsrail'e karşı mücadele için kurduğu haberleşme ve kamera sisteminin kaldırılmasının durdurulması üzerine güçlerini geri çekerek, çatışmalara son verdi. Aldığı kararları geri çekmesi, hükümetin Hizbullah'ın gücünü resmen tanıdığı yönünde değerlendirilmelere neden oldu. Buna rağmen hükümet ve Hizbullah taraftarları arasında çatışmalar Beyrut'un dışındaki kentlere de sıçramıştı. Hizbullah ve Dürziler arasında yaşanan çatışmalarla birlikte çatışmalarda toplam 81 kişi ölürlen yüzlerce kişi yaralandı, birçok bina ateşe verildi. Dürzilerin ateşkes ilan etmeleri sonucunda ülkede çatışmalar şimdilik yatışmış durumda.

Hizbullah: Lübnan hükümeti

ABD ve İsrail'in isteklerini yerine getiriyor

Hükümetin haberleşme ağı ve güvenlik şefine yönelik aldığı kararın savaşı olarak niteleyen Hizbullah lideri Nasrallah, bu kararın ülkeyi yeni bir döneme soktuğunu söyledi. Nasrallah, aylar öncesinden hükümetin iletişim sisteminin kaldırılması isteğine karşı çıktıklarını; "Biz bunu kabul etmedik. Bölgemiz yeni bir krizin eşliğinde. Bizim kurduğumuz, devletin kurduğu sisteme alternatif bir sistem. İsrail'le mücadele eden bir grup için böyle bir sistem gerekli..." şeklinde belirtti. Nasrallah, haberleşme sisteminin bütün sorumluluğunun kendisine ait olduğunu ve bu konuda her türlü yargılamaya açık olduğunu belirtti. Hükümetin Beyrut Havalimanı güvenlik sorumlusunu görevden almasını da eleştiren Nasrallah, "Hükümet, Beyrut Havalimanı'nı CIA, FBI ve Mossad'ın üssü haline getirmek istiyor" dedi. Hükümetin aldığı kararların İsrail ve ABD'nin çıkarı için ve Lübnan'da iç savaşı fitilini yakmak için alındığını söyleyen Hizbullah, "Lübnan güvenlik güçleri, Lü-

bnan ulusal ordusu ve Hizbullah'ın direniş güçleri'nin arasının açılmak istendiğini belirtti. Lübnan'daki sorunu siyasi bir kriz olarak niteleyen Hizbullah lideri Nasrallah, bu krizden çıkılması için siyasi yollar aradıklarını, uzlaşmak için masaya oturma niyetinde olduklarını belirtti. "Ülkedeki sorunların Sünnilerle Şiiler arasında değil, vatanseverler ile Amerika'ya hizmet edenler arasında olduğunu" ifade eden Nasrallah, ülkede Sünni-Şii çatışması olmayacağını ve sorunların diyalog yoluyla çözülebileceğini kaydetti.

ABD ve İsrail müdahale için bekleyişte

Suudi Arabistan savaşı istiyor

Lübnan güvenlik güçleri ile Hizbullah güçleri arasında yaşanan çatışmalar üzerine Suudi Arabistan, Arap ülkelerini acilen topladı. Suudi Arabistan uleması Hizbullah'ın İslam düşmanı olduğunu karardı açıkladı. Suudi Arabistan Ulusal Güvenlik Danışmanı Bender Bin Sultan, İsrail Başbakanı Ehud Olmert'e Hizbullah'a karşı açacakları savaşın masraflarını ödemeye hazır olduklarını söyledi. İsraili savaşı karşıtı "Flkka" grubunun haberine dayandırılan iddiaya göre, Bender Bin Sultan'ın Olmert'ten Batı yanlısı Sinyora hükümetini desteklemesini ve Hizbullah'a karşı savaşı açmasını istediği kaydedildi. Öte yandan çatışmalar sonrasında Lübnan ile Akdeniz'deki ABD filosu arasında hava köprüsü kuran ABD'ye ait bir helikopter konusunda Lübnan, muhalefet partilerinin baskısına rağmen henüz bir açıklama yapmadı. ABD Beyrut Büyükelçiliği helikopterin elçilik için gerekli malzemeleri taşıdığını öne sürdü. Büyükelçiliğe hangi zaruri ihtiyaçların taşındığı konusunda bir açıklama yapılmazken, muhalefet partileri "bu helikopter hükümetin izniyle mi Lübnan hava sahasını kullanıyor? Hükümet eğer bu helikopterlere izin vermişse bu helikopterlerin ne taşıdığı konusunda açıklama yapılmalıdır" diyerek, hükümetten açıklama istedi.

Bir işgal, bir kuruluş: Filistin-İsrail

İngiliz ve ABD emperyalistlerinin Ortadoğu'yu kontrol altına alma amaçlı kurdukları İsrail siyonizmi, kuruluşunun 60. yılını "görkemli" bir şekilde kutluyor. Bu kutlamanın aynı gününde ve aynı topraklarda bir başka ulus da 60 yıl öncesinin felaket gününü hem anıyor, hem de protesto ediyor.

İsrail'in kuruluşunun 60. yılı aynı zamanda Filistin'in işgal edilşinin, Filistinlilerin topraklarından zorla sürülmelerinin ve katledilmelerinin de 60. yılı olarak tarih sayfalarına geçti. Filistin ulusu bugünü felaket günü (Nakba) olarak anıyor. Filistinlilerin toprakları, kanı ve canı üzerinden kurulan Siyonist İsrail, emperyalistlerin karakol devleti, kuruluşunun 60. yılını kutlarken, Filistin ulusuna kan ve gözyaşı döktürmeye devam ediyor. Bu önemli güne tüm İsrail severler katılıyor; Bush, Blair, Kissinger, Yaşar Büyükanıt, AKP sürəkəsi ve daha niceleri. 9 Nisan ve 14 Mayıs (Nakba olayı) 1948'de İsrail, 254 Filistinliyi katletmiş, yüzlerce köyü boşaltmış, Filistin topraklarının büyük bir bölümünü işgal ederek 750 bin Filistinlinin topraklarını zorla terk etmesine ve mülteci bir yaşam sürmelerine neden olmuştu. 1948'den bugüne katliamın, zulmün, bombalamanın bir gün bile eksik olmadığı, öte yandan Filistinlilerin direnişlerinin de kesintisiz sürdüğü 60 yıl geçti. Ne İsrail'in işgalinde ve katliamlarında bir değişiklik oldu, ne de Filistinlilerin direnişlerinde.

İsrail'in saldırıları dinmiyor

"Ortadoğu'da kalıcı barış" adı altında mesajlar veren İsrail, son bir aydır saldırılarını aralıksız sürdürdü; son bir ayda 100'den fazla Filistinliyi öldürdü. Hem karadan hem de havadan düzenlediği saldırılarla hastaneleri, altyapıyı yerle bir eden İsrail,

il, Hamas'ın denetiminde olan Gazze'yi tam bir abluka altına almış, bölgeye gıda ve sağlık malzemelerinin girişini yasaklamıştı. Akaryakıt, doğalgaz, elektrik verilmiyor. Gazze'yi açık hava hapishanesine çeviren İsrail, saldırıları güvenliğini için yaptığını, Hamas'ın saldırıları devam ettiği müddetçe saldırılarını yoğunlaştıracağını açıklamıştı. İsrail yaptığı açıklamada, Filistinlilerin kendilerini soykırıma zorladığını ve gerekirse her şeyi yapabileceklerini belirtmişti. Zira kapsamlı bir Ortadoğu turu gerçekleştiren ABD Başkan Yardımcısı Dick Cheney, İsrail'in güvenliğinden hiçbir taviz vermeyeceklerini, bunun için İsrail'e hiçbir baskı uygulamayacaklarını açıklayarak vazgeçilmez müttefiki olan İsrail'in saldırılarına onay vermişti. Öte yandan Cheney, Hamas'ın İran ve Suriye'den destek alarak "barış" engellediğini söyleyerek, hedeflerindeki bu ülkelere mesaj göndermişti. Denetimdeki Abbas'a ise Hamas ve Suriye'ye mesafe koymasını, İsrail'in saldırılarının güvenliğini açısından normal karşılanması gerektiğini telkin etmişti. Hamas'ın füze saldırılarını bahane eden İsrail, Batı Seria ve Gazze'ye havadan ve karadan saldırarak onlarca Filistinlinin ölümüne neden oldu. İsrail olanlardan Hamas'ı sorumlu tutuyor. Olmert, "Ya bir şeyler yatıracak ya da İsrail tüm gücüyle onları yatıştırarak" diyerek Hamas'a tehditte bulundu. Nitekim İsrail saldırılarına ara vermemekte, ölü ve yaralı haberi, rutin haber güncelleme haline gelmiş durumda.

Golan Tepeleri üzerinden dönen pazarlık

ABD, Ortadoğu'yu yeni bir şekle büründürme hedefine Suriye ve Lübnan'ı dahil ederek kapsamını genişletiyor. Böylece Lübnan ve Suriye üzerinde aylar öncesinde yoğunlaşan hesap-

lar sonuçlandırılmak isteniyor. Zira Hamas desteklenerek işleri ne çomak sokulduğunu her fırsatta dillerinden ABD ve İsrail, bu ittifakı dağıtmanın çabası içerisinde. Filistin'deki Hamas'ı ve Lübnan'daki Hizbullah'ı yalnızlaştırmak ve sindirmek isteyen ABD ve İsrail, bu iki güce destek sunduğunu iddia ettikleri Suriye'yi tarafsızlaştırmak ve kendilerine yedeklemek istiyorlar. Böylece İran öncülüğündeki bu ittifakı çözenin ve İran'a karşı koz elde etmenin hesapları içerisinde. Bu amaç için Suriye, Türk devletinin aracılığıyla İsrail'le görüşmeye ve uzlaşmaya zorlanıyor. Bunun için İsrail'in 1967'de 6 Gün Savaşı ile işgal ettiği Golan Tepelerinin Suriye'ye iade edilebileceği konuşuluyor. Zira ABD, Suriye ve İsrail'in barış görüşmeleri yürütmelerine onay verdiğini, İsrail ve Türk devletine güvendiğini açıklamıştı. Suriye'ye Lübnan meselesini görmezden gelmeyeceği, "bölgedeki tüm sorunların arkasındaki İran'la arasına mesafe koyması gerektiği" mesajlarını vermişti. Golan Tepeleri gerek İsrail, gerekse de Suriye için stratejik bir öneme sahip olduğundan söz konusu pazarlık da bu önem derecesinde gerçekleşmektedir. 1862 kilometrekarelik bir alana sahip Golan Tepelerinin 1200 kilometrekarelik alanı 1967'de İsrail tarafından işgal edilmiş ve Yahudi yerleşkesi haline getirilmişti. Stratejik ve jeopolitik bir öneme sahip Golan; İsrail, Suriye ve Ürdün'ün su ihtiyacının büyük bir kısmını karşılamaktadır. İsrail'in yıllık su tüketiminin yüzde 15'ini karşılar durumdadır. 25 Nisan 2008'de İsrail, Suriye ile arasında anlaşmazlık konusu olan Golan Tepelerinden "Ortadoğu'da kalıcı barışın sağlanması için" çekilebileceğini bildirmişti. Ki daha sonra hem Suriye, hem de İsrail bu konuda bir gizli görüşmelerin yapıldığını ilan etmişlerdi. Sonuç olarak; ABD, Suriye, Lübnan ve Abbas'lı Filistin üzerinden kapsamlı bir hesap içerisine girmiş durumda. Bu minvalde önümüzdeki süreçte gerek Filistin'de, gerekse de Lübnan'da yeni askeri saldırıları doğrudan ya da dolaylı olarak gerçekleştirmesi güçlü bir olasılık olarak görünüyor.

Burma: Koyun can derdinde, kasap et derdinde

Asya'nın yoksul halkları, "doğal" afetlerin, insan yaşamını önemsemeyen iktidarlara kolkola yarattığı yıkımlarla sarsılıyor. Myanmar'ı (Burma) vuran ve 60 binden fazla insanın yaşamına mal olan Nargis kasırgasının ardından Çin'de gerçekleşen 7.8 şiddetindeki deprem on binlerce insanın ölümüne yol açtı.

Myanmar'ı yöneten askeri cunta, Nargis kasırgasının önceden kendisine bildirilmesine rağmen halkı uyarımayarak on binlerce insanın ölümüne imza attı. Ülkedeki otoritesinin sarsılmasından korkan ve dışı karşı güçlü bir devlet imajı sergileme pozlarına bürünen cunta, uzun süre çeşitli ülkelere gelen yardımlara kapıları açmadı. Durumun kontrolleri altında olduğunu öne süren Myanmar iktidarı, ancak kasırgadan günler sonra bu yardımların ülkeye girmesine izin verdi. Cunta yönetiminin bu tutumu yoksul halkın sınırlı da olsa yaralarını sarma imkânını ge-

ciktirirken ABD, İngiltere, Fransa, Almanya ve Hindistan ise durmadan istifade etmenin çabası içerisine girdi. "Myanmar cuntası ABD'nin ülkeye girmesine ve yardım etmesine izin vermeli" diyen ABD Başkanı George Bush, ABD'nin Asya-Pasifik filosunun da arama-kurtarma çalışmalarına yardımcı olabileceğini söyledi. Bush, konuşmasının büyük bölümünde Myanmar yönetimine yüklendi ve yönetimin anti-demokratik bir öze sahip olduğunu da ifade etti. ABD'nin Myanmar yönetimine karşı taktığı tutum daha önceleri de biliniyordu. Zira ülkede geçen yılın eylül ayında rahiplerin ülkede başlattıkları ve ölümlerin yaşandığı eylemler ABD ve AB tarafından açıkça desteklenmiş, yönetimin değişime ayak dirememesi çağrısında bulunulmuştu. Benzer şekilde İngiltere ve Hindistan da ülkede etkinlik kurmanın bir aracı olarak yaşanan felaketten kazanç çıkarmak için "yardım" maskesini

takmış durumda. Burma (Myanmar)'daki cunta üzerinde etkiye sahip olan Çin ise, Devlet Başkanı Hu Cintoa aracılığı ile cunta lideri General Than Shwe'ye gönderdiği mesajda yardıma hazır olduğunu belirterek, "Burma'nın kasırga yüzünden karşılaşılan zorlukların üstesinden geleceğine ve Devlet Barış ve Geliştirme Konseyi liderliği altında halkı için normal hayatı yeniden kuracağına" inandığını ifade etti.

ABD, İngiltere, Fransa, Almanya, Hindistan gibi güçlerin Burma'da etkinlik sağlamak için felaketle boğuşan yoksul Burma halkının ihtiyaç duyduğu yardım göndermek istemesi, buna karşılık Burma'yı yöneten cuntanın ise kendi gerici iktidarı korumak için gönderilen yardımları uzun süre kabul etmemesi kasırganın vurduğu yoksul halka ikinci bir yıkım yaşattı. Burma iktidarı ve yardım maskesinin ardına gizlenerek Burma'yı avuçları altına almanın hamlesi içine giren güçler, kasırganın aldığı on binlerce cana, evsiz kalan 3 milyon dolayında insana, yakınlarını yitiren milyonlarca kişiye değer vermediklerini de hiçbir söze gerek bırakmayacak şekilde ortaya koydular.

“Ekmeksiz yaşanmayacağını görmeliyiz”

Açlıktan takati kesilmek üzere olan Afrikalı küçük bir çocuk, birkaç yüz metre ilerideki Birleşmiş Milletler gıda çadırına gitmeye çalışıyor. Arkasında duran akbaba, açlığın pençesindeki bu ‘av’ın üstüne konmak için fırsat kolluyor. Yaşanan ve yaklaşan felaketi daha sarsıcı ne anlatabilir ki?

ABD’de ortaya çıkan ve dünya piyasalarını sarsan ekonomik krizin etkisi atlatılamamışken, bu kez yaratılan gıda krizi dünya halklarını tehdit ediyor. Milyarlarca kişinin açlığın pençesinde yaşamaya itildiği dünyamızda, enerji tekelleri, soya fasulyesi ve mısır gibi temel gıda malzemelerinden biyodizel üretmekte bir sakınca görmüyorlar. Oysa şu günlerde, enerji tekelleri tarafından piyasadan çekilen mısır ve buğdayın yarattığı gıda krizini hepimiz yakıcı bir şekilde hissediyoruz. Bu durumu göz önünde bulundurduğumuzda, önümüzdeki günlerde açlıkla boğuşan insan sayısının birkaç on milyon daha artacağını söylemek mümkün. Elbette açlıktan ölecek olanların sayısının artacağını söylemek de... Emperyalist ülkelerin, bağımlı ülkeler aleyhine geliştirdikleri tarım politikası, yaşanan gıda krizlerinin en büyük nedeni.

İthalat cenneti bir ülke

Yukarıda anlatılan sürecin yeni olmadığını ifade eden Tümköy-Sen Sekreteri Ahmet Erkan, 1988’de başlayan bir süreçte işaret ediyor. “Bu süreçte IMF politikaları sonucunda Türkiye tarımı sürekli gerileme içine girdi. Stand by anlaşmaları gereğince IMF’ye verilen taahhütlerle çiftçiye dünya piyasalarının üstünde taban fiyatı verilmemesi, desteklerin de tamamıyla azaltılması öngörüliyordu” diyen Erkan, asıl amacın ülkemizdeki tarımı çöküşe uğratmak olduğunu söyledi. Türkiye’nin gıda ürünlerinde ithalat cenneti yapılmak istendiğini vurgulayan Erkan’a göre ABD’nin elindeki mısır, buğday stoku, genetiği ile oynanmış ürünler, ülkemiz halkına tüketitirilmeye çalışılıyor. “Aslında Türkiye’de, tarımda büyük bir potansiyel var. Küresel ısınma sonucu azalan tarım alanları, su potansiyeli hayli fazla olan Türkiye’yi lider yapabilecek durumda. Onun için ülkemiz tarım üretimi, uluslararası tarım tekelleri tarafından engellenmeye ve potansiyeli düşürülmeye çalışılıyor. Bizim ülkemizde bunlar yaşanırken, öbür taraftan gelişmiş ülkeler mazottaki 35-55 sentlik girdi fiyatlarını düşürüyor. ABD ve AB ülkeleri, gübre ile hayvancılıkta yapılan aşırı sübvansiyonları kendilerine uygularken bizim gibi gelişmemiş bölgelerde de girdi fiyatlarını en yüksek miktarda tutarak dünya pazarında rekabeti zorladı. Girdi fiyatlarının bu denli yüksek olmasından dolayı Türkiye’deki ürünlerin rekabet şansı olmuyor. Bu yüzden özellikle ithalat cennetine dönüşüyor.”

IMF ve Dünya Bankası’nın tarım politikalarının uygulandığı ülkemizde son 8-9 yıla dikkat çeken Erkan, tarım yasalarının sürekli olarak uluslararası tekeller lehine, ülkemiz üreticisinin ise aleyhine geliştiğinin altını çiziyor. “Geçen yıl CARGIL hakkında Meclis’ten yasa çıktı. Bu yasa çıktıktan sonra ne köylünün haberi vardı, ne de Türkiye’deki basının. Aslında bu çok önemliydi. CARGIL hakkında çıkan yasa, tarım alanlarının kullanımı ile ilgili bir yasaydı. Bu sadece CARGIL’e bir aftı. Yani CARGIL’ı kurtarabilmek için yasa çıktı. Bu denli önemli olan bir yasadaki tarımla uğraşan insanların haberi olmadı. Yani tarımla uğraşan insanlar, uygulanan tarım politikalarını bilmiyor. Haberleri dahi olmuyor. Tarım politikaları uzaktan kumandalı, üretici köylüye dayatılıyor.”

Köylü terk edilmiş durumda

Erkan, iyi bir ürün planlaması ve bu planın ülke geneline yayılması durumunda ülkemizde yokluk olmasının mümkün olmayacağına inanıyor. Yaşanan gıda krizinin sorumlusu olarak sadece mevcut hükümeti değil, birbirlerinin devamı olan hükümetleri gösteriyor. “Sonuçta bizim için hiç bir şey değişmedi” diyor ve ekliyor: “AKP gelmiş, MHP gelmiş, CHP gelmiş hiç fark eden bir şey yok. IMF’nin tarım politikalarını uyguluyorlar sonuçta. Ama su yüzüne çıkan bir şey var ki; çok pervasız ve acımasız bir şekilde üretici köylüye saldırıyorlar. Artık köylü tarlasına gübre atamıyor, kaliteli tohum kullanamıyor, ilaç atamıyor ve dahası karnını doyuramayacak durumda. Yani gerçekten köylü terk edilmiş durumda. Her sorunu bizler yaşıyoruz, hayvancılık konusu da öyle. Dünyada gıda fiyatları artıyor, ama biz sü-tümümüzü satacak yer bulamıyoruz. Bize diyorlar ki ‘kaliteli üretim yapın. Kaliteli üretim yapmadığınız için dünyayla rekabet edemiyorsunuz’. Pekala, ama yoksullukla cebelleşen, karnını zar zor doyuran çiftçi, üretici, köylü nasıl dünyayla rekabet edecek ki? Ülke olarak ulusal tarım politikalarını olacak, üretici

köylüyü destekleyeceksiniz ki; kullanılan teknoloji gelişsin, üretici, dünya çapında rekabet edecek güce erişebilsin. Mesela hayvancılıktaki destekleri alabilmeniz için 100 hayvanınız olması lazım. Ama yoksul köylüde nerde o kadar hayvan! Yine tarımsal üretime verilen destekleri almanız için de 5000 dekarlık üretim alanınız olması gerekiyor. Gerekliyse da, ufak köylünün elinde nerede bu kadar toprak! Bu kime hizmet edecek; kartelleşmiş büyük tarım şirketlerine. Bu arada, destek alamayan ufak köylü kaybolup gidecek. Asıl amaç Türkiye’deki çiftçinin geleceğini ipotek altına almak. Şu anda çiftçinin on milyar YTL borcu var. Borcunu bu yıl ödeyemez. Ödeyemeyince ne olacak?”

Çiftçi son yıllarını yaşıyor

Bilinçli olarak bu topraklardaki küçük ve orta ölçekli köylünün yok edilmeye çalışıldığını söyleyen Erkan, geçen yıl dekar başına 5 bin lira kuraklık parası ödendiğini, bunun çiftçiye sus payı olarak verildiğini kaydediyor ve çarpıcı bir tespitte bulunuyor: “Genel olarak düşündüğümüz zaman, çiftçinin son yılları diyebiliriz”. Çünkü Erkan’a göre çiftçi nüfusu azaltılmaya çalışılıyor

Ahmet ERKAN

ve bunun yeni bir göç dalgasına neden olacağını kaydediyor. Üretimden kopacak olan bu kesimin nasıl istihdam edileceğinin meçhul olduğunu belirtten Erkan, “Köyde kalırsa, açlıkla karşı karşıya kalacaklar. Yani üretimden kopan bu köylüye diyor ki ‘köyde kalmayacaksın, biz ancak böyle çiftçi nüfusunu azaltabiliriz’. Gerçekten son dönemlerde bu politikaları tuttu. Çiftçi aç, sefalet içinde, perişan bir halde. Avrupa, genetiğiyle oynanmış mısır tohumlarını yasakladı. Ama Türkiye’de bu tohumların üreticilerine teşvik primleri veriliyor! Bu tohumlar toprağa atıldığı an, ortalama 30 yıl toprağın genetiğini bozuyor. Genetiği değiştirilmiş ürünlerin toprakta tamamen hormonal genetiği bozuluyor, bunun yasaklanması gerekiyor. Ama yasaklanamıyor. Çünkü IMF, DB, AB ve diğer uluslararası güçler buna izin vermiyorlar. Pekî bu politikaların arkasında ne var? Bu politikaların iki boyutu var: Birincisi; Türkiye pazar haline getiriliyor. İhtiyaç fazlası ürünlerini Türkiye’ye satıyorlar. İkinci boyutu da; Türkiye’nin tarım potansiyelini bitirmek. Çünkü tarım potansiyeli biten Türkiye, dışarıya muhtaç olacak ve onların ürettiği bozuk ürünleri tüketen bir Pazar haline gelecek.”

Üvey evlat: Köylü, çiftçi

1983 yılından beri çiftçi ve köylüyü üvey evlat gibi gösteren bir politikanın izlendiğini söyleyen Tümköy-Sen Sekreteri Ahmet Erkan, köylünün, ülkenin sırtındaki bir yük gibi algılandığını ve budana budana kuşa döndürüldüğünü, şimdi ise budana-

cak yerlerinin kalmadığını belirtiyor. “Ama bizi budarken, ülke, aslında kendisini buduyor. Herkes, birden bire paniğe kapıldı: Aç mı kaldık, susuz mu kaldık diye. Bu ülkenin çiftçisi bu kadar aptal değil. Biz çok şey düşünüyoruz. Biz tarımla köylülüğü bir arada götürüyoruz. Bize imkanlar verilsin, elimizde ekonomik gücümüz olsun, çok şey yaparız, çok şeyi değiştiririz. Hayvancılığı, tarımı, çiftçiliği, hepsini bir arada yürüteceğiz” diyor Erkan.

İşçi ile köylü mücadelelerini birleştirmeli

Tarımda yaşanan sorunların çözümü için hükümetten bir adım atılmayacağına inanan Erkan, çiftçinin şapkasını önüne koyarak düşünmesi gerektiğini söyleyerek, tarihsel bir gerçekliğe açıklık getiriyor: “Çiftçi yıllardır Osmanlı tebaası gibi hareket etti. Cumhuriyet döneminde de aynı durum yaşıyor. Kim taban fiyatına daha fazla verirse, oyunu ona kullandı. Türkiye’de hiçbir zaman tabandan örgütlenme olmadı tarım alanlarında. Bunun ilk adımı 2000’li yılların başında Trakya’da kurulan Tüm Köy-Sen ile atıldı. Fakat bilindiği gibi bundan birileri rahatsız oldu ve ‘böyle bir sendika kuramazsınız, çünkü çiftçiler iş kolu oluşturmuyor’ dediler. Davalar açıldı. Yargıtay, iş kolu oluşturmadığı için köylülerin sendika kurmayacağına karar verdi. Mahkeme karar vermeden, süreç devam ederken, İçişleri Bakanlığı kendi inisiyatifini kullanarak ‘sendika kuramazsınız’ diye bir genelge yayınladı. Emniyet müdürlüklerinde sendikalara baskılar yapıldı. Oysaki mahkeme kararının beklenmesi gerekiyordu. Bunun üzerine biz de ikinci bir sendikayı kurduk. Tüm Köy-Sen’in devamı olarak. Niye böyle bir sendikaya ihtiyaç oldu? Çünkü, çiftçinin artık örgütlü bir güç olup kendi haklarını savunması gerekiyordu. Ülke sorunlarına duyarlı hale gelmesi gerekiyordu. Ziraat odalarının olduğunu söylediler. Ziraat odaları bizi temsil ediyor. Çiftçi şu anda çaresiz, sahipsiz bir durumda. Onun için kendi çıkarları doğrultusunda bir araya gelip, kendi üretim yandaşlarıyla birlikte ve sendika çatısı altında, aktif bir sendika çatısı altında, örgütlenmesi gerekiyor. Ve ülke bu süreçten geçerken köylülerin de aktif bir siyaset içine girmesi gerekiyor. Çünkü Türkiye’de köylü çok sessiz kaldı. Uzun yıllar işçiler tarafından verilen belirli ölçülerdeki mücadeleye köylü destek vermedi. Aslında çkar olarak aynı yerde duruyoruz. Bir fabrikada bir grev yapıyorsa, köylünün de gitmesi gerekiyor. Türkiye’de nüfusun yarısı köylüdür ya da çalışan işçi sınıfının kökeni de köyden gelmedir. Yıllardır köylünün oyunu alıyorlar. Ama köylüyü bu hale getiren de bu insanlar.”

“Ekmeksiz yaşamaz”

Türkiye’nin hiçbir zaman kendine özgü bir tarım politikası olmadığını altını çizen Erkan, ülkenin kendi tarım politikaları olması gerektiği düşüncesinde. Şimdiye kadar dışardan dayatmalarla işin yürüdüğünü söyleyen Erkan, ardı ardına yanıtlanmayı bekleyen sorular soruyor: “Bundan sonra ne yapacaklar? Son 20 yıldır tarım politikaları çiftçiyi üvey evlat gibi suistimal ediyor. Çiftçinin AKP hükümetinden büyük beklentileri var. Çünkü söylemleri o yöneydi. Acil eylem planı içinde çiftçiyi kalkındıracaklarını söylediler. 2004 yılında çiftçinin cebini parayla dolduracaklarını söylediler. 2004 yılına geldiğimizde cebimizde para biraz daha azaldı, soframızda zeytinin, peynirin bir dilimi daha gitti. Tanıma yönelik geniş reformlar düşündüklerini söylediler. Her reform çıkardıklarında soframızdan biraz daha bir şeyler çaldılar. Doğrudan gelir desteğini 16 YTL’den 7 YTL’ye düşürdüler. Çiftçiye açıklamaları gerekiyor. Güneydoğu’da, Doğu Anadolu Bölgesi’nde, Akdeniz’in bir kısmında biçerler ekine girmek üzereler. Ve hala taban fiyatları açıklanmadı. Çiftçi neye göre üretimini yapacak? Tarlasını sürececek mi, sürmeyecek mi? Hangi üründen ne kazanacak? Üretici bunu halen bilmiyor!”

Tüm Köy-Sen Sekreteri Ahmet Erkan, çevre kirliliğinin de tarımsal üretimi olumsuz etkilediği görüşünde. Kirlenen bir dünyanın en çok tarım alanlarını tehdit ettiğini ve bunun bedelini köylülerin ödediğini dile getiriyor ve önemli bir mesaj veriyor: “Emperyalizm, kapitalizm kendi çıkarları için dünyayı aşırı derecede kirliliyor ve bu kirlenmenin sonucunda bizim topraklarımız da yok olma gibi bir durumla karşı karşıya geliyor. Çiftçinin ve diğer kesimlerin buna sahip çıkması gerekir. Silahsız ve mazetsüz yaşıyor, ama ekmeksiz yaşamaz.”

Çayda fırtına kopacak

Üreticilerin 1 YTL’lik fiyat beklediği yaş çay alım fiyatı 85 YKr olarak açıklandı.

Tarım ve Köyişleri Bakanı Mehdi Eker, 2008 yılı yaş çay alım fiyatını 10 Mayıs günü Rize’de düzenlediği basın toplantısı ile açıkladı. Buna göre 200 binden fazla üreticiyi ilgilendiren yaş çay alım fiyatı kilogram başına 73.7 YKr taban fiyat, 11.3 YKr de destekleme piri-mi olmak üzere toplam 85 YKr olarak belirlendi. Rize’de olmasına karşın, fiyatın düşüş olduğunu ve üreticiden tepki alacağını bilen Başbakan Tayyip Erdoğan, yaş çay taban fiyatını açıklamaya cesaret edemedi. Çünkü hatırlanacağı üzere Erdoğan, 2002 yılı seçimleri sürecinde Rize’de yaptığı konuşmada yaş çay taban fiyatlarının 75 YKr olması gerektiğini söylemişti. Erdoğan, o günkü vaadini yerine getirmiş olsaydı, bugün çayın fiyatı sadece enflasyon oranında bir artışla bile 1.75 YTL civarında olacaktı!

Taban fiyatı yüzde 16 arttı mı?

Tarım Bakanı Eker yaş çay taban fiyatını açıklarken utanmazca bir iki yüzlülükle taban fiyatın önceki yıla oranla yüzde 16 arttığını söyledi. Geçtiğimiz yıl 73 YKr olan taban fiyatı bu yıl 85 YKr oldu. Görünürde Eker’in söylediği gibi bir artış var. Ancak son bir yıl içerisinde çay üretimi için zaruri olan gübreye yüzde 100’e varan zam gelirken, sulama giderleri de büyük oranda arttı. Başka bir deyişle bir ton gübrenin fiyatı 875 YTL iken, bir ton çayın fiyatı 850 YTL!

Üreticilerden Bakan Eker’e

siyah çelenkli protesto

Tarım Bakanı Mehdi Eker’in yaş çay taban fiyatını açıkladığı dakikalarda Çay İşletmeleri Genel Müdürlüğü binasına gelen çay üreticileri içeri alınmadı. Yanlarında getirdikleri yaş çayı yere döken üreticiler, Genel Müdürlük binasının kapısına siyah çelenk bırakarak açıklanan fiyatı protesto ettiler. Bakan Eker, eylem nedeniyle binadan bir süre ayrılmadı.

“Çiftçinin durumu vahim”

GAP bölgesinde yaşanan kuraklık sonucu, tarımda yaşanan büyük düşüş, köylülüğün iflasıyla birlikte büyük göç dalgalarını beraberinde getiriyor. Mardin, Batman, Şanlıurfa, Adıyaman ve Şırnak gibi illerde son 20 yılın en yüksek kuraklığı yaşanıyor. Bölgede önceki yıllardan kalan borçlarını ödeyemeyen köylüler hükümetten bölgeyi afet alan ilan etmesini istiyor. Artan mazot ve gübre fiyatlarını karşılayabilmek için borçlanan köylüler kuraklıkla birlikte borçlarını ödeyemeyecek duruma geldiği için tarlalarını ve hayvanlarını satarak göç etmek zorunda kalıyor. Yoğun göç veren bölgelerden biri olan GAP bölgesinde, son dönemde yaşanan kuraklıkla birlikte göç oranı daha da arttı. Yüzde 70-80 oranında kurutarı yapılan bölgede sıklıkla üretilen buğday, mercimek ve arpada yüzde 70’e varan ürün kaybı bekleniyor.

TOBB Tarım Sektörü Meclisi Başkan Yardımcısı ve Şanlıurfa Ticaret Borsası Başkanı Abdülkadir Binici, kuraklık sorununa ilişkin yaptığı açıklamada Şanlıurfa’da kurutarı yapılan arazilerde yüzde 70’inin zarar gördüğünü belirtti. Buğday ekilen 2.5 milyon dekar arazinin tamamına yakınında kuraklık olduğunu ve hasat yapılamayacağını belirten Binici, 2 milyon dekar arpa ekili arazinin de kuraklık nedeniyle biçerdöver giremez hale geldiğini ifade etti. Binici, mercimekte ise yüzde 80 oranında verimlilik düşüşü yaşandığını, sulu tarım yapılan bazı bölgeler haricinde 500 bin dekarlık ekili alandan ürün alınamayacağını dile getirdi.

Tarım üretiminde %30-50 arasında bir ürün kaybı yaşanırken önümüzdeki aylarda bu oranın fazlasıyla artacağı tahmin ediliyor. Geçen yıl dönüm başına 600 kilogram buğday alınan bölgede, bu yıl dönüm başına alınan ürün 200 kilograma düştü. Tarımda yaşanan sıkıntılar bölgedeki hayvancılığı da büyük oranda etkilemiş durumda.

Adıyaman Ticaret Borsası Başkanı Mahmut Fırat da GAP bölgesinde kuraklığın tahripkleri ile ilgili bir açıklama yaparak, Adıyaman ve çevresinde kurutarı yapılan arazilerde ürün alınabilecek alanların neredeyse yok durumda olduğunu belirtti. Fırat “Bir çiftçinin 500 dönümlük alanda ekim yapması için 20-22 bin YTL harcama yapması gerekiyor. Şimdi bu maliyetler olduğu gibi kalacak. Durum çok vahim” dedi.

Bölgede yaşanan sıkıntılar karşısında hükümetten çözüm bekleyen köylüler bölgenin afet bölgesi ilan edilerek, yıllardır yapımı süren GAP projesinin bitirilmesini, banka borçlarının ertelenmesini, dönüm başı 25 kilo tohum desteği verilmesini ve mazot-gübre desteği yapılmasını istiyor.

“Dünyayı parçalayarak içinden mutluluğu çıkarmak kolay mı?”

*Sokakta rüzgar esiyor
yıkımın başlangıcıdır bu
ellerinin yıkıldığı gün de esiyordu rüzgar
sevgili yıldızlar!
kağıttan yapılmış sevgili yıldızlar!
esmeye başlayınca yalan gökyüzünde
nasıl sığınabiliriz
yenik peygamberlerin surelerine?
o zaman
binlerce yıldır ölüymüşüz gibi karşılaşıp
ve
güneş yargılayacak gövdelerimizin çürümesini*

İran edebiyatı; Hafız, Mevlânâ, Ömer Hayyam, Sadî'lerle anılan 2 bin 500 yıllık köklü bir geçmişe sahip. Bu köklü ve zengin topraklarda var olan ve kendi yaşamını var eden bir şair Furuğ Ferruhzad... 20. yüzyıla damgasını vuran Furuğ, çağdaş İran şiirinin en önemli temsilcilerindendir. 16 yaşında ailesi tarafından zorla evlendirilen Furuğ, topraklarının, toplumunun tabularının sertliğine karşın ve çocuğunu kaybetme pahasına şiir tutkusunun peşinden gider.

Özgür olmak adına ülkesinden ayrılmak zorunda kalan Furuğ, gidişini şöyle ifade eder: “Ben bir ‘kadin’, yani ‘bir insan’ olmak istiyordum. Benim de nefes almaya, bağırma hakkım olduğunu söylemek istiyordum. Başkaları feryatlarını dudaklarımda, nefesimi göğsümde boğup susturmaya çalışıyorlardı. Onlar en keskin silahları seçmişlerdi. Ben daha fazla gülemiyordum. Bu ne gülüşlerimin, ne de gücümün tükenmesindendi. Ben yeni bir enerji ve gücü yine de

‘gülme’ için harcadığımdan, birden bu çevreden bir süre uzak durmaya karar verdim.” Furuğ, ülkesinin tüm sertliğine ve kendisine karşı alınan tüm cephelere karşın kadınlığı, özgürlük tutkusunu ve acılarıyla şiirini silah yapan ve direnen bir şair... Eleştirilere ve dışlanmalara maruz kalan, tüm bunlara karşın sanatın birçok alanında üretimde bulunan Furuğ, özünde şiirle бүтүнleşirken aynı zamanda yönetmenlik, oyunculuk, ressamlık gibi sanatın birçok alanıyla da ilgilenmiştir. 1962 yılında yaptığı belgeselle İtalya Belgesel Filmler Festivali’nde birincilik ve 1963 yılında cüzzamlıları anlattığı “Kara Ev” filmiyle Almanya Oberhausen Film Festivali’nde en iyi film ödülü almıştır. Furuğ’un ölümünden sonra çıkartılan Mevsimin Başlangıcına(1972) adlı kitabı ile birlikte Tutsak (1952), Duvar (1957), İsyân (1959), Yeniden Doğuş (1964) isimli beş kitabı yayımlanmıştır.

Söylemlerinde sanatsız yapamayacağını vurgulayan şair, aynı zamanda bir yazısında sanatın yaşamdan tecrit edilerek yapılamayacağını vurguluyor ve “sanat yapmak için yaşamın içinde olmak gerek” diyor. Furuğ dayatılan sıradan bir yaşama karşın, üreten, yaşamın içinde yer alan bir kadın olmayı seçmiştir. Bunu kendi kelimeleri ile şöyle ifade eder: “Ya gelip geçici ve sıradan şeylerle mutlu olacaksın, çocuk sahibi olmak gibi, veya uzun soluklu şeylerle ve ‘makul’ kabul edilmeyecek şeylerle: Şiir, sinema, kısaca sanat gibi...”

32 yaşında hayatını kaybeden şair, hayattaki en büyük korkusunu da şöyle ifade eder: “Kor-

kuyorum, erken ölümden korkuyorum ve işlerimin yarım kalmasından. Başka çarem yok şimdi-lik, ne yapabilirim? Dünyayı parçalayarak içinden mutluluğu çıkarmak kolay mı? İşte böyle...”

Ülkemiz Furuğ’u ilk olarak Onat Kutlar ve Celal Hosrovşahi’nin çevirileri ile tanıdı. Şiirde çevirinin önemi herkesçe bilinen ve altı çizilen bir şeydir. Onlar Furuğ’un çevirilerinde şiirlerindeki ruhu çok iyi yakalamışlardır. Furuğ’u derinlemesine özümsemiş olan Kutlar ve Hosrovşahi’nin uzun gecelerde, derin sohbetler ve şiir dinletileri ile geçen söyleşilerinin ardından çeviriler ortaya çıkmış.

Furuğ’un şiirlerinde -Farsçasını okuyabilsek nasıl düşündük bilemiyoruz ama- Kutlar ve Hosrovşahi’nin çevirilerinden okuduğumuzda derin bir hüznü hissediliyor. Furuğ, yaşadığı acılara getirdiği kendisine özgü tanımlamalar ile, derinlemesine bir anlatım biçimi yakalamıştır. Diğer taraftan tüm bu melankolik havaya karşın aynı zamanda bir direnme duygusu, mücadele hissi de uyandırır onun şiirleri. Yani Furuğ şiirlerinde; hüznün, kendi içinde bir mücadele, direnme ve isyan fazlası ile vardır: “Işığa doğru pencere, güneşe doğru pencere, istenilen ve güzel olan bir şeye doğru pencere. Eğer bir pencere var olmasaydı acaba biz etrafımızda oluşan bu baskıcı karanlığa tahammül edebilir miydik?”

Topraklarının tüm tabularına inat, onun şiirlerinde tabuları yıkarasına bir kadın isyanı vardır. Yaşama ait olan şeyleri yadırgamayan Furuğ, tabuları yıkarasına sevgiden, aşktan, sevişmekten bahseder.

*sevgili, ey biricik sevgili
ne de çok kara bulut var
güneşin konukluğunu bekleyen.*

*ben üşüyorum
ve sedef küpelerden nefret ediyorum
ben üşüyorum ve biliyorum
yabanıl bir gelinciğin tüm kızıl evhamlarından
birkaç damla kandan başka
hiçbir şey arda kalmayacak.
çizgileri bırakacağım
sayı saymasını da bırakacağım
ve sınırlı geometrik biçimler arasından
enginini duymasal düzlemlerine sığınacağım
ben çıplığım, çıplığım, çıplak
sevgi sözcükleri arasındaki duraksamalar gibi
çıplak
ve aşktandır tüm yaralarım benim
aşktan, aşktan, aşktan.
ben bu başıboş adayı
okyanusun devriminden geçirmişim
ve dağ patlamasından.
ve paramparça olmak o birleşik varlığın giziydi
en değerli zerrisinden güneş doğdu.
...*

*ve bu dünya yılan yuvasına benziyor
ve bu dünya
öyle insanların ayak sesleriyle doludur ki
seni öpüyorken
kafalarında seni asacakları urganı örüyorlar.*

Denizli halkı “Halk Kültürünü Kuşanalım” etkinliğinde buluştu

Denizli Demokratik Haklar Derneği, 3 Mayıs Cumartesi günü “Emperyalizme, faşizme, feodalizme ve her türden gericiliğe karşı halk kültürünü kuşanalım” şiarı ile bir etkinlik gerçekleştirdi. Etkinlikte Cevdet Bağca ve Grup Munzur sahne aldı.

Etkinlik, Denizli Demokratik Haklar Derneği adına yapılan konuşmayla başladı. Yapılan konuşmada ülkemizde özelleştirme politikalarına, SSGSS uygulamalarına, emperyalist işgalere, Kürt ulusal sorununa değinildi. Konuşmanın sonunda emperyalizmin her türlü dayatmasına, açık-gizli işgaline karşı çıkarak ülkemizin bağımsızlığını gerçek bir savunuya dönüştürmenin ve demokratik bir zeminde halka dayalı bir bilinç ve tavır geliştirmenin asli görevlerimiz arasında olduğu belirtildi.

Konuşmanın ardından Demokratik Haklar Platformu (DHP’nun güncel konulardan derlediği sinevizyon gösterimi sunuldu. Daha sonra Cevdet Bağca ezgileriyle renk kattı etkinliğe. Etkinlikte ayrıca Yılmaz Güney Kültür ve Sanat Festivali’nde “Onur Ödülü” alan Uğur Kaymaz’ın katledilişini anlatan “13 Kurşun” adlı kısa film gösterildi. Yaklaşık 700 kişinin katıldığı gece, Grup Munzur’un marşları ve türküleriyle son buldu.

“Yarin yanağından gayrı herşeyi paylaşmak için”

Spartaküs’ten bize kalan miras uğrunadır ki, bir kez daha başlar ezene karşı mücadeleye. Köle Spartaküs’ün köle sahiplerine karşı verdiği mücadeledir, Demirci Kavalanın zalim Dehaklara karşı verdiği mücadeledir bizim mücadelemiz. Ezen-ezilen çelişki ile başlar mücadelenin tarihi... Spartaküs ile, Kawa ile, Şeyh Bedrettin ile...

Şeyh Bedrettin’in Osmanlı devletine karşı verdiği hak mücadelesini anlatan ve “yarin yanağından gayrı her şeyin paylaşıldığı” bir toplumu hedefleyen Bedrettin’in düşünceleri çerçevesinde kendisine yoldaş olmuş, kardeş olmuş müritleri ile birlikte girdiği mücadeleyi anlatan BEN DE HALİMCE BEDRETTİNEM kendisine devrimci, ilerici diyen herkesin okuması gereken bir yapıt.

Bu coğrafyada yaşayan en büyük bilginlerden biri olan Şeyh Bedrettin’in düşüncelerini, hayatını ve yoldaşları ile nasıl bir ilişki içerisinde olduğunu öğrenmek, bu coğrafyada yaşanmış büyük bir deneyim, büyük bir tecrübe olan bir halk hareketinin nasıl geliştiğini görmek önümüzü açacaktır. Bu yüzden de Alman tarihçi Ernst Werner’in şu sözleri akıllara yazılmalıdır: “Eğer Şeyh Bedrettin kazanmış olsaydı, Balkan halkları, aynı zamanda Türk halkı, daha sonraki yıllarda çekmiş olduklarını çekmemiş olacaktı. Türkiye halkının tarihi yeniden yazılmalıdır. Bu, Türkiye Marksistlerinin bir görevi olarak durmaktadır.”

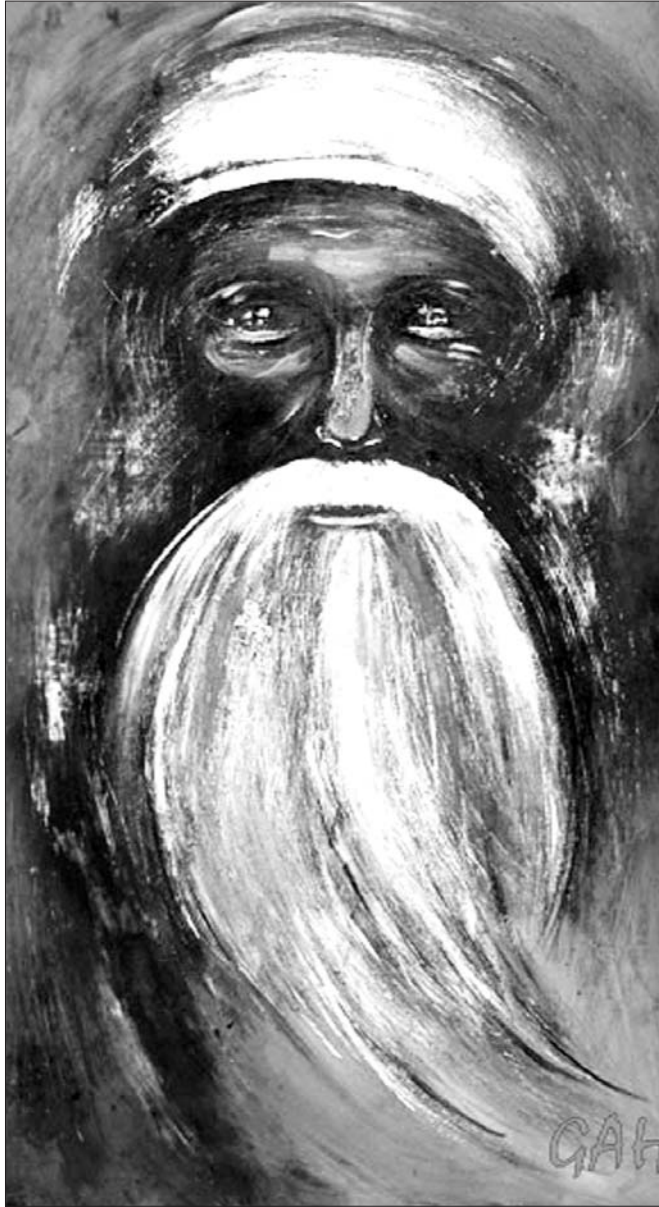
Şeyh Bedrettin’in yaşamından kesitler sunarak başlayan roman, Bedrettin’in daha şeyh olmadan önceki durumunu ve bu mertebeye nasıl ulaştığını, yani, Edirne’de başlayan eğitim döneminden, Bursa’ya, Konya’ya ve oradan da dönemin bilim merkezi olan Mısır’ın başkenti Kahire’ye uzanan yaşamını anlatarak başlıyor. Kendisini her defasında daha da geliştirerek, insanların daha iyi, yaşanası bir dünyayı yaratmaları için hukuk alanında yoğunlaşır. Ve her yerde hukuk alanında kendinden söz ettiren bir bilgin olduğu zaman, yazdığı tüm kitapları Nil nehrine atarak dostu olan Şeyh Hüseyin Ahlati’nin müridi olur ve neredeyse o zamana kadar bildiği her şeyi unutarak kendisini yeniden şekillendirir. Şeyh Ahlati’nin müridi iken şeyhinin isteği ile Tebriz’e gider, burada Timur ile karşılaşır ve düşünceleriyle Timur’u etkiler. Ama Timur’un kendisini Semerkant’a götürmek istemesi üzerine tekrar Kahire’ye döner. Şeyh Ahlati, ölümünden önce Bedrettin’i halifesi seçse de, Bedrettin burada kalmaz ve doğduğu topraklara gider. Edirne’ye ulaşana kadar birçok yer dolaşan Bedrettin, buralarda kendisine birçok mürit bulur ve gelecekteki büyük idealini gerçekleştirmek için kendisine yoldaş olacak kişilerdir bunlar. Börklüce Mustafa ve Kemal Torlak’tır bunların önde gelenleri.

Ve Bedrettin Edirne’ye ulaştığında, Osmanlı devletinde, kardeşler arasında iktidar mücadelesi vardır. Musa Çelebi’nin kendisine kazaskerliği önermesinden sonra bir süre düşünmüş ve herkesin eşit olacağı bir dünya özlemini yaşama geçirebilmek için kendisine önerilen bu görevi kabul etmiştir Bedrettin. Musa Çelebi’nin kardeşi Mehmet Çelebi kardeşinde yenik düşmesiyle ailesi ile birlikte İznik’e sürgün edilir.

Burada yine kendisini varlık koşulu saydığı düşünceler uğruna seferber eder ve bir gün, başta Börklüce Mustafa ve Kemal Torlak olmak üzere tüm yoldaşlarını toplar. Artık zamanı gelmiştir hakikat için mücadeleye atmenin. Ve ‘hakikat savaşçıları’ başlamalıdır artık zalime, beylere, sultana, padişaha karşı savaşa.

Börklüce Mustafa (Dede Sultan), Aydın ve Karaburun’da başlatacaktır hakikat için mücadeleyi ve yakar yoldaşlarıyla hakikatın ilk ateşini. Kemal Torlak ise Manisa’da başlar beylere, paşalara karşı mücadeleye.

Dede Sultan, cesaretiyle, bilgisiyle, adaletiyle, Kemal Torlak da, cesaretiyle, saflığıyla, inancıyla başlarlar hakikati savunmaya. Osmanlı duyar başına gelen ‘belayı’ ve yok etmek için sürer at-

larını hakikat için mücadele eden ‘baldırı çıplakları’ üstüne. Ama bu ilk saldırıdan galip gelir Şeyh Bedrettin’in yoldaşları, kardeşleri.

Bedrettin duyar da durur mu yerinde. O da hakikat ateşini daha da harlamak için düşer yollara. Sürgünde olduğu İznik’ten çıkar dört nal giden atların üstünde İsfendiyar’a. Oradan geçer Eflâk’a. Artık Deliorman’dadır Bedrettin ve kardeşleri. Manisa’da, Karaburun’da yanan hakikat ateşi bu kez de Deliorman’da yakılır.

Bu sırada Mehmet Çelebi tek yaşayan ‘kardeşi’nin üzerine gider saltanatını kesinleştirmek için, ama görür ki ‘din sapkını’ Bedrettin tehlikeli olmaya başlamıştır, çevirir yönünü Börklüce Mustafa ile Kemal Torlak’ın üzerine. Önce Dede Sultan yenilir Osmanlı ordusuna. 10 bin kişi başlanmışlar hakikat için savaşa ve bir bakmışlar ki kalmışlar 2 bin kişi.

Dede Sultan ve önde gelen yoldaşları yakalanırlar. Börklüce’yi çarşıya gererler ve gözlerinin önünde vururlar yoldaşlarının kafalarını. “İriş Dede Sultan”. Ve develerin üstünde şehrin içinde gezdirerek öldürürler Mustafa’yı. Kemal Torlak’ı ise asarlar Manisa kalesinde.

Ve Bedrettin. Onu ise bir ihanet alır götürür Deliorman’dan Serez’e, bir çuvalın içerisinde atların üstünde. Çıkarırlar padişahın ‘huzuruna’ Bedrettin’i. Ulema yargılayacakmış onu, ama tam tersi olur ve Bedrettin yargılar yargılananları. Kendisinin af dilemesini bekleyenlere okur hükmünü:

Madem ki bu kerre mağlubuz
netsek, neylesek zaid

gayrı uzatman sözü
madem ki fetva bize aid
verin ki basak bağrına mührümüzü

Ve zulmün fermanını ellerinde bulunduranlar içine düştükleri acı ile derler; “Yeryüzü sultanına başkaldırmış birinin katli vacip midir? Vaciptir.”

Serez’de kurulmuştur idam sehpa. Cellatlar, onu iyice aşağılamak için, üstünde ne var ne yok çıkartıp, çınlıplak ederler ve Bedrettin’i Serez’de, bakırcılar çarşısında asarlar. Bedrettin’in karındaşlarına söylediği; “Beni kara toprakta değil, hakikati anlamış insanların yüreklerinde arayın” sözleri kalanlara nasihatı olur.

Şeyh Bedrettin’in yaşam öyküsünü ve düşünceleri ile şekillenen mücadele hayatını böyle özetliyor roman. Bedrettin’in yaşam öyküsünü anlatan bu kitaptan çıkarılması gereken birçok ders vardır. Onun ve yoldaşlarının mücadelesi, bu topraklarda yaşanmış büyük bir pratiktir. Ve bugün Osmanlı’nın devamı olan Türk devletinin de aynı şekilde ülkemiz halklarına reva gördüğü bu hayattan, halklarının mutlu bir dünyada yaşamasını hedefleyenlerin, bu kitaptan çıkaracakları dersler yollarını açacaktır.

Bilim ile donanmışlar, bu inandıkları bilime gidecek yol için verdiği mücadelede yoldaşlarına olan güveni görmek mümkün. Çünkü Bedrettin yoldaşlarına güvenmiş ve onları oraya mücadeleye gönderirken hiçbir güven sorunu yaşamamıştır. Osmanlı’nın büyük bir ordu ile yoldaşlarının üzerine yürüyeceğini bilmesine rağmen yoldaşlarının yanına gitmemesi, hakikat ateşini yakmak için başka bir yere gitmesi, bunun göstergesidir. Ayrıca Bedrettin’in gerçek doğruya ulaşmak için hukuk konusunda uzman bir noktada iken kitaplarını Nil nehrine atması ve kendisini tekrardan yaratması, bugün bizim için de çok önemli bir yerde duruyor. Çünkü insanın kendisini yenilemesi çok kolay olmayan bir olaydır.

Yağmur çiseliyor,
korkarak
yavaş sesle
bir ihanet konuşması gibi.
Yağmur çiseliyor,
beyaz ve çıplak mürted ayaklarının
ıslak ve karanlık toprağın üstünde koşması gibi.
Yağmur çiseliyor,
Serez’in esnaf çarşısında,
bir bakırcı dükkânının karşısında
Bedreddinim bir ağaca asılı.
Yağmur çiseliyor.
Gecenin geç ve yıldızsız bir saatidir.
Ve yağmurda ıslanan
yapraksız bir dalda sallanan şeyhimin
çınlıplak etidir.

Yağmur çiseliyor.
Serez çarşısı dilsiz,
Serez çarşısı kör.
Havada konuşmamanın, görmemenin kahrolası hüznü
Ve Serez çarşısı kapatmış elleriyle yüzünü.
Yağmur çiseliyor.

Şeyh Bedrettin Destanı’ndan..... (Nazım Hikmet)

YÜZ FİKİR

Muzaffer Oruçoğlu

Yazarımızın yazısı elimize ulaşmadığından yayımlayamıyoruz

Dünyanın en yoksul ülkelerinden biri olan Nepal’de, halkın Nepal Komünist Partisi (Maoist) önderliğinde sürdürdüğü iktidar mücadelesi başta ezilen halklar olmak üzere bütün dünyanın dikkatlerini üzerinde toplamış durumda. Daha dün e kadar adı bilinmeyen Nepal, bugün dünya basınında geniş bir şekilde işleniyor. Emperyalizmin “baldın çıplaklar” dediği Nepal’in yoksul halkı, kendi ikti-

darını kurmak için emin adımlarla ilerliyor. Gerici devlete karşı 12 yıldır Halk Savaşı yürüten NKP(M), seçimlerden büyük bir başarı ile çıktı. Meclisteki 220 sandalyeyi kazanan ve kraliyeti kaldırıp cumhuriyeti ilan etmeye hazırlanan NKP(M)’nin önder kadrolarından Baburam Bhattarai ile yapılan bir röportajı sizlerle paylaşıyoruz.

“Halk bütünlüklü bir değişim istiyor ve bu olacak”

Partiniz, seçimlerden büyük bir başarı ile çıkmak üzere. Seçimlerin ardından nasıl bir politik yönelim içerisine gireceksiniz?

Nihayet geçtiğimiz hafta gerçekleşen Kurcu Meclis seçimleri için uzun süre çaba sarf ettik. Krala karşı 7 politik parti ile gerçekleştirdiğimiz ittifak sürecinde zaten başlıca politik hedeflerimize ulaştık. Bunlardan birisi hükümetin oluşturulması için diğer partilerle varılan uzlaşma id. Şimdi yanıtlanmak üzere önümüzde duran soru; bunlara kimin önderlik edeceğidir. Açıktr seçimlerden en fazla oyu alan parti, yeni hükümetin başında yer alacaktır. Şu halde doğaldır ki, NKP(M), kurulacak olan koalisyon hükümetinin başında yer alacaktır.

Hükümet içerisinde, NKP(M)’ye kim başkanlık edecek?

Bunu şu an söyleyemem. Kimin başkanlık yapacağını, müzakere ederek belirlemek durumundayız. Yeni politik sistemin bir taslağını hazırlamamız, monarşisinin akibetine karar vermemiz gerekiyor. Ve ancak bundan sonra partimize kimin başkanlık edeceği konusunu düşüneceğiz. Bizim niyetimiz başkanlık sistemini yürürlüğe koymak. Ancak bizim dışımızdaki politik güçlerle de bu konuyu tartışmamız gerektiği için, bu hususta kesin bir şey söyleyemiyoruz. Bu konuda diğer partilerle bir politik uzlaşma yakalamamız gerekiyor, çünkü başkanlık sistemi için anayasa değişikliği gerekmektedir. Politik bir uzlaşma yakalamadan anayasayı değiştiremeyiz. Şu halde, başkanlık sistemine geçmemiz kolay değil. Politik farklılıklar nedeniyle bunu yapamaz isek, hükümet şu anki haliyle yoluna devam edecektir.

NKP(M), en büyük politik güç olarak; hükümeti oluşturmak ve monarşiyi kaldırarak Nepal cumhuriyetini ilan etmek için diğer politik partilere nasıl yaklaşacak?

İlk olarak başlıca politik partiler ile müzakerelerde bulunacağız. Hükümeti oluşturmadan önce onların konuya bakışlarını ve düşüncelerini öğrenmeye ihtiyacımız olacak. Politik birlikteliğin gerekli olduğu anlarda, geçici anayasa çerçevesinde birlikte çalışmamız gerekecek. Bu temel üzerinde ilerlemek durumundayız. Kurucu Meclis, ilk oturumunda Nepal Federal Cumhuriyeti’ni ilan edecek. Bunun için politik uzlaşmayı geliştirmemiz gerekiyor. Bundan sonraki sorun, yine politik uzlaşma ile yeni hükümeti oluşturmak olacak. Ve bundan sonra yeni Nepal anayasası için taslak hazırlayarak ilerleyeceğiz. Bu başkanlıklar yanında, Hakikat ve Uzlaş Komisyonu’nun kurulması, göç ettirilmiş olanların rehabilite edilmesi, güvenlik güçlerinin entegrasyonu gibi bazı başka politik taahhütler var. sanırım çok sayıda sorun söz konusu olacak. Bizim, ivedi olarak dört konuyu gözden geçirmemiz gerekiyor; güvenlik, politik yapı, ekonomi ve uluslararası ilişkiler. Bunların hepsi ulusal uzlaşı gerekiyor.

Seçim sonuçlarını nasıl değerlendiriyorsunuz? Bu kadar büyük bir başarı bekliyor muydunuz?

Halk, bütünlüklü bir değişim arıyor. Biz, on yıl- lı aşkın Halk Savaşı boyunca bu bütünlüklü değişimi yaratacak politik yönelimimizi geliştirdik. Değişik kastlardan, değişik etnik kökenlerden, değişik cinsten ve değişik inançlardan insanlar var bünyemizde. Halk Savaşı’nın ana hedefleri ülkeyi yeniden yapılandırmak idi. Bu politik hedeflerimize ulaşmamız, bunları kitlelerin talebi haline getirmemiz Halk Savaşı’nın on yılını aldı. Ve insanlar, ülkemizin sosyal, politik ve ekonomik yapısının bir bütün olarak masaya yatırılması ihtiyacını hissettiler. Dolayısıyla biz, olaylara eski gözölklerimizden arkasından bakamayız. Medya ve elit kesimler resmi kağırdılar. Neticede Kurucu Meclis seçimleri çoğunluşa şarttı. Temel gerçeklikler değişti ve partimizin en büyük parti olarak ortaya çıkmasına yardım etti.

Halkın desteğinin beklediğinizden daha fazla olduğunu düşünüyor musunuz?

En büyük parti haline geleceğimizi düşünüyorduk ve uzlaşmaya varmamız durumunda yeni hükümeti kurma gücüne sahip olacağımızı da. Ancak seçimlerde izlediğimiz hareket tarzı, Kuru-

cu Meclis seçimlerinde beklediğimizden daha başarılı hissettirdi.

Bununla beraber, sonuçların bizim lehimize olacağını düşündük. Ben kişisel olarak 22 bölgeyi ziyaret ettim ve seçimlerden üç hafta öncesinde koşulları değerlendirdim. Bizi destekleyen gücü bir kitle dalgasının doğduğunu öngörebildim. Malesef, medya olayları tersinden gördü ve biz seçimlerde kitlelerin bizlere muazzam ölçüde oy verdiklerinin açığa çıkmasına değin onları ikna edemedik.

Bir radyodaki konuşmanızda ağır sorumluluklar yüklenmiş olduğunuzu söylediniz. Bununla kastettiğiniz neydi?

Sözünü ettiğim, seçimlerden bu en fazla oyu alan parti olarak çıkmanın devasa bir sorumluluk olduğuydu. Çünkü bu başarıya bize, 250 yıllık gerici feodal sistemin yerine yeni Nepal’i inşa etme sorumluluğu yükliüyor. Bunun bir gecede gerçekleşmesini bekleyemezsiniz. İkinci olarak, ülkeyi yeniden yapılandırırken, bu işi bütün yönleri ile hesaba katmamız gerekiyor; yoksulluk, açlık, okuma yazma oranının düşüklüğü, sağlık ve diğerleri... Ülkeyi yeniden yapılandırmamız, 10-15 yılını- zı alabilir.

Kısa bir süre içerisinde ülkeyi yeniden yapılandırmayı ve ekonomik büyüme yaratmayı nasıl başaracaksınız?

İhtiyacımız olan şey politik istikrar. Hızlı bir ekonomik büyümeyi, politik istikrardan bağımsız düşünemeyiz, başaramayız. Kurucu Meclis seçimleri, politik istikrar konusunda umut verici olmuştur. İkinci olarak ise güçlü bir önderlik gerekmektedir. Bunlardan da önce, ülkenin yeniden yapılandırılmaya başlanması gerekir. Şu halde ekonomiyi nasıl ele almalıyız? 30 yıllık panchayat sistemi bizlere, halkın ihtiyaçlarını karşılama sözü verdi, ancak bunu yapmadı. Çünkü kraliyet rejimini dayalı bu sistem, sadece kendi ihtiyaçlarıyla ilgilendi. 1990 yılındaki parlamento seçimleri sonrasında da ülkedeki plansızlık devam etti. Dolay-

ısıyla ekonomik büyümeyi Kurucu Meclis seçimleri itibarıyla ele alabiliriz. Söz konusu seçimler bize “yeni Nepal’e uzanan sürecin kapısını açtı. Şimdi görev, tüm siyasi partilerin desteklerini toplamak ve politik istikrarı sağlamaktır. Bu başlangıç olacak. Elbette bu süreçte teknolojiye ve uzmana ihtiyacımız olacak. Bununla birlikte ben, birlikte çalışmamız halinde kısa sürede ekonomik büyümeye yakalayabileceğimize inanıyorum.

Çin, liberal ekonomiyi benimsemiş durumda. Geride bıraktığımız 30 yıl içerisinde kayda değer bir ekonomik büyüme sağladı. Sızce Çin’inkine benzer bir model izleyebilir miyiz?

Çin, Mao döneminde feodal sistemi tasfiye etti ve ekonomik büyüme için sağlam bir temel yarattı. Feodal sistemi tasfiye eden ülkelerin izledikleri modelleri analiz etmeliyiz. Ne zaman ki sağlam bir temel yaratıp bunu teknoloji ile desteklediniz, o zaman gelişme sağlayabilirsiniz. Şu an böyle bir temel mevcut değil.

Halen ülkemizden bir sermaye kaçışı var. Bunu nasıl durduracaksınız?

Yerli ve yabancı yatırımlar olmadan bu ülkenin gelişimini düşünemeyiz. Teknolojik yatırımlar da bunun kadar önemli. Dolayısıyla yerli ve yabancı yatırımları teşvik etme politikasını sürdürüceğiz. Bunun olabilmesi için, politik istikrarsızlığa bir son vermeliyiz. Bu bakımdan, yatırımcılar için güvenlik sağlanmalı, yerli ve yabancı finansörler için elverişli bir ortam yaratılmalı. Aynı zamanda işçi ve yöneticiler arasındaki farklılıkları çözebileceğimizi düşünüyorum. Bu meseleleri çözmedikçe, daha iyi bir yatırım atmosferi yaratamayız.

İkinci olarak, yatırım alanları belirlemeli ve gerekli alt yapıyı yaratmalıyız. Üretici sektörlere yoğunlaşmalıyız. Montaj sanyiyi teşvik etmek istemiyoruz. İş faaliyetleri, yatırımlar üretimi artırmalı, istihdam yaratmalı.

Bugünden sonra devletin ekonomik aktivitelerdeki etkinliğinin artacağını mı söylüyorsunuz?

Devlet daha kolaylaştırıcı bir rol oynayacak. İş faaliyetlerine müdahale etmeyecek. O, yatırımcıları, üretimi geliştirmeleri ve iş alanları yaratmaları için teşvik edecek

Bürokrasiyi ve diğer kesimleri nasıl bir yeniden yapılandırmaya tabi tutacaksınız?

Bugüne kadar monarşinin araçları olagelen bürokrasiyi ve yargıyı yeniden ele alıp baştan aşağı düzenlemeye tabi tutmalıyız. Ancak bunu yaparken güvenilir kriterler izlemeliyiz. İzin verirkeniz bunu biraz açayım. Banş sürecinin bir parçası olarak Halk Kurtuluş Ordusu ile Nepal Ordusu’nun engetrasyonu ve yenilenmesi hususu üzerinde durmalıyız. Yeniden yapılandırma sürecini monarşiyi kaldırıldıktan sonra düşünebiliriz. Ancak bu tartışılmaya açık olacak. Bürokrasiyi ve diğer kesimleri demokratik usullerle düzenlemek istiyoruz.

Bir defasında Nepal’in devasa bir güvenlik gücüne ihtiyacı olmadığını söylemişsiniz. Ama, eğer Maoist savaşçılar ile orduyu entegre edecek olursanız, dev bir güvenlik gücüne sahip olacaksınız. Nepal’in böyle büyük bir orduya ihtiyacı olduğunu düşünüyor musunuz?

Birleştirme işleminden sonra güvenlik güçlerinin sayısı 100 binin üzerinde olacak. Ülkenin nüfusu göz önüne alındığında böyle bir sayı ihtiyaç olarak görülebilir. Uzun vadede bu sayıyı azaltmalıyız. Böylesine devasa bir ordu yerine, savaş durumunda ülkeyi savunabilecek milisler eğitmenin daha doğru olacağı kanaatindeyim. Bence böylesi bir gücü eğtmek daha faydalı olacaktır. Bunları, acil durumlarda toparlayarak seferber etmeliyiz.

UML, seçimlerde kötü bir yenilgi aldı. Yakın gelecekte ülkede tek bir komünist partisi öngörüyor musunuz?

Yakın zamana kadar üç politik güç vardı; kralçılar, sosyal demokratlar (burjuvaziyi temsil edenler) ve solcular. Gelecekte iki güç olacağını düşünüyorum: Zenginleri temsil eden Nepal Kongre Partisi ile yoksulları temsil eden sol. Nepal Kongre Partisi kendi politik duruşuna sahip, net bir görüşü ve politikası olduğu için kimliğini yitirmeyecektir. Fakat Nepal Komünist Partisi Birleşik ML (UML) herhangi bir politik pozisyona sahip değil. Ne zenginleri, ne de kitleleri temsil ediyor. Böylesine kısır bir düşünce komünist parti olarak nitelendirilemez. Kimliğini yitirdi, daha fazla yaşayamaz. CPN(M) kendisini komünist bir parti olarak ilan etti. CPN-UML’nin örgütlü kadrolarını partimize davet ediyoruz.

Yeni anayasa taslağını hazırlamanız ne kadar zamanınızı alacak?

Aşağı yukarı iki yıl alacak. Ancak nasıl bir hareket tarzı izleyeceğimiz diğer politik güçlerle alakalı tabii ki. Mümkün olan en kısa sürede yeni anayasayı bitirmeliyiz. Böylelikle ekonomi üzerinde yoğunlaşabiliriz.

Bazıları halen Maoistlerin, monarşiyi sembolik tarzda koruyabileceğini tartışıyor. Bu konuda ne düşünüyorsunuz?

Bizi şaşırtan, monarşi iflas etmişken, hala onu koruyacağımızın neden düşünüldüğüdür. Monarşiyi muhafaza etmek için bir neden yok.

Kraliyet yanlısı bazı ulusalcılara, bize katılmaları çağrısında bulundu. Bu monarşiyi koruyacağımız anlamına gelmez. Onu herhangi bir biçimde korumak mümkün değil. Kanaatimizce o miadını doldurmuştur.

Kral, Narayanhiti Sarayı’nı ne zaman terk edecek?

Cumhuriyeti ilan ettikten hemen sonra, kral acilen sarayı terk etmelidir. Bu 7 politik parti ittifakının yaklaşımı budur. Kurucu Meclis’in ilk oturumunun ardından, kral hemen sarayı terk etmelidir.

UFUK ÇİZGİSİ

Bakiş CAN

Onlar kavgamızın bayraklarıdır

Sınıflı toplumla birlikte ezen-ezilen, sömüren-sömürülen arasındaki mücadele de ortaya çıkmıştır. Ezilen-sömürülenler ilk toplumsal dönemlerde (kölecî, feodal) bilimsel bir ideolojiye sahip olmadıklarıından dolayı, mücadeleleri politik iktidarı hedefleyen bilinçli bir sınıf mücadelesi değildir. Burjuvazi her ne kadar feodal sisteme karşı kitleleri yanına almışsa da halk kitlelerinin çıkarlarını temsil etmemiştir. Sömürücü özü ve niteliğini koruyarak daha sonra işçi sınıfı ve halk kitleleri karşısında gerici duruma düşmekten kurtulamamıştır.

Sınıf mücadelelerinin en keskin olduğu kapitalizmde ezilen-sömürülenler bilimsel ideolojilerine kavuşuyorlardı. Marks işçi sınıfına ‘dünya yı yorumlamakla yetinilemeyeceğini ve asıl olanı onu değiştirmek olduğunu’ söyleyerek, ezilen-sömürülen emekçi halk kitlelerinin gerçek kurtuluşlarının sınıfsız sömürsüz bir dünya olduğunu ifade ederek proleteryanın ideolojisini net bir şekilde ortaya koymuştur. Bu komünist manifesto dünya çapında işçi sınıfı tarafından sahiplenildi ve burjuvazinin korkulu rüyası haline geldi.

Marksizm, uluslararası alanda işçi sınıfının kurtuluşu için bir silah olarak kullanılarak daha da geliştirildi. Rusya’da Lenin büyük bir ustalıklı ülkesinin somut koşullarına uygulayarak, işçi sınıfı önderliğinde halk kitleleri ile birlikte şanlı Ekim Devrim Devrimi’ni gerçekleştirdi.

Dünya çapında yükselen mücadele Çin’de Mao’nun önderliğinde gerçekleşti. Mao’nun Marksizm-Leninizm’i Çin koşullarına uygulayarak yarı-feodal, yarı-sömürge ve sömürge ülkelerdeki devrim modelini tahlil ederek Marksizm’e önemli katkılarda bulundu. Bu ideolojiden etkilenen birçok Latin Amerika-Asya ve Avrupa ülkelerinde devrimler ve devrimci iktidarlarda gelişmiştir.

Çin Büyük Proleter Kültür Devrimi’nin Türkiye-Kuzey Kürdistan’da da büyük etkileri oldu. Türkiye-Kuzey Kürdistan’da şanlı Ekim Devrimi’nden sonra 1921’de M. Suphiler proleteryanın ideolojisini yaşamsallaştırmak için coğrafyamıza giriş yapmaya çalıştıkları sırada Kemalist faşist diktatörlük tarafından hunharca katledildi. M. Suphi yoldaşların hunharca katledilmelerinden kısa bir süre sonra TKP’nin niteliği ve özü değişir. Başka ifadeyle coğrafyamızın bereketli topraklarına eli yıllık ölüm sessizliğinin tohumları ekilir. Kültür Devrimi’nin dünyada yarattığı etki nedeniyle bu perde yırtılır ve coğrafyamızda da yankısını bulur. Bu aynı zaman da militanca bir duruşun tohumlarının ekilmesi ve yaşama dönüşme sürecini kendisinde ifade etmektedir.

İşçi sınıfının, köylülerin ve gençlerin kendiliğinden gelme mücadelelerinin örgütlü bir güce dönüştürülmesinin esas ayağı olan bir öncünün gerekliliği kendisini dayatmıştır. İşte tam da bu noktada İbrahim Kaypakkaya ML’yi Türkiye-Kuzey Kürdistan’ın oğul veren bereketli topraklarına ustaca uyarlayarak, elli yıl sonra yeniden bir komünist partisiyle buluşmasını sağladı. Geçmiş hatalardan köklü biçimde anılmış, amaç-araç ilişkisi her bakımda kalın hatlarla bu yerli yerine oturtulmuş nitelikli bir aşama Kaypakkaya’da ifadesini bulmaktadır. Proletarya Partisi kurulur kurtulmaz düşman saldırılarının hedefi haline gelir ve kuruluşundan kısa bir süre sonra ise kurucu önder ve başkomutan İbrahim Kaypakkaya yoldaş düşmanla giren bir muharebe- de yaranalarak tutsak düşer. Aylarca süren işkenceye karşın “ser verip ser vermeme” tavrıyla işkenceci cellatlar karşısında proleteryanın kızıl bayrağını yücelterek, burjuvaziye kendi kalelerinde yenilgiyi tattırır. Bu yenilgiyi hazmedemeyen burjuvazi çareyi O’nu katletmekle arar ve katleder.

Kaypakkaya yoldaş, Büyük bir adanmışlıkla yaratılan bu kı- zıl direnme geleneğiyle birlikte, esasta da Türkiye-Kuzey Kürdistan devrimine ilişkin ortaya koyduğu teorik tespit ve tahlillerle coğrafyamızın halklarına köklü bir miras bıraktı. Bu miras üzerinden yükselen Maoist hareket, 36 yıllık mücadele tarihinde yüzlerce komünist neferini politik iktidar savaşımında yitirerek aynı güzergahta kararlılığını sürdürmüştür ve sürdürcektir. Sınıfsız sömürsüz bir dünya olan komünizme ulaşınca dek bu devam edecektir. Nasıl ki bütün imparatorluklar yıkıldıysa burjuvazi de proleteryanın gücü karşısında yıkılacaktır. Tarih bunun kanıtıdır. Geçmişte Rusya, Çin gibi yerlerde şimdi ise Nepal’de o kızıl bayrak dalgalandı-dalgalandırılıyor.

Uzun ve çetrefillli mücadele sürecinde binlerce milyonlarca kadın erkek genç ve yaşlı kızıl bayrağı dalgalandırmaya çalışırken canlarını feda etmişlerdir. Kimi dağlarda, kimi fabrikalarda, kimi sokaklarda, kimi işkence tezgahlarında, kimi hapishanelerde.

Çünkü onlar; Marksizm Leninizm Maoizm ideolojisinin ve biliminin insanlğın tek kurtuluş yolu olduğunun bilincindedir ve bu bilinçle en ön saflarda bu ideoloji uğruna büyük bir cüretle hareket etmişlerdir.

Çünkü onlar; bu ideolojinin Türkiye-Kuzey Kürdistan’daki devrimi inşa etmenin tek yolu olduğunun bilinciyle KAYPAK-KAYA’ da devraldıkları o kızıl bayrağı varacakları hedefte dalgalandırmaları azmi ve coşkusuyla hareket ederek ardıllarına üzerinde yükselecek bir miras bırakmışlardır.

Şimdi biz ardılları ise o bayrağı büyük bir onur ve gururla devralıp yarım kalan görevleri tamamlama sorumluluğuyla yükümlüyiz. Çünkü onları ancak demek mücadele etmek demektir. Şairin dediği gibi “seni anmak demek savaşmak demektir” evet sizleri ancak savaşmak demektir. Onları anmak demek; Maoist fikirlerinin yaygınlaştırılması demektir. En ücra köşelere kadar düşüncelerini kitlelere götürmeliyiz. Tıpkı Kaypakkaya ve yoldaşlarının işçilere, köylülere, gençlere ve kadınlara götürdükleri gibi...

Şunu unutmamalıyız ki devrim için büyük bedeller gerekmektedir. Ki sınıf mücadeleleri tarihi bunun ispatıdır. Hiçbir devrim yoktur ki büyük bedeller ödenmeden gerçekleşsin. Çünkü burjuvazi iktidarı kaybetmek için proleteryanın haklı mücadelesini kanla bastırıp ezmekten asla vazgeçmez. Ancak her türlü gerici zor ve şiddet karşısını büyüterek devrimci savaşın yükselişine tanıklık eder. Devrime karşı-devrimin bu acımasız doğasından ötürü yılmılgıya ve karamsarlığa kapılmadan en ağır bedelleri göğüsleyerek, kavgalarını devraldığımız öncellerimizin yolunda ilerleme cüretine sahip olmalıyız. Bu yolda elbette ki bedeller ödeyeceğiz, bunlar bizi gerileten değil, bilakis bileyerek güçlendiren gerekçeler olmalıdır. Önemli olan tarih ve insanlığın geleceği karşısında görevlerimizin yerine getirilmiş olmasıdır. Kahraman şehitlerimize layık olmak ve onların anısına uygun davranmak ancak böyle mümkün olur. Ülkemizin devrimi bunu gerektiriyor, ve onlar bidden bunu bekliyor.

MKP Nepal’deki devrim yürüyüşünü selamladı

NKP(M)’nin, önderlik ettiği Nepal halkıyla, Demokratik Halk Devrimi yürüşünde taktik bir adım olan parlamento seçimlerinden ezici bir üstünlükle çıkması, Maoist Komünist Partisi (MKP) tarafından selamlandı.

MKP tarafından “Yaşasın Nepal Komünist Partisi (Maoist) önderliğindeki Nepal halklarının kurtuluş mücadelesi” başlığıyla yayımlanan bildiride, NKP(M)’nin, önderlik ettiği kitlelere vermiş olduğu güven sonucunda seçimleri kazandığına dikkat çekildi. “Açık olarak ifade edebiliriz ki seçim sonuçları, hiç tartışmasız şimdiye kadar halkın somut sorunlarına dayalı gerçek kurtuluşların uğruna verilen devrim mücadelesinde Marksizm-Leninizm-Maoizm önderlikli sürdürülen halk savaşının kazanımı ve ürünüdür” ifadelerini yer verilen açıklama şöyle bitirildi: “Nepal halklarının kendi kurtuluş mücadelesinde, Maoist öncülerinin etrafında insanlğın kurtuluşu için ke-

netlenmesini selamlıyoruz. NKP(Maoist)’in de önderlik rolünü oynayarak bu güveni ve gücü hızlı bir adımla halkların kurtuluşu temelinde örgütlenmeye çevirerek, halkları gerçek kurtuluşu olan kendi iktidarlarna kavuşturması yürüyüşünde yoldaşça destekliyoruz. Sosyalist ülkelerdeki geriye dönüşler sonrası atılacak böyle bir adım, savaş alanı ve zulüm diyarına çevrilen yerlerde ezilen ve sömürülen dünya halklarının yüzlerini tekrar güçlü bir şekilde sosyalizme dönmelerini sağlayacaktır. Bu rol çok açık görülmeli ve Nepal halkları uluslararası alanda güçlü bir şekilde desteklenmelidir”.

Temel Demirer, ‘yargılayanları’ yargılıyor

Temel Demirer hakkında bir konuşmasında komünist önder İbrahim Kaypakkaya ve Dersim Mercan’da katledilen Ökkeş Karaoğlu’na yer verdiği için örgüt propagandası yapmaktan dava açıldı. Dava ile ilgili Malatya 3. Ağır Ceza Mahkemesi’nde ifade veren Demirer ayrıca, Ankara 2. Asliye Ceza Mahkemesi’nde de 301. Madde’den dolayı ‘sanık’ sandalyesindeydi. Demirer Malatya’da “Konuşmam cımbızlanmıştı”, Ankara’da ise “Adalet Bakanı’nın şefaatine ihtiyacım yok” diyerek davaların düşürülmesini istedi

Yaklaşık 25 sayfalık savunmada öne çıkanlar ise şöyle oldu:

Cumhuriyet Savcısı Ömer Tetik’in, sürrealist bir öznellik kalemeye aldığı “iddianame”ye göre, “3713 sayılı TMK’nın 7/2; 5237 sayılı TCK’nın 53/1 maddelerince cezalandırılma” m isteniyor. Savcı Tetik’in “iddia”sı, “terör örgütünün propagandasını yaptığım” yolunda!

Açık, açık ve yüksek sesle beyan ediyorum:

Ne Türkiye Komünist Partisi (Marksist-Leninist), ne de Maoist Komünist Partisi üyesiyim.

Üyesi olmadığım bir örgütün propagandasını yaptığım “iddiası”, Tetik’in zorlama “yorumu”ndan ibarettir; öznelidir, mesnetsizdir; hukuki bir dayanaktan yoksundur...

Sakladığım yok; hem niye saklayacağım? Ben bir komünistim; coğrafyamızda Mustafa Suphilerden, Nâzım Hikmet Ranlara uzanan bir geleneğin savunucusu, takipçisiyim...

Evet, evet saklayacak değilim; ben sınıfsız-sömürsüz-sınırsız bir dünya ütopyasını savunan bir komünistim.

Ve nihayet Mercan’da katledilen kişiler arasında bulunan Ökkeş Karaoğlu, benim manevi oğlumdur. Kendisinin ve arkadaşlarının mahkemece sübut bulmuş herhangi bir suç olmadığı hâlde bir operasyon sonucu öldürülmüş ve sonra da suçlu ilan edilmişlerdir. Ökkeş’in de aralarında bulunduğu 17 kişinin öldürülmesi, yargısız infazdır.

Konuşmam cımbızlanmıştı

Tunceli Cumhuriyet Savcısı Mehmet Şahin’in, 2007/1095 soruşturma no’lu fezlekesini incelediğinizde, keyfi olarak seçil-

miş ve ardı ardına sıralanmış kopuk kopuk satırların, bir biri ardına (hiçbir insicam gözetmeden) sıralandığını göreceksiniz...

Bu Türkçesi bozuk, imla yanlışlarıyla dolu, cımbızlanmış satırların bana ait olduğu “iddiası” doğru değildir.

Hakkımdaki “iddialar” nı kaleme alan Tunceli Cumhuriyet Savcısı Şahin’den, her şeyden önce soyadımın “DEMİREL” değil “DEMİLER” olduğuna dikkat etmesini bekler ve umarım...

İzninizle soyadım gibi bir şeyi daha düzelteyim. Şahin’in “ERMENİST POLİTİKALARLA SALDIRILAR” dediği şey, “EMPERYALİST POLİTİKALARLA SALDIRILAR” dı...

Şimdi sormalıyım: Bu denli özensiz hazırlanmış bir “metin” ile “suçlanmam” inandırıcı olabilir mi?

Yeri geldi belirtiyim; Tetik’in, sürrealist bir öznellik kalemeye aldığı “iddianame”de,

“Konuşmasına baslarken: “Bu salonda en son 30 Nisan 2005 benim oturduğum yerde ben otuyordum. Yanımdaki arkadaşımın yerinde Sinan otuyordu. Arkadaki üçüncü arkadaşın yerinde Ökkeş otuyordu. Ökkeş dedim tanırırsınız, 17’lerden Mercan’da kurşunlanarak, gerçekten tüylerin diken diken olmaması mümkün değil. Önce Onun anısı önünde saygı ile eğildiğimi, TCK’nun suç sayması karşısında bile saygı ile eğildiğimi söylemeyi bir borç bilirim...” şeklinde sözler söylediği...

Devam edelim

Konuya ilişkin iki not daha

Birincisi “Yanımdaki arkadaşımın yerinde Sinan oturuyordu” deniyor ya; “Sinan” denilen sevgili eşim Sibel idi...

Bu da “iddianame”ye malzeme teşkil edilen verilerin ne kadar ciddi olduğuna bir kanıttır! Kırk yıllık eşim, “kanıt” olarak

sunulan belgede “Sinan” olmuştur; Sibel’i Sinan yapan “belgeler” in ne kadar ciddi olduğuna ilişkin karan size bırakıyorum...

Bir davası Adalet Bakanlığı’nda

Demirer’e bir dava da Hrant Dink katliamına ilişkin yaptığı konuşma yüzünden açılmıştı. Demirer, “Dink, sadece bir Ermeni olduğu için değil, bu ülkede soykırım olduğu gerçeğini sarf ettiği için katledildi” diye açıklamada bulunduğu için hakkında hem 301. hem de 216. Madde’den dava açılmıştı. 6 yıla kadar hapis istemiyle açılan davalardan ilki olan 301. Madde’den dolayı açılan dava, 301. Madde’nin yasal değişikliği nedeniyle ikinci duruşmada durduruldu. Durdurulma nedeni ise, davanın görülüp görülmeyeceğinin kararının Adalet Bakanlığı’na verilmesini karar altına alan yasa değişikliği oldu.

“Şefaate muhtaç değilim”

Ankara 2. Asliye Ceza Mahkemesi’nde görülen duruşmada ise savcı Yücel İldeniz “301. Madde’deki değişiklikte soruşturma izninin Adalet Bakanı’na verildiğini” hatırlatarak, davanın görülme kararının Adalet Bakanlığı’na iletilmesi gerektiğini belirtti. Savcının bu kararına itiraz eden Demirer ve avukatı, davanın düşmesini istedi. Demirer konuya ilişkin şöyle konuştu: “301. Madde’yle ilgili değişen birşey olmadı. Benim bu suçtan yargılanmamı gerektirecek bir eylemim yoktur. Dink’in öldürülmesiyle ilgili iki astsubayın verdiği ifadeler ve 1 Mayıs’ta maruz kaldığım devlet terörü de birlikte ele alındığında, benim sözlerim eleştiri ve düşünce özgürlüğü kapsamında değerlendirilmelidir. Adalet Bakanı’nın şefaatine de muhtaç değilim.”

Ancak mahkeme hakimi Nuri Öztürk, savcının talebini dikkate alarak davanın durdurulmasına ve dosyanın Adalet Bakanlığı’na gönderilmesine karar verdi. Böylece eğer Adalet Bakanlığı dosyanın görülmesine karar verirse dava devam edecek.

Temel Demirer düşünce suçundan “sanık” sandalyesinde

Komünist önder İbrahim Kaypakkaya’yı konuşmalara dahil etmek suç teşkil etmeye devam ediyor. Araştırmacı-yazar Temel Demirer, 6. Munzur Festivali’nde “Türkiye’nin Geleceği, Siyasal Krizler ve Demokrasi” panelinde Kaypakkaya’dan bahsettiği için hakkında “Terör örgütü propagandası yapmak” iddiasıyla Malatya 3. Ağır Ceza Mahkemesi’nde dava açıldı. Ayrıca Demirer, Hrant Dink’e ilişkin yaptığı konuşmadan dolayı hakkında 301. Madde’den açılan davaya ilişkin görülen mahkemece, Adalet Bakanı’nın şefaatine ihtiyacı olmadığını söyledi.

“Gökyüzünden başka sınır yok”

Temel Demirer hakkında 6. Munzur Festivali çerçesinde bir panelde Ökkeş Karaoğlu ve İbrahim Kaypakkaya’ya konuşmasında yer verdiği için MKP’nin propagandasını yapmak iddiasıyla dava açıldı. İlk duruşmanın görüldüğü Malatya 3. Ağır Ceza Mahkemesi’nde Demirer hakim karşısına çıkarak, “Gökyüzünden başka sınır yok” adlı savunmasını okuyup davanın durdurulmasını talep etti.

CEMİLE KOÇAK’IN ANISINA

eşkalın dağlara yakıştı, adın çocuklara andımıza kaldı özün uçurum kuşlarıyla gittin de mecranda bunca ırmağı hırçın bunca yangınla akranlarını bu sevdıyla ölüm yaralı yurdunun çağrısına bıraktın eşkalın dağlara yakıştı, kavgaya adın

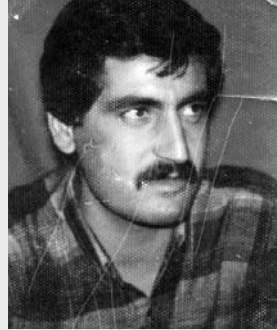
Mücadeleni yüreğinde taşıyıp yaşatırken, sanmasınlar ki mücadelen bitti. Sürerken bu köhne düzen, elbet sessiz kalıncayacaktır. Sürdürüyör mücadeleni ardından gelenler, yaşatıyor umutlarını, düşlerini. Yarım kalmadı, sürüyor, sürecek mücadelen...

Senin mücadelenle büyüyen ve umudu yüreğinde taşıyan AİLEN

Hasan Toy ve Aycan Tato’yu saygıyla anıyoruz

Karanlık ve çamurlu sokaklarında yurdumun Köşe başları ne kadar pusuluysa yiğit olana Bir o kadar doğurgandır halkım Bir o kadar sevdalıdır şanlı isyana Vurulurken sınır boylarında duyulmaksızın se-simiz Bent olurken Dicle’ye, işkencede parçalanmış bedenlerimiz. Kan taşırken Fırat’a, soğumaya durmuş yüreğimiz Ve Munzur şahlanıp da, kapanmışken en bilinmez geçitlerimiz İhanete sille çekip, doğrulmayı bilen bizleriz

Dersim’den yoldaşları

ALİ HAYDAR DEĞİRMENÇİ ÖLÜMSÜZDÜR

eğer bir gün çıkıp gidersen dağlara, geriye dönüp bakma. eğer bir gün çıkıp gidersen dağlara, yüreğini sıkıştırıp, bilincini karartma, ileriye bak; yıldızlara, güneşe, hep ileriye doğru akan ırmaklara, bir de, başını gökyüzüne dayamış doruklara ve doruklara mavzer çatmış sevdalara... dağların enginliğine güven; güven halkların zenginliğine. suların ak köpüğüne. yıldızların ve güneşin aydınlık gücüne. güven tarihten gelen birikime. güven köylünün dile gelen bilincine: “umudunu yitirme!”

eğer bir gün çıkıp gidersen dağlara, ve kapılırsan kötü duygulara, geriye bakıp da aldanma. tüfeğini eğik tutarak, zincirleme yüreğini. sana yön veren zenginliği kavra; kavra çelişkideki derinliği. unutmaz; çelişki esastır. çelişki, ileri atılmış bir adımdır. adımlarına yön ver; yön ver adımlarına. adımların seni sulara, adımların seni deryalara, adımların seni yıldızlara, adımların seni doruklara götürmektedir doruklar, mavzer çatmış sevdalara...

HATAY’DAN DEVRİMCİ DEMOKRASİ OKURLARI

MAYIS ŞAFAĞINDAN 17’LERE... MÜCADELE SÜRÜYOR

PROGRAM EMEKÇİ SİNEVİZYON KONUŞMACILAR

YER GİK-DER UNIT C1. VICTORIAN GROVE. LONDON N16 BEN SAAT: 18:00

Komünist Önder İbrahim Kaypakkaya Şahsında Parti ve Devrim Şehitlerini Anıyoruz

‘MAYIS DİRİLİŞ ve DİRENİŞTİR’ GECESİNDE BULUŞALIM!

PROGRAM

EMEKÇİ HASAN YÜKSELİR YENİNUR ADA GRUP HARMAN TİYATRO SİNEVİZYON KONUŞMACILAR: MUZAFFER ORUÇOĞLU (YAZAR) FAİK BULUT (Araştırmacı Yazar) ARİF BİLGİN (Yazar)

31 MAYIS 2008 CUMARTESİ SAAT: 15.00 BİENKEN SALL BİENKEN STRASSE 2. 4706 OENSİNGEN İSVİÇRE

EMEL KILIÇ

Öylesine sıkılmış ki yumrukları İyice sıkılsın yumruklar Saklansın diye bir armağan gibi bu katlik Öylesine sıkılmış ki yumrukları Kimse hüznünlü olmasın Kimse hüznünlü olmasın diye Sırası değil hüznün daha.

Bir grup yoldaşı adına Hıdır Eren...

Devlet terörü gizlenmeye çalışılıyor

1 Mayıs'ta devletin polisiyle estirdiği terörü, AKP hükümeti ve İstanbul Valisi Muammer Güler aklamaya çalışarak, Taksim'de 1 Mayıs'ı kutlamak isteyenleri suçlu ilan etti. İstanbul Emniyet Müdürü Cerrah, devletini aklamak için ısmarlama olarak gelen Şişli ile Taksim esnaf ve muhtarlarıyla basın önünde 'iyi polis' oyunu oynadı. Devrimci 1 Mayıs Platformu ile DİSK, KESK ve Türk-İş ise, devlet terörünü protesto edip, seneye aynı 'suç'u işleyeceklerini ilan ederek, asıl suçlunun devletin ta kendisi olduğunu açıkladılar

Vali, devleti ve kendini aklamak istiyor

1 Mayıs'ta İstanbul'da polislin vahşi şiddetini açıkça ortaya çıkaran olaylar, Şişli Etfal Hastanesi'ne gaz bombası atılması, doktorların dayak yemesi ve gazdan etkilenerek kaldırılma oturan bir kadına polisin tekme atması olmuştur. Basına da yansıyan bu görüntülere rağmen yarattıkları terörü gizlemek isteyen İstanbul Valisi Muammer Güler, Emniyet Müdürü Celalettin Cerrah'la basın karşısına geçerek yaşananları kendi 'masumane' kurgularıyla açıkladılar. Şişli Etfal Hastanesi'ne atılan gaz bombasının izahı hazır- dı. Vali Güler: "Asla böyle bir şey söz konusu olmamıştır. Bir yara- lı getiren polis aracının içindeki koltuk kenarında bulunan gaz bombasının patlamasıyla, öncelikle kendisi bundan etkilenmiştir ve o girişte bazı kişilerin etkilenmesi söz konusu olmuştur". Poli- sin kaldırılma oturan kadına öldürüşie vurduğu tekmeyle de kılıf hazır- dı Güler'den: "Polis Vazife ve Selahiyetleri Kanunu'nun öngördüğü zor kullanmayı polis tamamen kanun çerçevesinde kul- lanmıştır". İşçileri, emekçileri, devrimcileri yalanlarıyla karalayan Güler'in, devletin 1 Mayıs öncesinde sürdürdüğü psikolojik sava- şa rağmen alanlara çıkanlarla ilgili yorumu da hazır- dı; "Polisin kar- şısına çıkanlar işçi değildi. Müdahalelerin büyük çoğunluğunda, yasadışı örgütlerin veya yasadışı örgütler adına yayın yapan bazı grupların ve onların etrafındaki marjinal yapılanmaların polise taş- la, sopayla, sapanla, molotofkokteylleri ile saldırdıklarını gördük". Devletin devrimcileri karalayan, halktan koparmaya dönük bilin- dik marjinal söylemlerini tekrarlayan Güler, hem devletin yarattığı terörü gizlemeye çalıştı, hem de devletin nasıl bir 1 Mayıs istediği- ni açıklamış oldu.

Polis terörünü herkes gördü ama

"Cerrah masummuş"

Vali Güler'den sonra İstanbul Emniyet Müdürü Celalettin Cer- rah da devletin 1 Mayıs'ta polisiyle estirdiği terörü gizlemek için ısmarlama bir basın açıklaması yaptı. Söz konusu basın açıklama- sında Şişli ve Taksim esnafının küçük bir bölümü Cerrah'a 'oran- tılı güç' uygulamalarından dolayı teşekkür etti.

Cerrah'tan gazetecilere ince ayar

Ziyareti takip eden basın mensuplarının sorularına sinirlenen Cerrah, gazetecilere ince bir ayar çekti. Gazetecilerin birçok soru- suna 'farklı yerlere çekmeyin' cevapları veren Cerrah, estirilen dev- let terörünü gizlemek için basının muhtar ve esnaflara soru sorma- sını engelledi. Özellikle bir gazetecinin 1980 öncesinde yaşanan- larla ilgili soru sormaya çalışması üzerine Cerrah, "80 öncesini bı- rakın o kadar şey yapmayı, öyle şeye girmenin gereği yok. Arkadaş- larımız teşekkürle geldiler, duyurlu olmalarını ve polise destek olma- larından ortaya çıkardıkları olumlu bir ortam var. Bunu sorun o za- man kendilerine. 80 öncesi, 80 sonrası, onlara gerek yok" dedi.

Bir Mayıs'ta neler yaşandı

- *Okmeydanı'nda 19 yaşındaki Burhan Gül, başından plastik mermiyle vurularak yaralandı.
- *İHD'ye göre 2 bin 800 kişi gözaltına alındı.
- *DİSK Genel Merkezi'ne gaz bombası atıldı. İçeride bulunan insanların birçoğu fenalaştı.
- *Birçok işçi polis tarafından darp edildi.
- *Cumhuriyet Gazetesi muhabirinin kolu polisler tarafından kırıldı.
- *ÇHD üyelerinin de aralarında bulunduğu avukatların DİSK binası önüne gitme istemleri polis tarafından saldırıyla karşılandı.
- *Polis Şişli civarında çevrede gördüğü her topluluğun üzerine gaz bombası attı. Ayrıca plastik mermilerle insanların üzerine he- def gözetmeksizsin ateş etti.
- *Polisin gözaltı sırasında eylemcilere vahşice saldırdığı görül- dü, ayrıca çekim yapmaya çalışan gazetecilere de saldırdı.
- *ÖDP il binası polis tarafından basıldı, içerdekilerin üzerine ateş açıldı, gaz bombaları atıldı.

*Polis turistlere de saldırdı. Birçok turist polis teröründen nasi- bini aldı.

*Yerde baygın şekilde yatanlara polisler tekmelerle saldırdı.

*Teşvikiye'de ve Cevahir Otel'in önünde polis, emekçilerin üzerine hedef gözeterek kurşun yağdırdı.

"Taksim 1 Mayıs alanıdır, bu gerçeği devlet terörü değiştiremez"

Devrimci 1 Mayıs Platformu bir açıklama yaparak, devletin te- rörüne karşı kazananın devrimci irade, disiplin ve kararlılık oldu- ğunu belirtti.

9 Mayıs'ta TMMOB binasında bir basın toplantısı gerçekleştiren Devrimci 1 Mayıs Platformu, 1 Mayıs'ta uygulanan devlet te- rörüne ve devrimcilerin tüm bu teröre karşı kararlı duruşlarına değinerek, sendikaların işbirlikçi duruşlarını eleştirdi. Platform yü- rütme üyelerinden Eyüp Baş, Hakan Dimleş, Melek Altıntaş ve Ci- han Kaplan tarafından okunan basın metninde 1 Mayıs' tan hafta- lar önce devlet tarafından terör uygulamalarının yapıldığı ve dev-

let tarafından devrimci ve demokrat kitle örgütlerinin "provokatör" ve "marjinal örgüt" olarak lanse edildiği ifade edildi. Okunan ba- sın metninde, AKP tarafından devrimcilerin, demokratların, tüm halk güçlerinin tehdit edildiği ifadelerine yer verilirken; "Orantılı güç kullanacağız, Taksim'de ısrar Anayasal düzene başkaldırındır dediler ve gereğini yaptılar. 30 bin polis ve gerektiğinde kullanmak üzere binlerce komando... Sonra sokaklarda, caddelerde emekçi- lerin üzerine azgınca saldırdılar" denildi.

Açıklamada 2008 1 Mayıs'ında devlet terörü uygulayanlarla 77 katliamını gerçekleştirenlerin aynı olduğu ve devrimcileri provokatör olarak gösteren ve gayrimişru olarak lanse eden devletin asıl ken- disinin provokatör olduğu belirtildi. Devrimcilerin meşruluğunun sorgulamaya açıldığının ve kimsenin buna hakkının olmadığı bel- lirtildiği açıklamada; "Devrimcilik meşrudur, Taksim' de 1 Mayıs kutlamak meşrudur, gayri meşru olan, Taksim'i 30 bin polis ve as- kerle işgal eden devletin kendisidir" denildi. Sendikaların 1 Mayısta sergilediği hükümet yanlısı tavrının eleştirildiği açıklamada; "Konfe- derasyonlar, başta DİSK ve KESK olmak üzere, bu sürecin hesabını işçilere, emekçilere, devrimcilere ve halka vermelidir" denildi.

Hak gasplarını önlemek için kitlelerin haklarının meşruluğuna inanması ve mücadele edilmesi ve bedeller ödenmesi gerektiğinin altının çizildiği açıklamada, 2008 1 Mayıs'ının bu derslerle dolu ol- duğu ifadelerine yer verildi. 1 Mayıs'ta sokak sokak direnen tüm güçleri selamladıklarını belirten platform üyeleri, Devrimci 1 Mayıs Platformu'nun bu direnişte belirleyici bir rol üstlendiğini ve bu di- renişle devletin tüm saldırgan söylemlerinin yerle bir edildiği ve 2008 1 Mayıs'ında Taksim'in emekçilere açılması noktasında önemli bir adım atıldığı belirtildi. 2009 1 Mayıs'ında daha güçlü, birleşik ve kitlesel bir devrimci 1 Mayıs için Taksim'de olacıklarını şimdiden deklare ettiklerinin altının çizildiği açıklamada; "Taksim 1 Mayıs alanıdır, bu gerçeği devlet terörü değiştiremez" denildi.

ÇHD'den suç duyurusu

Çağdaş Hukukçular Derneği (ÇHD) İstanbul Şubesi üyeleri, 1 Mayıs'ta İstanbul'da yaşanan olaylardan dolayı İçişleri Bakanı Be- şir Atalay, İstanbul Valisi Muammer Güler ve Emniyet Müdürü Celalettin Cerrah hakkında savcılığa suç duyurusunda bulundu.

Şişli Adliyesi önünde toplanan avukatlar adına açıklama ya- pan av Kemal Aytaç, 1 Mayıs kutlamaları için toplanan kitlelerin sabahın erken saatlerinden itibaren "polisin şiddeti" ile karşı kar- şıya kaldığını belirtti. Alanda bulunan herkese yoğun şiddet uygu- landığını ifade eden Aytaç, suç duyurusu dilekçelerinde, "Kişilerin ifade ve seyahat özgürlüğünün gasp edildiği, insanların vücut bü- tünlüğüne saldırıda bulunduğu, özgürlüklerinin tehdit edildiği ve yaralandıkları" gibi suç unsurlarının bulunduğunu bildirdi.

Aytaç, Atalay, Güler ve Cerrah hakkında soruşturma açılmasın- ı ve yargılanmalarını istediklerini ifade etti. Avukatlar suç duyuru dilekçelerini Şişli Cumhuriyet Savcılığına verdi.

Rabia bebek ve bir devlet gerçeği

Başbakan Tayyip Erdoğan ekonomi, eğitim ve sağlıktaki 'ilerlemeyi' hemen hemen her fırsatta dillendiriyor ve iyi bir seviyeye geldiğimizi belirtiyor- du. Ancak yoksul insanlar Er- doğan'ın bu iyimser tablosuy- la yaşamın hiçbir yerinde kar- şılaşıyor. Tıpkı Rabia ve Si- la'nın başına gelenler gibi. İki- si de İstanbul'daki tüm hasta- neleri saatlerce gezdi ama ya- ralarına merhem sürecekte- viyle karşılaşamadılar. Çünkü ikisinin de ortak bir özelliği vardı: YOKSULLUK

Özal ve Sevil Karagöz'ün 8 aylık kızları Rabia, kaza ile üzerine dökülen kaynar suyla yandı. Bu kazayla başlayan gelişmeler neticesinde Rabia be- beğin Türk devletinin gerçek yüzüyle tanışması çok erken yaşta başlamış oldu. Annesi, gözyaşları içerisinde Rabia'yı 6 saat boyunca bir hastaneye kabul ettiremedi. Rabia, Başbakan Erdoğan'ın pembe balonlarını patlatarak, acılar içinde ölümlü yaşam arasında gidip geldi.

Devletin mumu yatsıda söndü

Sosyal güvenlik sisteminde yapılan düzenle- meler ile sağlığın iyice paralı hale getirilmesi sonu- cu yoksulların hastanelere girmesi iyice zorlaştı. Rabia'nın başına gelenler, hastanelerdeki gerçek durumu gözler önüne seriyor.

Kızının yanmasının ardından Anne Sevil Kara- göz, bebeğini önce Danca Devlet Hastanesi'ne gö- türdü. Burada Rabia bebeğe ilk müdahale yapıldı ve Rabia, Gebze Fatih Devlet Hastanesi'ne sevk edildi. İkinci bir şok bu hastanede aileyi sarsar. Vücudunda yanıklar bulunan Rabia bebeğin kabul edilmeyeceğini öğrenen aile bu kez telaş içerisin- de, Derince Devlet Hastanesi'nin yolunu tuttu. Ancak bu hastane de Rabia'yı kabul etmedi.

Rabia bebek yanıklar içerisinde hastane hasta- ne dolaştınlırken, gelen telefonla yeniden Danca Devlet Hastanesi'ne doğru yola çıkıldı. Sonra ikinci bir telefon geldi ve Rabia bebeğin Kartal Lütfi Kırdar Eğitim ve Araştırma Hastanesi'ne götürül- mesi istendi. Rabia, Kartal Eğitim ve Araştırma Hastanesi'ne geldiğinde ise yine bir devlet gerçeği ile yüz yüze kaldı. Yanıklar içerisinde bir de hava- le geçiren ve durumu gittikçe kötüleşen Rabia be- bek, "bebek yoğun bakım ünitesi"nde yer olmadı-

ğı gerekçesiyle hastane kapısında bekletildi. Saat- ler boyunca hastane hastane dolaştırılan Rabia bebek en sonunda durumun basına yansımaları ile İstanbul Zeynep Kamil Kadın ve Çocuk Hastalık- ları Eğitim ve Araştırma Hastanesi'nde tedavi al- na alınabildi.

Rabia ne ilk ne de son

Küçükçekmece'de üzerine kaynar çay dö- külerek vücudunun büyük bir kısmı yanan 14 aylık Sıla Temur da Rabia bebek gibi, saatler boyunca kendisini kabul edecek bir hastane bulamadı. Sıla'nın ailesi de Rabia'nın ailesi gi- bi düşük gelirliydi.

Halkalı'da oturan Erhan ve Habibe Temur'un kızları Sıla'nın üzerine çaydanlık devrilince vücu- dunun çeşitli yerlerinde yanıklar oluştu. Ve Sıla da Rabia gibi sonu bilin(me)dik bir yolculuğa çıktı.

Baba Erhan Temur önce Sıla'yı İkitelli'deki İstan- bul Hospital'a götürdü. Burada yapılan ilk müda- halenin ardından Bakırköy Yenimahalle Doğume- vi ve Çocuk Hastanesi'ne sevk edilen Sıla, bura- dan da "Bizim yapabileceğimiz birşey yok" cewa- bıyla geri çevrildi. Çaresiz bir şekilde sokağa atılan Sıla ve ailesi daha sonra Bakırköy Dr. Sadi Konuk Eğitim ve Araştırma Hastanesi ile Vakıf Gureba Eğitim ve Araştırma Hastanesi arasında gidip gel- di. Fakat hiçbir hastane Sıla'yı kabul etmedi. Dev- letin paralı sağlık uygulaması nedeniyle çaresiz ka- lan aile, buradan da İstanbul Üniversitesi Cerrah- paşa Tıp Fakültesi Hastanesi'ne gitti. Cerrahpa- şa'da küçük Sıla'ya serum takılırken, hastane yet- kilileri aileye yoğun bakım ünitelerinin dolu oldu- ğunu söyledi. Hastane yetkilileri bir de Sıla'nın ba- basına, "Çocuğumu kendi isteğimle hastaneden teslim alıyorum" yazılı bir kağıt imzalattı.

Sıla'nın yaşama bedeli: 8 bin 500 YTL

Sıla da Rabia bebek gibi devlet gerçeği ile er- ken yaşta tanıştı. Sağlık hakkı paralıydı ve tedavi olması için 8 bin 500 YTL'si olması gerekiyordu.

Özel TEM Hospital Hastanesi'nin yoğun ba- kım ünitesinde yer olduğunu öğrenen baba Temur, Sıla için hastane yetkilileri ile görüşür. Yetkililer, Temur'a çocuğun beş gün yoğun bakımda kalması gerektiğini ve bunun ücretinin 8 bin 500 YTL oldu- ğunu açıklar. Baba Temur 2 aylık sigortalı olduğu için bu ücretin sigorta tarafından karşılanmadığını öğrenince komşu ve akrabalarından topladığı 3 bin YTL'yi hastaneye teslim eder. Hastane görevli- leriyle pazarlık ederek fiyatı da 7 bin 500 YTL'ye indiren Temur, Sıla'nın acılardan kurtulabilmesi için hastanenin şartı olan boş bir senet imzalar. Ve acılar içerisinde 8 saat boyunca hastane hastane dolaşan Sıla, sonunda tedavi altına alınır.

Ankara DHD: Üyelerimiz serbest bırakılsın

Ankara Demokratik Haklar Derneği (DHD) tutuklu bulunan eski başkanı Kazım Doğan ve üyesi Cemgil Demir'in serbest bırakılmasını istedi.

Ankara DHD 17 Haziran 2007 yılında basın açıklamasına katıldıkları için gözaltına alınıp 11 aydır Sincan 1 No'lu F Tipi Hapishanesinde tutulan Kazım Doğan ve Cemgil Demir'in 28 Mayıs günü yapılacak duruşmada serbest bırakılmasını istedi.

Ankara DHD, yaptığı açıklamada tüm devrimci, demokrat, aydın kişileri ve demokratik kitle örgüt- lerini duruşmaya katılmaya, devletin hak ve hukuk tanımazlığı karşısında da dayanışmayı yükseltmeye çağırdı.

MAYA

Arif BİLGİN

Yazarımızın yazısı elimize ulaşmadığı için yayımlanmamıştır

KOMÜNİST ÖNDER KAYPAKKAYA VE YENİ DEMOKRASİ ŞEHİTLERİ ANILDI

Komünizm ve devrim şehitleri ülkemizde ve dünya-da büyük coşkuyla anıldı. Komünizm ve devrim şehitlerini anma haftası olan Mayıs ayının üçüncü haftası ülkemizin birçok ilinde eylemlerle ve etkinliklerle karşılandı. Eylemlerde öne çıkan ise "Köklerimize sarılarak mücadeleyi büyütüyoruz" şiarı oldu

Köklerimize Sarılarak Mücadeleyi

Büyütüyoruz

İSTANBUL/Gazi: Demokratik Haklar Platformu 17 Mayıs günü komünist önder İbrahim Kaypakkaya şahsında Yeni Demokrasi şehitlerini Gazi Mahallesi'nde yaptığı meşaleli yürüyüşle andı.

Gazi eski karakol önünde toplanan kitle, meşaleler yakıp uzun bir yürüyüş kolu oluşturarak, Gazi Cemevi'nin bulunduğu yere kadar yürüdü. Kortejin önünde "Köklerimiz Sarılarak Mücadeleyi Büyütüyoruz" ve büyük boyutta komünist önder İbrahim Kaypakkaya'nın fotoğrafının bulunduğu pankartlar taşındı. Yürüyüş boyunca sık sık "Önderimiz İbrahim Kaypakkaya", "Vartnik'ten Mercan'a bu tarih bizim", "Devrim şehitleri ölümsüzdür", "Kahrolsun faşizm, yaşasın Halk Savaşı" sloganları atıldı.

Anmada Demokratik Haklar Platformu adına okunan basın açıklamasında, "Proletarya Partisinin kurucusu başkomutan İbrahim Kaypakkaya, Amed zindanlarında 4 ay boyunca gördüğü işkencedeki direngenliği ve baş egmeziğiyle 'ser verip sır vermeyen önder' olarak yer edinmiştir bilinçlerde. 71 çıkışı olarak tarihe yer edinen ve ülkemizde yıllarca reformist, tasfiyeci hatta süregiden mücadelenin silahlı olması gerektiği gerçekliğinin savunucusu olmuştur. Denizler, Mahirler ve İbrahimler. Bu üç gelenek içerisinde komünist önder İbrahim Kaypakkaya; ülkemiz devriminin temel sorunları olan; Kemalizm, Kürt Ulusunun Kendi Kaderini Tayin Hakkı, sınıf çelişkileri ve kitle çizgisi gibi konularda MLM biliminin ışığıyla çözüm programı sunmuştur" denildi.

Açıklamada günün önemine değinilerek, "Devrim ve demokrasi mücadelesinde ölümsüzleşenleri anmak; onların insanlığın kurtuluşu için onurla taşıdıkları bayrağı daha da yukarıya yükseltmekten geçmektedir. Bu bilinçle bizler yitirdiklerimizi anmaktan onlardan devraldığımız Yeni Demokrasi mücadelesini büyütme-yi anlıyoruz" denildi.

Sangazi- Yeni Demokrasi Şehit ve Tutsak Aileleri Birliği, komünizm ve Yeni Demokrasi şehitlerini andı.

Şehit düşen MKP/ HKO üyelerinin mezarlarının bulunduğu Sangazi mezarlığında toplanan aileler "Kavganız kavgamızdır, ideallerini yaşatacağız" pankartı açarak, komünizm ve devrim şehitlerini andı. MKP/HKO şehitlerinin mezarı başında yapılan anmada aileler adına bir açıklama yapıldı. Açıklamada şehitleri anmanın onların mücadelesini sahiplenmekle olacağını vurgusu yapılarak, "Köklerimize tutunarak umudu kuşanalım" denildi. Anmada "Devrim şehitleri ölümsüzdür", "Feda olsun canımız Halk Savaşı'nı", "Önderimiz İbrahim Kaypakkaya" sloganları atıldı.

Ümraniye- DHP, 17 Mayıs Cumartesi günü Ümraniye Pır

Sultan Abdal Parkı'nda İbrahim Kaypakkaya şahsında komünizm ve devrim mücadelesinde şehit düşenler için anma etkinliği düzenledi. Saygı duruşuyla başlayan etkinlik DHP adına yapılan açıklamayla devam etti. DHP adına yapılan açıklamada, "Hak ve Özgürlük gaspları dün olduğu gibi bugün de devam etmektedir. Faşizmin azgın saldırıları devam ettikçe bu coğrafyada yeni İbrahimler yeni Mahirler, yeni komünistler filizlenecektir. Dün Kaypakkaya'nın dalgalandığı bu bayrak Mercanlar da on yedilerin ve nice devrimcilerin, komünistlerin ellerde dalgalandı, dalgalanacaktır" denildi.

Açıklamanın ardından sırasıyla Grup İklim, Grup Toroslara Yolculuk ve Ferhat Tunç sahne alarak etkinliğe ayrı bir renk kattı. Anmada "Önderimiz İbrahim Kaypakkaya", "Feda olsun canımız Halk Savaşı'na", "Mercan'da bir ses, on yediler ölmez" sloganları atıldı.

DERSİM- Dersim DHP, devrim ve komünizm şehitlerini yaptığı etkinlikle andı. Etkinlik saygı duruşu ile başlayıp sinevizyon gösterimi ile devam etti. Şiir dinletisinin ardından İbrahim Kaypakkaya'nın ve fikirlerinin anlatıldığı bir sohbet gerçekleştirildi. Etkinlik müzik dinleti-

si ile sona erdi.

MALATYA- Demokratik Öğrenci Derneği'nde yapılan etkinlikle Kaypakkaya ve devrim şehitleri anıldı. Kaypakkaya ve tüm devrim şahitleri anısına yapılan saygı duruşuyla başlayan etkinlik, DHP adına Kaypakkaya ve 71 sürecini anlatan yazının okunmasıyla devam etti. Anma etkinliğinde şiir dinletisi ve DHP tarafından hazırlanan sinevizyon gösterimi yapıldı. Anma etkinliği katılımclarla yapılan söyleşi ile son buldu.

BALIKESİR- Demokratik Gençlik Hareketi bir etkinlik düzenleyerek komünist önder İbrahim Kaypakkaya'yı ve devrim şehitlerini andı. Anma etkinliği komünist önder İbrahim Kaypakkaya ve devrim şehitleri şahsında saygı duruşuyla başladı ve ardından DGH'nin hazırlamış olduğu metnin okunmasıyla devam etti. Açıklamada Kaypakkaya'nın fikirler, ideolojisi ve düşmana karşı duruşu ile Yeni Demokrasi şehitlerinin, Kürt ulusal mücadelesinde bedenlerini tutuşturan dörterin ve Haki Karerlerin ülkenin devrim mücadelesine birer meşale oldukları belirtildi. Anma etkinliği okunan şiirlerle ve müzik grubunun verdiği dinleti ile sona erdi.

‘Yolumuzu aydınlatmaya devam ediyorlar’

Maoist Komünist Partisi (MKP) yaptığı yazılı açıklamada komünizm ve devrim şehitlerini selamladı.

Başta komünist önder İbrahim Kaypakkaya olmak üzere, komünizm şehitlerinin ve sayısız devrim şehidinin de Mayıs ayının üçüncü haftasında şehit düştüğü hatırlanarak, "Şehitlerimiz; bugüne gelişimizin her safhasında onların emeği vardır. Alın terleri ve kanlarıyla yoğunlukları tarihi-güncel birikimimizin ve mirasımızın yapı ustalarıdır. Üzerinde yükseldiğimiz ve kavga ateşini harladığımız zemin, hiç kuşkusuz onların ürünü olarak cisimleşen bir sürecin adıdır. Bundandır ki onlardan öğrenecek savastık ve savasıyoruz. Onlara yaradır biçimde Halk Savaşı'nı geliştirip ileri taşımak, görevimiz ve sorumluluğumuzdur. Komünizm yürüyüşünde onların ideallerini her bakımdan yaşamsal kılmak ve önümüzde duran ödevimiz ve görevimizdir" denildi. Açıklamada son olarak şunlar söylendi: "Sınıfsız, sınırsız, sömürsüz bir dünya yaratmak için asla bedel ödemekten ve ödetmekten de geri durmayacağız. Hem de bunu tam bir adanmışlık içinde yapacağız. Biz kazanacağız, halk kazanacak, Halk Savaşı kazanacak."

KONUK YAZAR

Korkut BORATAV

İnsanlar mı, otomobiller mi?

Buğday, mısır, pirinç fiyatlarındaki hızlı artışlar nereden kaynaklanıyor? Temel nedenleri göz ardı etmek istiyorsak küçük bir liste yapabiliriz: Dünyada et tüketiminin ve ona bağlı olarak hayvan yemi (tahıl) girdisinin yükselmesi... Yükselen petrol fiyatlarının tarımsal üretim maliyetlerine yansması... Küresel ısınmanın üretim üzerindeki olumsuz etkileri... Doğru; ama eksik... İşin özüne bakarak bir ön-tanı yapalım: Dünya ekonomisinin çevresindeki yüzlerce milyon insanı açık tehdidiyle karşı karşıya bırakan gıda krizinin ana sorumlusu emperyalizmdir; sermayenin dünya halkları üzerindeki sınırsız tahakkümünü hedefleyen saldırı ve çağdaş kapitalizmin değerler sisteminin bir ögesi olan tüketici/burjuva hayat tarzıdır. Kısaca açıklamaya çalışalım.

Üç büyük petrol üreticisi (Rusya, İran ve Venezuela) Amerikan emperyalizminin denetimi dışındadır. Irak'ın hızla İran'ın etki alanına girmesine yol açan bir "felâket senaryosu" gündemdedir. Bu olguların da katkısıyla enerjide ham petrole bağımlılığı azaltmak, ABD için hayati bir stratejik hedef haline gelmiş ve kısa dönemli bir çözüm bulunmuştur: Tanımsal yakıt... En yaygın biçimiyle mısırdan veya şeker kamışından üretilen etanol, benzinin yerine geçen (veya benzine eklenen) bir yakıttır. Dünyanın en büyük mısır üreticisi ve ihracatçısı olan Amerika bu ürünün giderek artan oranlarının etanol tahsis edilmesi için büyük boyutlu destekler vermiştir. On yıl sonunda ABD'de taşıt araçlarında kullanılan yakıtın yüzde 20'sinin (AB'de ise yüzde 10'unun) etanoldan oluşması hedeflenmektedir. Sonuç, temel bir besin maddesi olarak mısır üretiminin, ihracatının çarpıcı boyutlarda düşmesi; iki yılda fiyatların yüzde 60 oranında artması; mısırdan kaçan talebin buğday ve pirinçe yönelmesi; fiyat artışlarının bu ürünlere de sirayet etmesi olmuştur.

Peki, bu fiyat artışları neden öncelikle dünyanın yoksul coğrafyalara, en yoksullara zarar vermektedir? Hububat üreticisi gariban köylülere niçin faydası yoktur?

Bu soruların yanıtlanması için, "sermayenin sınırsız tahakkümünü hedefleyen saldırı"nın üçüncü dünya köylülüğüne yansıyan öğelerine bakmak gerekir.

Kısaca hatırlayalım: Otuz yıl önce hem metropol, hem de çevre ülkelerinde tarım korunmakta; desteklenmekte idi. Küçük üreticiliğin yaygın olduğu az gelişmiş toplumlarda tarımın gözetilmesi, belli ölçülerde köylülüğün de desteklenmesi anlamına geliyordu. Aradan geçen on yıllar içinde metropol ekonomilerinde tarımsal desteklerde fazla değişme olmadı; Dünya Ticaret Örgütü (DTÖ) düzenlemeleri içinde AB'deki desteklerin ABD'dekilerle uyumlu hale getirilmesi doğrultusunda bazı ilerlemeler sağlandı; ancak bunlar, Üçüncü Dünya tarımını ABD ve AB'ye karşı güçlendirecek özellikler içermiyordu. Üçüncü Dünya tarımını hızaya getirmek ve buralarda tarıma dönük devlet müdahalelerini tasfiyeye uğratmak DTÖ aracılığıyla değil, IMF ve Dünya Bankası (DB)'nin sistematik saldırısı ile gerçekleşti.

Tarım devlet müdahalelerinin amaçları çeşitliydi: Sanayileşmeye kaynak yaratmak, küçük üreticileri uluslararası piyasa güçlerine karşı korumak, gıda güvenliği... IMF ve DB'nin "piyasa-dostu" reçeteleriyle bu tür stratejik politika hedefleri tarihe karıştı. Tanımsal ürünlerde uluslararası piyasalara teslimiyet, milyonlarca küçük üreticiyi, dev uluslararası şirketlere karşı korumasız ve çaresiz bırakmak anlamına geldi.

Bunun sonunda Üçüncü Dünya'nın tahıl üretimi, metropol ekonomilerinin astronomik destekleriyle gözetilen çiftçileri ve şirketleri karşısında rekabet edemez hale geldi. Son yıllarda artan uluslararası fiyatlar, ithalat yoluyla iç piyasalara yansınca, korumasız kalan halk sokaklara döküldü.

Dahası da var: Tanımsal yakıt üretimi dev Batılı şirketler aracılığıyla Üçüncü Dünya'ya taşındığı zaman, plantasyonlara dayalı tek ürünli (monokültür) işletmeler egemen olmakta; köylü üretimi tasfiyeye uğramakta; vahim çevre bozulmaları gündeme gelmektedir.

Dünya Bankası yüz litrelik lüks bir otomobilin deposunu dolduran etanolun 240 kilo mısırla üretildiğini; bunun da bir yıl boyunca bir kişiyi besleyebilecek besine tekabül ettiğini hesaplamış.

Burjuva toplumlarının tüketim normları, Amerikan kapitalizmine öykünülerek oluşmaktadır. İnsanların değil, otomobillerin "beslenmesi"ne öncelik veren çarpıklığın altında bu olgu var.

Köylü hareketinin uluslararası örgütü olan Via Campesina, BM Genel Sekreteri'ne (ve başka kodamanlara) hitap eden bir açık mektup kaleme almış: Aktaralım: "Bugünkü gıda krizi tarımsal piyasaların uzun yıllar boyunca serbestleştirilmesinin, düzenleyici devlet kuruluşlarının özelleştirilmesinin ve piyasalarımıza tarımsal ürünlerin dampedinden kaynaklanıyor. Bu krizden büyük tüccarlar, spekülatörler, süpermarketler ve sanayileşmiş çiftçiler yararlanıyor."

Bu doğru teşhisi bir cümleyle tamamlayalım: Kriznin kaynağında kapitalizm var.

YENİ DEMOKRASİ ŞEHİTLERİ YURT DIŞINDA ANILDI

KÖLN/VİYANA-Yurt dışında komünist önder İbrahim Kaypakkaya için "Mayıs Diriliş ve Direniştir" adı altında düzenlenen anma geceleri büyük coşkuyla gerçekleşmeye devam ediyor.

Köln ve Viyana'da "Mayıs Diriliş ve Direniştir" adı altında, komünist önder Kaypakkaya ve onun şahsında tüm devrim ve komünizm şehitlerini anma geceleri büyük coşkuyla gerçekleşti. Anma gecelerinde öne çıkanlar ise şöyle oldu:

Anma gecelerine katılan Muzaffer Oruçoğlu, MKP'nin 2. Kongresi'ni değerlendirerek, MKP'nin içerisindeki demokrasinin ilericiliğine

değindi. Diğer bir katılımcı olan Prof. Haluk Gerger, Türk devletinin hem Kürt halkına hem de işçi sınıfına saldırdığına değinerek, buna karşı duruş için ortak mücadele edilmesi gerektiğini söyledi. Yek-Kom temsilcisi Mehmet Demir anma gecelerinde, Kürdistan dağlarında on binlerce gerillanın İbrahimlerin, Denizlerin ve Hakilerin anılarına bağlı kalarak direndiğini söyledi. 11 Mayıs Pazar günü Viyana gecesine konuşmacı olarak katılan Avusturya Levi Birlikleri Federasyonu (AABF) Genel Başkanı M.Ali ÇANKAYA ise Alevisler üzerinde oynanan oyunlara değinirken, Alevislerin `68 ve `71

mirasıyla sol yelpazede olduğunu ve demokrasî mücadelesi için birlik oluşturulması gerektiğini aktardı. Anma gecelerinde sunumlar, okunan bildiriler ve konuşmacılar kitle tarafından ilgi ve dikkatle dinlenirken, Emekçi ve Grup Munzur maslarını kitleyle birlikte coşkuyla bir şekilde serlendirdi. Ahmet Aslan, İlda Simonian, İpek Rençber, Grup İsyan, Grup Umuda Çağrı anma gecelerinde sahne alırken, Hrant Dink'i anlatan bir tiyaro gösterimi de yapıldı. Gecelerde sık sık "Yaşasın partimiz Maoist Komünist Partisi", "Vartnik'ten Mercan'a, feda olsun canımız Halk Savaşı'na", "Yaşasın devrimci dayanışma", "Yaşasın Halk Savaşı", "İbo yaşıyor, HKO savaşıyor" sloganları atıldı.

